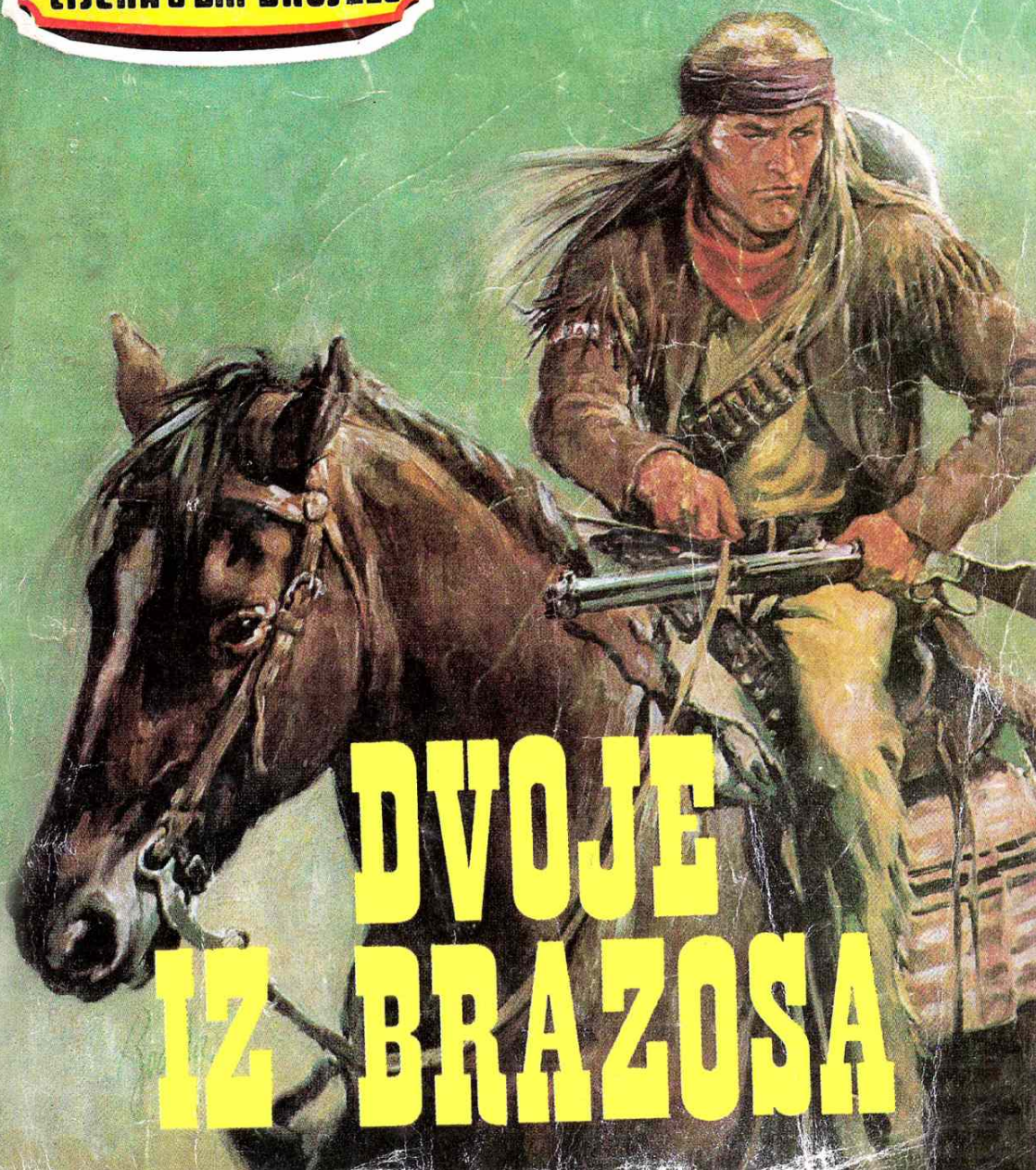

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 5 DIN BROJ 220

**DVOJE
IZ
BRAZOSA**

G. F. UNGER

DVOJE IZ BRAZOSA

»Laso« Nova serija 1977.

G. F. Unger: DVOJE IZ BRAZOSA

Naslov originala: DAS PAAR VOM BRAZOS

(Copyright: Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe, Bergisch Gladbach)

Recenzija: Dalibor Cvitan, književnik

Prijevod: Julije Knežević

Urednik: Marcel Čukli

»Lasoc« — Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja NISP »Vjesnik« Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković — Tisak OOUR Novinsko revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik« Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1977.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA Zagreb

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 260 d ili 234 d s popustom od 10% a za 6 mjeseci 130 d odnosno 117 d s popustom. Samo unaprijed uplaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-42, »Vjesnik«, s oznakom za LASO.

Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00.

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US \$ 15,00.

Uplata na devizni račun: 30101-37-32000-256 Privredna banka Zagreb

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2936/7 — 1973. od 26. XI 1973.

I

Netko naglo odgurne vrata gostionice. Na njima se pojavi snažni čovjek male glave i sitnih očiju. Odmah pobrza k stolu pokraj kojega je stajao Jos Baker. Alamo Jones i žena mu Judith sjedili su za stolom.

Čovjek se zaustavi na korak od stola i reče:

— Jos, čuli smo da si prokockao svoj posjed. Dodavola... pa komu sada pripada? A mogao si ga prodati nama... u svako doba! I točno si to znao, prokleti luđače...

— Ne proklinjite, gospodine, molim vas — umiješa se Alamo Jones. — Ne mogu trpjeti nedolično vladanje u prisutnosti jedne gospođe. — Reče to vrlo blago i uljudno. Tamo mu je lice bilo posve mirno i bezizražajno.

Snažni čovjek pogleda njega, pa Judith. Odjednom se naceri i reče:

— Do vraga... ta ja proklinjem samo u prisutnosti žena!

A onda se opet okrene Josu Bakeru.

— Onda, prokleti blesane... tko te je lišio vlasništva?

Jos Baker podigne držeću ruku.

Dobio je ovaj gospodin, ovdje — uzvрати. — Ali nikoga se ne tiče što sam učinio sa svojim posjedom... jasno? Slobođni sam Amerikanac i nisam na platnoj listi Gage Buntlinea!

— Oh ti... sitni, pijani kravaru! — reče čovjek pred kojim je Jos Baker očito strahovao.

Alamo Jones sada mirno ustane i desnim kažiprstom lagano dotakne grudi čovjeka.

— Jeste li me malo prije dobro razumjeli? — zapita snažnoga čovjeka.

— Ti... prokleti kartaški grabežljivče! — odmah će mu čovjek. — Najprije ćemo ustanoviti da ovdje moraš biti sasvim sitan i skroman...

I tek što to izreče, dograbi objema rukama Alamosa za revere haljetka i htjede ga privući k sebi da bi ga onda zacijelo trzajem odgurnuo.

No Alamo u istom trenutku podigne koljeno. Grdno pogodi gruboga momka, a onda ga udari desnicom odozdo. Udarac desnicom bio je tako munjevit, snažan i točno usmjeren da je grubijan bio trenutačno onesposobljen.

I time je sve bilo svršeno. Čovjek zatetura, nesretno padne preko stolice, glavom udari o zid i onda ostane nepokretno ležati na podu.

— Tko je taj nepristojni momak? — mirno zapita Alamo skamenjene doseljenike, trljajući pri tome desnu šaku i zglob. Bol prikrije samo uz najveće napore, jer je bila vrlo jaka. Na trenutak se uplaši da je

slomio koju kost. No onda se žestoka bol polagano smiri. Alamo je znao da će mu nekoliko dana zglobovi biti natečeni, a prsti gotovo posve ukočeni. Toga je snažnoga momka oborio s nogu jednim jedinim udarcem... čak i glasovitom šakaču to polazi za rukom tek u svakoj desetoj borbi.

Jos Baker će sada sav u čudu:

— Gospode... jednim ste jedinim udarcem položili na daske Mikea McAllena! Nebesa... ta nisam valjda opet toliko pijan da mi se sve to samo pričinja u snu...

— A tko je taj Mike McAllen? — još mirnije zapita Alamo Jones.

— Predradnik Gage Buntlinea. A Gage Buntline je vlasnik ranča B u krugu, najvećega i najmoćnijega ranča u zemlji.

Uzrujanim pokretom ruke Jos Baker otare lice. Oči mu zasvjetlucaju na neki čudnovati način. Djelovao je krajnje uzbuđeno, upravo poput čovjek kojemu se netom ispunila velika želja.

— Za pravoga čovjeka moj bi dom mogao postati životnom šansom — odjednom će brzo. — Samo ja... eto, nikada nisam bio osobito surov i neustrašiv. Stoga sam i postao samo čovjek koji se bavi pečenjem žestokih pića... Ali vi... ta vi ste čovjek koji je Mikea McAllena jednim jedinim udarcem...

Zanijemi i ispruži ruku.

— Za pet stotina dolara moj je posjed zapravo poklonjen. Dajte mi još stotinu... hoćete li?

— Ukoliko nas odvezete na vaš posjed i objasnite sve — reče Alamo. — U staji za iznajmljivanje mogli biste unajmiti kola i odvesti nas onamo.

Jos Baker se pokoleba. A onda naposljetku odluči:

— Pa dobro! Ta što mi se još može dogoditi? Samo sam nevažni i gotovo uvijek pijani Jos Baker. Nipošto nisam ponosni čovjek, nikakav borac, a nemam ni velikih planova... ništa! U redu, odvest ću vas!

Iziđe.

Alamo se okrene svojoj ženi:

— Zar još uvijek želiš ostati u ovoj zemlji, Judith? — zapita je.

Žena ga odlučno pogleda; ta odrasla je na Brazosu, a to je zemlja muškaraca.

— Dakako, bit će teškoća. — reče ona. — Vidi se to već sada. Ali nisi ti bilo tko, ti si Alamo Jones! Udala sam se za tebe jer si u mojim očima veći od drugih muškaraca. Osjećala sam to. Samo što ti još nisi pokazao. Alamo, zacijelo ništa na ovome svijetu nije poklonjeno.

— Nije — suglasi se Alamo. Pruži joj ruku, a onda iziđu. Približi im se neki čovjek. Alamo ga je poznavao, jer je i ovaj sinoć pripadao društvu pokeraša. Alamo je znao kako je taj visoki, plavi i na lava nalik momak, u stvari najvažniji i najutjecajniji čovjek u Rainbowu.

— Ovo je gospodin Bad Walker — predstavi ga svojoj ženi. — Stanovali smo u hotelu gospodina Walkera i jeli smo u njegovom restoranu. Tamo preko je njegova velika trgovina. Salun na suprotnoj strani ulice također pripada njemu, a vjerujem da posjeduje i banku i...

— Nije to tako važno — prekine ga Walker. — Jos Baker je protrčao pokraj mene i doviknuo mi da ste Mikea McAllena jednim jedinim udarcem oborili s nogu.

— Sretna slučajnost — promrmlja Alamo.

Bad Walker odjednom izvuče revolver iz korica pod pazuhom. Pro-matrao je vrata restorana. Vidljivo se njišući, tamo je stajao McAllen i ciljao u Alama Jonesa. Bad Walker oštro poviče:

— Mike, povučesh li obarač, mrtav si!

Bio je to ledeno hladno upozore-nje. Alamo i Judith se okrenu i obo-je uoče da se Alamo nalazi u život-noj opasnosti. Taj Mike McAllen je čovjek koji ne može podnijeti po-raz... uvijek mora pokušati iznova.

Sada htjede pokušati revolverom. Divlja i mržnjom ispunjena želja da se osveti za pretrpljeni poraz nije mu dopuštala nikakav drugači-ji izbor.

No sada ipak zastane, pokoleba se i naposljetku razmisli. Zlovoljno pogleda Bada Walkera i promrsi:

— Ne mijesaj se, Bad! Čuješ li me, ne mijesaj se! S tim prokletim kartaškim grabežljivcem moram sre-diti jednu sasvim privatnu...

— Ne nosim revolver — umiješa se Alamo Jones. — Nisam naoru-žan, revolveraš! — Otvori halje-tak. — Nemam revolver, niti imam bilo što u rukavu. A ni pod šeši-rom! — Reče to s bezličnim smiješ-kom.

Mike McAllen se začudi, a onda polagano spusti oružje.

— Ostanete li više od tri sata u ovom gradu, grabežljivče — reče Mike — bit će bolje da pribavite kakvo oružje. — Polagano se pribli-ži, zatakavši pri tome kolt u korice i opipavši nateklu donju vilicu. Za-sigurno će mu nateći još i više.

— Žestoko udarajte! — nastavi Mike. — No još ću se jednom okuša-ti s vama. Sada sam pametniji! A tako više nećete udariti ni u slijede-

ćih sto godina! Vidjet ćemo se... sas-vim pouzdano! Želite li onaj posjed pretvoriti u novac, svratiti do Ga-gea Buntlinea na ranč. Ne dođete li, već ću vas pronaći. To je sve!

Nakon te neprikrivene prijetnje, okrene se od Alama Jonesa i reče Badu Walkeru:

— Zašto si stao na njegovu stra-nu?

— Nema oružja i vlasnik je posje-da Josa Bakera — nasmiješi se veli-ki i na lava nalik Bad Walker. Bio je viši od Mikea McAllena, ali ne toliko širok i snažan.

Na trenutak se u pogledu Mikea McAllena odrazi iznenađenje. A onda se široko naceri.

— Samo ne budi lud, Bado — promrmlja. — Ne pokušavaj biti veći nego što ti hlače mogu izdrža-ti!

Nakon tih riječi se udalji.

Alamo, Judith Jones i Bad Wal-ker pogledaju za njim. A onda će Bad Walker posve suho:

— Dakle... plaćam tisuću dolara za posjed Josa Bakera. Jučer sam ga mogao dobiti.

Reče to posve glatko i suho.

Alamo odmakne šešir sa čela.

Sada više ne razumijem uopće ništa — uzvratu Badu. — Malo pri-je je Jos Baker došao k meni i ka-zao kako mu nitko ne bi dao pet stotina dolara za vlasništvo i kako ga zbog toga ne može iskupiti od mene. A sada mi vi nudite tisuću dolara! Mogli ste ih ponuditi i Josu Bakeru. Tada...

— Jos Baker je crv — prekine ga Bad Walker. — Osim toga, nije me ni zamolio za novac. Znao je posve točno da će Gage Buntline poslati čovjeka. Gospodine, u ovoj zemlji ima stvari o kojima ništa ne znate,

pa... — Prekine i načini žestoki pokret rukom.

— Mike McAllen je bio razdražen poput bika! — nastavi Walker. — Osljepio je od bijesa, tako da nije vidio ni prst pred nosom. Htio vas je pozvati, gospodine, i naprosto opaliti čim se okrenete. Mislio je da imate revolver uza se. Eto... uistinu sam vam spasio život. Kako bi bilo kad biste mi izrazili zahvalnost na taj način da mi prodate posjed? Budući da ste kockar koji sa ženom putuje iz grada u grad, može vam biti posve svejedno komu ćete prodati posjed Gaga Buntlina zacijelo ni ne poznate. Poznate samo onoga predradnika i mene. Eto, izbor vam neće biti osobito težak...

— Još ću neko vrijeme zadržati posjed — mirno ga prekine Alamo Jones. Zadržat ću ga barem do konačne odluke moje žene koja će najprije razgledati zemlju. Zahvaljujem vam za pomoć, gospodine. No ipak je ne smatram poslovnim dugom.

Dotakne obod šesira, dotakne Judith za ruku i povede je do kola što ih je Jos Baker zaustavio pokraj daščanoga pločnika. Jos Baker potjera košćatu mulu kao da mu je drago što odlazi iz grada.

Bad Walker i nekoliko građana pogledaju za kolima.

Iz pobočne ulice izide neki čovjek i priđe Badu Walkeru. Nosio je zviždu, bio je osrednje visine, mršav, sijede kose i orlovskih očiju. Bio je to šerif Rainbowa.

— Shvatio sam to u neku ruku. Bade — reče šerif. — Kad sam jučer Josu Bakeru predao posjedovnu ispravu za njegov posjed, zapazio sam njegov strah. A sada je lijepo uvalio tebe i Gaga Buntlina. Nije je

prodao ni tebi, ni njemu. Naprosto je prokockao svoj posjed i time je odluku stavio u ruke posve stranoga čovjeka. Što ćeš sada, Bade?

Bad Walker ga pogleda.

— Rainbow je moj grad, Cass. A ti si šerif u ovom gradu. Ne zaboravi to! Nije mi nimalo drago kad netko u ovom gradu želi biti nepristran. Ovaj grad mora biti na mojoj strani. Konačno, pripada meni!

— o —

Poštanskom se cestom odvezu otprilike pet kilometara, a onda skrenu na puteljak zagažen tragovima kopita i kotača koji je kroz brežuljke vodio prema sjeveroistoku.

Još Baker je vozio brzo. Neprestano je tjerao mulu. Kad bi prelazili preko vrha brežuljka ili kakve uzvisine, žustro bi se i upadljivo ogledavao u svim smjerovima..

Provezu se tim puteljkom približno osam kilometara, a onda skrenu na jednu još užu i manje upotrebljivu stazu. Zemljište se sada neprestano spuštalo, a kad su se provezli malom ravnicom na kojoj je bilo mnogo šume, dok su na čistinama pasla krda goveda, stignu do novog lanca brežuljaka.

Nakon što su i te brežuljke ostavili za sobom, preostane im još samo mali dio puta. Pod skupinom stabala nalazila se koliba. Neka ojadna suša, štagalj i obor također su pripadali posjedu.

— To je to — reče Jos Baker zaustavivši zapregu pred kućom. — Sada to pripada vama. Šerif je jučer, prilikom večernjega obilaska, bio u salunu i tamo je potvrdio prijenos vlasništva. Sve je to sada vaše, gospodine. A budete li dovoljno čvrsti i neustrašivi, moći ćete

podići cijenu na dvije tisuće dolara i više! A ja ću biti posve zadovoljan date li mi još sto dolara!

— Dobit ćete ih, Jos, no morate mi kazati zašto ste prokockali taj posjed, a onda se niste ni potrudili da iskupite vlasničku ispravu od mene.

Jos Baker je neko vrijeme neodlučno zurio u čovjeka. A onda pogleda ženu.

— Eto — reče naposljetku — mogu vam to kazati u tri ili pet rečenica. Granica posjeda nalazi se kod močvare. Da sam htio, mogao sam je isušiti. Gage Buntline i Bad Walker bi to također htjeli ili, recimo... htjeli bi posjedovati pravo na isušivanje močvare, jer tamo, iza močvare, žive banditi... ovisе o čovjeku koji može ili ne može isušiti močvaru. A uz pomoć tih bandita posjednik tog prava mogao bi postati moćnijim od svih drugih. Eto, u tome je stvar, gospodine. Upravo tako! A ja sam samo mali čovjek. Jučer sam dobio posjedovnu ispravu, no ipak sam se bojao s njom napustiti grad. Isto me je tako bilo strah držati posjedovnu ispravu u gradu. I tako sam...

— Shvaćam vas — progunda Alamo. — Da ste posjed prodali Walkeru, Buntline bi vam oderaо kožu. A Walker vas jučer uopće ne bi pustio iz grada. Zato ste posjed naprosto prokockali. Ja sam ga dobio na kocki i sada se nalazim pred istim problemom kao i vi. Dva se žestoka momka žele dočepati te zemlje. A onaj koji je ne dobije, smatrat će to neuljudnošću s moje strane i stoga će dati ustaviti moju kožu.

— Upravo tako — naceri se Baker i pruži Alamu otvoreni dlan. —

Ali ni vi niste mekušac — reče pri tome. — Iz cijele ćete stvari izbiti više od mene. Hoću li dobiti sto dolara?

Alamo posegne u džep i pruži mu pet komada od dvadeset dolara.

— Trebat ćemo mlyu i kola — reče mu.

— Imam još jednoga konja u oboru — uzvрати Jos Baker i žustro se udalji... no samo za pet koraka i tada začuje topot kopita.

Alamo i Judith zapaze kako je mali posjednik i vlasnik »crne« pečare zastao kao ukopan i zadržtao.

Jos Baker naposljetku ipak odahne. Mirno i polagano nastavi svojim putem, stigne do obora i skine s motke staro vojničko sedlo. Uđe u obor, osedla mršavoga konja i izvede ga napolje.

Prije nego što je uzjahao, petorica jahača dojašu do kolibe. Ovdje grubo zauzdaju konje tako da su se životinje propele. I Mike McAllen se nalazio među njima. Poviče u smjeru obora:

— Hej, Jos, dođi ovamo... Jos!

Doseljenik zadržti i ispusti zrak iz pluća; zvučalo je to poput uzdah, gotovo poput sustegnutoga cviljenja. A onda ispusti uzde na tlo, obori glavu, okrene leđa svom konju... Vukući se priđe skupini jahača i ovdje zastane poput plahoga griješnika.

Alamo i Judith promatrali su posjetitelje. Trojica od pet jahača bili su surovi kauboji, ljudi onoga kova koji izvršavaju svaku zapovijed, a odgovornost prepuštaju rančeru.

Četvrti jahač bio je Mike McAllen.

A peti je nalikovao na čovjeka koji ne ponavlja jednom izdanu zapovijed.

Bio je to tamnokosi, vitki i visoki čovjek crnomanjasta lica, tamnih očiju s kratko potkresanim brčićima. Ali nipošto kicoš! Odjeća mu je bila otrcana. Samo su skupi šešir stétson, čizme pravljene po mjeri i poput snijega bijela košulja ukazivali na njegovo bogatstvo. No hlače, kožnati haljetak, pojas s oružjem i sedlo bili su poprilično otrcani.

U sedlu je sjedio uspravno i ukočeno poput konjičkoga oficira... nipošto poput čovjeka koji jaše po pašnjacima poput stočara.

Alamu i Judith odmah postane jasno kako je to odlučan i hladan čovjek. Zacijelo je to veliki rančer Gage Buntline, pomisle oboje.

I čovjek je promatrao njih. Naposljetku pred Judith dotakne obod šešira i nasmiješi se, ali tako hladno i oštro poput tigra koji pokazuje svoju lovinu. A onda će blagim glasom:

— Zovem se Buntline, gospodo... Gage Buntline. Možda bi bilo bolje da se malo udaljite oдавде, jer će se zbiti nemili događaji. Ne bih vas htio previše uplašiti.

Odmjeri Alama od glave do pete. lagano kimne i reče mu:

— Iz svega što ćete sada vidjeti, možda ćete izvući koju korist.

Nakon ta dva objašnjenja okrene se Mike McAllenu i lagano mu kimne. Predradnik i trojica kauboja iskoče iz sedla i približe se Josu Bakeru.

Ovaj sada zadršće cijelim tijelom padne na koljena i zaklinjući ispruži ruke, kako su to nekoć u staroj Evropi zacijelo radili kmetovi pred

svojim gospodarima.

— Gospodine, pa što sam mogao učiniti? — proštenje Jos Baker. — Što sam mogao učiniti? Nisam mogao izaći iz tog prokletog grada. Ljudi Bada Walkera pazili su na sve izlaze. Ja sam...

Dalje ne stigne. Trojica kauboja sada su me se približili. Mike McAllen reče grubo:

— Naprijed, mladići, prihvatite se posla!

Bila su to tri gruba, priglupa i svom poslodavcu podložna momka.

Bace se na Josa Bakera kao što bi se tri psa bacila na zečića. Uistinu su bili nesmiljeno surovi.

Gage Buntline ponosno je sjedio u sedlu, uspravan poput svijeće. Odavao je netrpljivost i nepomirljivost. Promatrao je događaj na posve bezličan način.

A promatrao ga je i par s Brazosa.

Judith Jones ni na trenutak nije pogledala u stranu. Žena je, no potječe s rijeke Brazos u Teksasu, iz nesmiljene i grube zemlje muškaraca. Ne jednom je vidjela grube borbe, a i kažnjavanje te vrste. Znala je što je to, vidjela je to još kao djetete. Nisu joj bile strane čak ni mnogo gore stvari.

I zato je sada mogla sabrano promatrati sve što se događalo. Ipak, u licu je bila vrlo blijeda. Samo na obrazima, na mjestima gdje su izbijali jaki lukovi ličnih kostiju, ostale su ružičaste mrlje. Ujede se u donju usnu.

Jednom okrene glavu i pogleda Gage Buntlina.

— Do đavola i vi! — prokuno ogorčeno. — Kakav ste čovjek. Buntline! Prezirem vas! Zacijelo nema smisla zahtijevati od vas da

zaustavite te vaše razbijače... ubit će onog jadnog nesretnika!

Gage Buntline strese glavom. Oštro pogleda Judith svojim tamnim očima. U njima nešto zasvjetluca.

— Sjajna ste i hrabra žena — reče polagano. — Ponosna ste i odlučna. No ono što se tamo događa, moralo se dogoditi. Moj je ugled u ovoj zemlji za mene važniji od blagostanja Josa Bakera. Točno je znao što će mu se dogoditi ukoliko drugima proda svoj posjed. Znao je to, no ipak se nije predomislio. Eto, sada će dobiti što mu...

— To je teror, ucjena i... — započne Judith.

No Buntline polagano odmahne.

— U ovoj sam zemlji dovoljno snažan — nastavi polagano — da si mogu dopustiti takve stvari. Moja volja je ovdje zakon. Tako je to!

Zašuti. Na licu mu se odrazi samozadovoljna i nadmena surovost. Netom izrečene riječi upravo su godile njegovoj samodopadljivosti. Moglo se to razabrati i u njegovu glasu. U očima mu opet nešto snažno zasvjetluca.

Jos Baker se još uvijek nalazio u šakama trojice kauboja. Udarali su ga naizmjenice. Nisu ga tukli šakama, jer bi ga tako već odavna ubili. Tukli su ga dlanovima. Podizali su ga udarcima... jer, Jos Baker je već dugo bio bez svijesti.

— Bacite ga u korito s vodom! — naloži Mike McAllen momcima. A onda počne promatrati kako kauboji odvlače žrtvu k izdubljenom deblu i bacaju je u vodu.

Gage Buntline se sada okrene Alamu Jonesu koji do sada ne reče ni riječi, već je samo šutke promatrao. Tamno lice Alama Jonesa os-

tane pri tome posve mirno i bezizražajno... upravo kao da se neka zavjesa spustila pred sive mu oči. Taj pogled nije odavao ništa, upravo ništa...

— Kockaru — reče sada Buntline Alamu Jonesu — naravno, moji momci neće ubiti Josa Bakera. Neće ga premлатiti na smrt. No cijelog će života žaliti zbog toga što mi je prkosio. A ja još uvijek želim imati ovaj posjed. Sad se obraćam vama i nudim vam tisuću dolara... za ljubav vašoj lijepoj ženi. Onda, kako ćemo kockaru?

— A odbijem li? — mirno zapita Alamo. — Što će se dogoditi ukoliko želim zadržati posjed? Nisam uvijek bio kockar! Pogledajte!

Podigne svoje ruke i pokaže mu hrptove šaka.

— Ožiljci od lasa! Gospodine, htio bih stvoriti dom za ženu i sebe. Taj sam posjed dobio poštenom igrom. Pripada meni! Želim ga izgraditi i pretvoriti u naš dom. Neću ga prodati ni vama, niti bilo kojem drugom čovjeku. Ne možete me...

— Što ja mogu, kockaru... — prekinu ga Gage Buntline s kratkim smiješkom koji je bio surov i oštar poput prijetnje; oči mu pri tome nesmiljeno zasvjetlucaju. — Ha, što ja mogu, kockaru... to vi još uopće ne možete ocijeniti.

Sada pogleda svoje ljude i nastavi nemarnim tonom:

— Mike, Jos bi zacijelo mogao još malo podnijeti.

Momci sada izvuku čovjeka iz korita s vodom i nastave ga tući.

— Zacijelo se smatrate polubogom neke vrste? — žestoko ga zapita Judith.

Buntline joj se nasmiješi.

Pobrinite se samo za to — reče

joj posve hladno — da vaš suprug meni proda taj posjed. Želio bih imati šezdeset i četiri hektara zemlje. Gospodo, pobrinite se samo za to! Sutra ću opet doći, u isto vrijeme. Vaš bi suprug zasigurno mogao podnijeti nešto više od Josa Bakera.

Naglo okrene konja i odjaše.

Alamo Jones ga je šutke promatrao. Svoju je dugu ruku prebacio ženi preko ramena.

Na zapovijed Mikea McAllena trojica kauboja ranča »B« u krugu sada ispuste svoju žrtvu. Zadihani pođu k svojim konjima i uzjašu. Mike McAllen je već sjedio u sedlu. Prijaše tik do Alama Jonesa i pogleda ga odozgo.

— Želio bih da se suprotstaviš Gagu Buntlinu, kockarski grabežljivče — reče mu gnjevno i izazovno. — Žudim za trenutkom kada ću moći nasrnuti za tebe. Nešto ti dugujem, zar ne?

Alamo ne reče ništa. Samo ga šutke i ozbiljno pogleda.

McAllen obode konja i odjaše.

— Nitkovi... odvratni nitkovi! — reče Judith s prizvukom prezira i gorčine u glasu.

— Jos Baker je na svoj način prkosio velikom Gagu Buntlinu i zbog toga je bio kažnjen — promrmlja Alamo Jones. — Pa ipak, nije se bojao Buntlina. Bolje rečeno, ne samo njega. Podjednako se bojao i Bada Walkera koji upravlja onim malim gradom tamo iza lanca brežuljaka. Toliko se bojao te dvojice da je namjerno prokockao svoju naseobinu nekom trećem čovjeku! A taj sam bio ja. Međutim, kaznili su ipak Josa. A sutra ću ja biti na redu, ne popustim li.

Nakon tih riječi uzme Josa Bakera na ruke i unese ga u kolibu.

Kada su svukli i pregledali onosviještenog Josa Bakera, bilo im je jasno kako je ovomu hitno potreban liječnik. Polomili su mu nekoliko rebara i jednu ruku. A nije isključeno da je jadni doseljenik zadobio još i nekoliko teških povreda unutrašnjih organa.

— Uzet ću konja, odjahati u grad i dovesti liječnika — odlučno će Alamo.

Alamo Jones je žestoko tjerao konja. U grad stigne poslije podne. Kad je sjahao ispred liječnikove kuće, neki postariji čovjek htjede upravo zaključati vrata. Pokraj vrata je visila ploča:

FRITS DANNEMAN

Doktor medicine, specijalista za rane od tanadi, lomove kostiju i porode

— Jeste li vi liječnik? — zpita Alamo.

Starac ga pogleda, pri tome se malo pomakne i promrsi kroza svoju morževsku brčinu:

— Na sto kilometara u krug postoji samo jedan liječnik, a taj sam upravo ja. Niste li jutros s nekom gospodom i Josom Bakerom otputovali iz grada?

— Upravo tako — kimne Alamo. — A onda su ljudi Gaga Buntlina grdno iznakazili Jose Bakera. Slomljeno mu je nekoliko rebara, a i ruka. Lice mu izgleda upravo strašno. Potreban mu je liječnik. Ja ću platiti troškove.

Frits Danneman ga odmjeri od glave do pete. A onda kimne i reče:

— Dajte mi dvadeset dolara, mlađću. Odmah ću se izvesti napolje. No platiti morate unaprijed. Poz-

nam ja ovu zemlju! I nisam posve siguran hoćete li sutra...

Prekine i na neki čudnovati način odmahne rukom. Onda se okrene vratima i opet ih otključa.

— Samo ću dohvatiti torbu i odmah ću krenuti — ponovi držeći lijevom rukom vrata, dok desnu pruži Alamu Jonesu.

Ovaj mu stavi u ruku komad od dvadeset dolara i reče:

— Nemate nikakva razloga za toliku opreznost, doktore! Moći ću vam platiti i sutra, i prekosutra i u svako doba.

A onda se okrene i žestoko se sudari s Badom Walkerom koji mu se neopaženo približio i zaustavio se tik iza Alamovih leđa.

— Tako će vam jednoga dana netko nagaziti na nogu i ne htijući to — zlovoljno će mu Alamo Jones.

Plavokosi i na lava nalik Bad Walker se samo nasmiješi.

— Priznajem, prikrac sam se prilično oprezno, ali htio sam samo čuti komu to šaljete doktora. Onaj Gage Buntline je poprilično surov. Hoćete li posjed prodati njemu ili ćete meni pružiti priliku? Nudim vam tisuću petsto dolara! Ili, kažimo ovako: nudim pet stotina dolara više od Buntlina, ma koliko on ponudio. A i ja znam biti grub i surov. Onda, kako ćemo gospodine?

Alamo ga pogleda. Na ulici se pojavljuje lagani jednopreg. Na njemu je sjedila žena. Pogleda muškarce, a Bad Walker skine šešir i pozdravi je. I Alamo pogleda ženu. Oči mu se na trenutak sklope u uske proreze. Na trenutak izmijeni pogled s njom. A onda se ona proveze i usmjeri jednopreg k hotelu.

Alamo sada blago zapita:

— Tko je ta žena, Walkeru?

— Lil Buntline — uzvрати ovaj. — Pripada među stvarčice što ih Gage Buntline mora posjedovati da bi se mogao osjećati velikim. Jer, čovjek poput Buntlinea mora ponajprije na ovome svijetu posjedovati najveće, najljepše i najviše. Jednoga će si dana dati načiniti spomenik od planine, golemu stvar od žive stijene.

Na trenutak zašuti, duboko udahne, pa nastavi:

— Pođimo k šerifu! Tamo ćete posjed prepisati na mene!

Alamo strese glavom.

— Neću — uzvрати. — Ne prodajem ga!

Liječnik Frits Danneman iziđe iz kuće s velikom torbom, pogleda oboljicu, a onda požuri u smjeru stajezice za iznajmljivanje.

Alamo priđe konju na kojem je dojahao. Dohvati uzde i povede konja k hotelu. Tamo ga priveže o motku pokraj onoga jednoprega. Uđe u hotel i reče vrataru:

— Želio bih da mi za pet minuta načinite račun.

Dohvati ključ sobe s ploče i pođe gore. Ušavši u sobu, izvuče veliki kovčeg ispod postelje, otvori ga i izvadi neki svežanj. Svuče haljetak i otvori svežanj. U njemu se nalazila navlaka za nošenje revolvera ispod pazuha. Alamo ga stavi na sebe, a onda odmota neku nauljenu krpku i iz nje izvadi revolver. Bio je to posve obični kolt, samo što su obarač i mušica bili pripiljeni. Držak od orahovine bio je gladak i taman, a plavkasta je kovina oružja tajanstveno svjetlucala.

Alamo nabije revolver, a onda ga gurne u korice i opet obuče svoj haljetak.

Tada zatvori kočeg i gurne nekoliko odjevnih predmeta i ostalih stvarčica što su pripadale njemu i Judith u putnu torbu.

Kad se još jednom ogledao po sobi, otvore se vrata. Alamo se sagne, okrene se munjevitom poput pume... u njegovoj se ruci već nalazilo teško oružje. Pojavilo se u njoj kao nekom čarolijom.

Tek sada zastane čovjek s rijeke Brazosa i pogleda tamnokosu ženu. Bila je to Lil Buntline. Polagano uđe i zatvori vrata za sobom. Nasloni se na njih, prekrsi ruke na grudima, i istupi jednom nježnom nogom.

— Još uvijek opasni tigar s Brazosa — promrmlja žena. — Zamalo što me nisi ustrijelio, nije li tako?

— Poprilično je glupo od tebe što tako ulaziš u moju sobu... nisi pokušala niti dala bilo koji drugi znak. Lil, zar te muž poslao k meni?

Žena strese glavom.

— Gage ne zna da te poznam iz starih dana. A malo prije sam te na cesti vidjela po prvi put nakon pet godina. Odmah sam te prepoznala, iako si se malo promijenio. Kad smo se po prvi put susreli, imao si još na sebi uniformu kapetana i...

— Tebi zahvaljujem svoj život — prekine je mirno.

— I ti si se silno zaljubio u mene — nastavi sa smiješkom. — A zacijelo sam i ja tebe tada voljela — doda ponešto zamišljeno, a onda prođe sobom i zaustavi se tik ispred njega.

Pogleda ga, tako da je mogao jasno uočiti kako je posljednjih pet godina ostavilo tragove na njezinom licu, osobito oko krajičaka usana otkrije čvrste crte i posve fina

bore što su zacijelo nastale u trenucima ogorčenja.

— Ali nisam te htjela — reče mu u lice. — Već sam ti onda kazala da će Jug izgubiti rat i da se ne mogu udati za čovjeka koji se nalazi na strani poraženih.

— Znam, znam... — promrmlja Alamo. — A danas si žena bogata i moćna čovjeka, tvoj mjesečni džeparac je zacijelo veći od godišnje zarade jednog kauboja.

— Tako je — potvrdi polagano. Još ga je uvijek čvrsto promatrala, upravo kao da ga ispituje pogledom. — Vidjela sam već kako se boriš. S manje si od sto jahača osvojio grad kojega je branilo više od tristo vojnika. Vidjela sam kako... — Zašuti, ustukne za jedan korak i ogleda se. — Jesi li ti onaj čovjek koji sada posjeduje imanje Josa Bakera? Jesi li ti onaj čovjek koji je jednim jedinim udarcem oborio Mikea McAllena? Oh... ne moraš mi to ni potvrditi. Sada znam da si ti onaj stranac o kojem je Mike McAllen pričao svojem šefu. — Opet ga pogleda oštro i ispitljivo. — A kakve su ti namjere? — Čuvaj se Gage Buntlina! On je grub, bezobziran i bez trunčice milosrđa u srcu. Štoviše ne može ga se mjeriti običnim mjerilima. Kao da je načinjen od neke druge tvari... kao da mu hladni razum potiče samo vatreno častoljublje. Tko mu se ispriječi na putu do ciljeva, bit će zgažen poput kukca. Čuvaj ga se, Alamo!

— Muž ti je — polagano će ovaj.

— To je posve drukčije — usprotivi mu se Lil. — Nije mi on muž, već sam mu ja žena! Shvaćaš li razliku? Pripadam njemu, poput svih drugih stvari što ih je želio imati. A svojedobno je smatrao poželjnim

da posjeduje i mene. Eto, tako je to!

Reče to sa čujnim prizvukom gorčine u glasu.

A onda ga čvrsto pogleda.

— Dakle, nisi zaboravio, Alamo... Meni zahvaljuješ svoj život. Kad si onomadne sa svojom jedinicom osvojio grad, nisi se mogao dugo održati. Jedinice Unije su s velikom premoći napale već dva dana poslije. Pobile su ti ljude ili ih pak ranile ili zarobile. A ti si ležao pred vratima moje kuće... krvareći. Odvukla sam te u kuću prije nego što su te pronašli vojnici Unije. Sakrila sam te i njegovala sve dok nisi ozdravio. Tražili su te cijelo vrijeme. Alamo, mnogo sam učinila za tebe, zar ne?

Ozbiljno je pogleda.

— A što moram sada platiti za to? — zapita Alamo pomalo grubo.

Vrata se odjednom otvore. Bad Walker uđe iz hodnika u sobu, zatvori vrata za sobom i odlučno reče:

— Prodajte mi posjed, Jones! Eto, to morate učiniti!

— Uvijek se šuljate naokolo i posvuda prisluškujete — reče Alamo. Pogleda Lil Buntline. Prije se zvala Lil Overballard. — Do đavola! — nastavi Alamo. — Ta ti se nalaziš na strani Bada Walkera. A Gage Buntline ti je muž. Živiš u njegovoj kući, jedeš njegov kruh, nosiš njegovo prezime i...

— Ne tiče te se, Alamo — mirno će mu Lil. — Isto tako nemaš nikakva prava da me osuđuješ. Ne poznaj ga. Što jednom dohvati, nikada više neće dobrovoljno napustiti. A ja bih htjela opet biti slobodna. Ne želim biti u posjedu jednoga čovjeka poput mrtvoga predmeta...

Zašuti i prezirno odmahne rukom.

No sada će Bad Walker:

— O vašem mi prijateljstvu ništa nije pobliže poznato. Lil mi je prethodno samo kratko kazala da biste joj ispunili svaku želju, Jones. Pa dobro, onda...

— Neću — kratko ga prekine Alamo. Pogleda Lil Buntline. — Kad napustim ovu sobu, zaboravit ću sve što sam ovdje vidio i čuo — doda mirno. — Naravno, još ti nešto dugujem od onda, Lil. Ipak, ne radi se o poslovnom dugu. Možeš raspolagati sa mnom u trenutku krajnje nužde, kada netko ugrožava tvoj život. No što se tiče posjeda, zadržat ću ga iz različitih razloga.

Lijevom rukom dohvati kovčeg i pogleda Bada Walkera.

— Oslobodite mi izlaz, Walkeru! — reče oštro.

Bad Walker je oklijevao, no onda se ipak polagano odmakne u stranu.

— Poludjeli ste, Jones — reče Walker. — Mislite li da ću dopustiti da vas Gage Buntline slomi i na taj način dođe do posjeda? Zar možete vjerovati da ću vas pustiti iz grada da biste se opet našli nadohvat ruke Gage Buntlina?

Alamo Jones zastane na vratima. Okrene se Badu Walkeru i desnom rukom raskopča haljetak, tako da se mogao vidjeti revolver u korica-ma preko ramena.

— Walkeru — reče Alamo — sada sam naoružan. I umijem se dobro pobrinuti za sebe. Ne bojim se nikakvih revolveraša. Imate li namjeru nahuškati na mene nekoliko razbijača, onda vas upozoravam. Jeste li me razumjeli?

Bad Walker ne reče ni riječi. Ni Lil Buntline nije više govorila.

Alamo napusti sobu. Dolje u predvorju plati vrataru račun. Oba konjara svoje prtljage objesi o jabuku sedla, tako da su konju visili s lijeve i s desne strane.

Pođe još i u trgovinu na suprotnoj strani ulice.

Gore, u sobi, Bad Walker i Lil Buntline nekoliko su se trenutaka šutke promatrali. A onda će Bad Walker promuklim glasom:

— Ne dobijem li na svoju stranu Olea Jacksa i njegovu divlju družinu, posjed i sve mogućnosti što ih on pruža, neću moći natjerati na koljena Gagea Buntlinea. Bez toga ne mogu ništa postići. Prema tome, sada moram nastupiti grubo i ne smijem tog Teksašanina pustiti iz grada.

— Tako je — kimne Lil Buntline.

— Pokušao sam dobiti posjed jučer, za kockarskim stolom — s ogorčenjem će Walker. — No taj mi se kartaški grabežljivac ispriječio...

— Nije on nikakav grabežljivac — prekine ga Lil. — Kod njega je to samo prijelazno stanje. To je samo čovjek koji čeka svoju zgodu. A sada je ima. Razumiješ li, Bado?

Čovjek kimne.

— Naravno, mogao bi se udružiti s Oleom Jacksom i njegovom divljom družinom i otjerati do đavola Gagea Buntlina pa i mene. Ali neću dopustiti da dođe do toga!

Požuri iz sobe, a kad je izišao na ulicu, zapazi kako je Alamo upravo nestao iza vrata trgovine. S te mu se strane približi neki čovjek. Bio je to vrlo visoki, vitki, koščati momak blijedolika lica. Svjetlosivi stetson zabacio je daleko iznad čela, tako da su njegovi plavkastocrni

uvojci činili gotovo neugodnu suprotnost bljedoći njegova lica. Imao je sasvim svijetle oči koje su djelovale poput leda... plavkastoga, prozirnoga leda.

Momak se zvao Cal Timothy, a potjecao je iz zloglasne obitelji Timothy iz Nebraske... njeni su muški pripadnici mahom uživali žalosnu slavu revolveraša i bandita.

Cal Timothy je nosio dva revolvera.

— Onda, što? — zapita bezlično hladno i zastane tako blizu Bada Walkera da su im se doticala ramena. Bad Walker okrene glavu i reče Calu Timothyju ravno u uho:

— Za trideset posto udjela bit ćeš na mojoj strani, Cal — došapne mu suho. — A znatno ćemo se približiti našim ciljevima ukoliko mi Alamo Jones ustupi posjed. No on to ipak neće uraditi. Pustim li ga iz grada, Gagu Buntlinu će se pružiti zgoda. Dakle...

— Već ću to srediti — reče Cal Timothy i pogleda konja ispred trgovine.

— Zacijelo će u trgovini kupiti hranu i nekoliko drugih stvarčica — zamišljeno će Bad Walker. — Međutim, konj neće moći ponijeti sve te stvari i njega. Poći će u staju za iznajmljivanje i unajmiti još jednu tovarnu životinju.

Nakon Walkerovih riječi Cal Timothy se polagano udalji.

Walker ostane mirno stajati ispred hotela, na rubu daščanoga pločnika; nekoliko se puta zanjiše na potplatima, a onda pripali dugačku i vrlo tanku cigaru sa slamčicom na jednom kraju. Lil Buntline iziđe iz hotela i zaustavi mu se iza leđa. Walker se okrene i pozdravi je naglašeno uljudno. A pri tom je

sasvim dobro znao kako cijeli grad već odavna šuška o njegovu odnosu s Lil Buntline.

Neprimjetno pogleda za njom; uživao je u njenu hoću. Žena nestane u trgovini pomodnim stvarima Jilla Cantrilla.

Bad Walker je morao neko vrijeme pričekati. A onda konačno Alamo Jones izide iz trgovine. Preko ramena je nosio vreću, dok je u desnoj ruci držao posve novu vinčesterku; nosio ju je tako da mu je kažiprst bio na obaraču. Bad Walker to odmah zapazi.

Alamo Jones položi vreću preko sedla, dohvati uzde životinje i povede je prašnjavim kolnikom. Prema tome, posve je jasno da će u staji za iznajmljivanje unajmiti tovarnu životinju i tamo na nju prebaciti prtljagu i vreću.

Bad Walker se naglo okrene i vrati se u svoj hotel. Prođe kroza svoju radnu sobu i kroz jedna druga vrata uđe u salun. Jedan je od njegovih barmena stajao za šankom i čistio čaše. Inače je salun bio prazan.

— Cal je poveo sa sobom Bracka Custera i još dva mladića — mirno će mu barmen.

—o—

Za dvadeset dolara pologa i dva dolara tjedne najamnine Alamo Jones odmah dobije od konjušara tovarnu životinju. Bio je to mali, mršavi i stari konj. Nije vrijedio ni petnaest dolara. No za Alama je bio dovoljno dobar. Osjećao je čak i stanovito zadovoljstvo zbog toga što je toj životinji pružio zgodu da bude korisna.

Dobio je i jedno od onih jednostavnih sedala za tovar. Kovčeg, putnu torbu i vreću natevari na

životinju. Prije toga još uzme iz vreće dva pokrivača. Sada još sve te stvari na tovarnoj životinji učvrsti čvorom koji poput mreže s velikim okom stegne sav teret. Takav je čvor pravo umijeće poznato samo dobrim kaubojima koji su imali mnogo posla s tovarnim životinjama i teretima.

Kada je Alamo završio taj posao i okrenuo se k svom jahaćem konju, zapazi upravo ono što je očekivao. Slutio je da će se to dogoditi ovdje, u dvorištu staje za iznajmljivanje.

Iz duboke sjene staje izide visoki, vrlo vitki i koščati čovjek. Cal Timothy reče naoko nemarnim tonom:

— Zar ćete iz grada, kockaru?

Alamo kimne.

— Budimo kratki! — uzvratil odmah. — Želim izjahati iz grada. I prilično mi se žuri, jer me očekuje žena. Zacijelo je već zabrinuta. A vi me nećete pustiti iz grada, zar ne?

Cal Timothy lagano stresse glavom. Plavkastocrni uvojci mu se pri tome spuste preko čela.

— Odmah možete odjahati, naravno — uzvratil. — No prije toga bi valjalo rasčistiti jednu poslovnu stvar, izvesti je na čistac... zaključiti posao.

— Pa možemo — reče Alamo. — Meni je sve pravo. Pretpostavljam da mi želite revolverima utjerati strah u kosti. Ali ne bojim se revolveraša.

Cal Timothy se odjednom naceri.

— Izbor je do vas — reče i tiho zazviždi. Sada se iza ugleda staje pojave tri čovjeka: htjedoše se Alamu približiti s leđa. Bili su to razbijajući, odmah se to vidjelo na njima.

Osobito je onaj veliki i snažan momak u sredini nalikovao na nekadašnjega profesionalnoga šakača.

Alamo se napola okrene tako da mu je Cal Timothy bio s lijeve strane, a ona tri grubijana s desne.

— Stanite! — reče im oštro. — Ni koraka dalje! Pripazite, mladići! Naoružan sam!

Zastanu i pogledaju Cala Timothyja. A ovaj zapita s hladnom porugom u glasu:

— Pa što to znači, Teksašanine? Naoružani ste! U redu! Ali što bi to trebalo da znači!

— Pucat ću — mirno će Alamo.

Cal Timothy ga je nekoliko trenutaka oštro promatrao. A onda će trojici grubijana:

— Nestanite, mladići! Podite samo!

Začudeno ga pogledaju. No to su ipak bili samo priglupi najamnici koji ne razmišljaju mnogo. Cal Timothy im je već češće izdavao zapovijedi i uvijek je sve bilo u redu.

— Pa dobro, predstava je u tvojim rukama — reče onaj na medvjeda nalik bivši profesionalni šakač Brack Custer. Onda se udalji s drugom dvojicom. Napuste dvorište kroz izlaz na ulicu.

Cal Timothy nije skidao pogled s Alama Jonesa.

— Svakom čovjeku pružam priliku da se pošteno bori — reče Cal. — Poslao sam onu trojicu i sada više nisi uklješten. Imaš posla samo sa mnom, gospodine. A ja ti kažem da ti neću dopustiti da uzjašeš i izjašeš iz grada. Želiš li iz grada, moraš sklopiti posao s Badom Walkerom. Dobro znaš na koji posao mislim! Dakle, želiš li odjahati svojoj ženi i ne želiš li je ostaviti da predugo

čeka, moraš me pobijediti, Teksašanine!

Rekavši to, lagano zabubnja vršcima prstiju po dršcima revolvera. Blijedo mu lice ostane nepokretno, samo mu se svijetle oči zamagle. U njima se više ništa nije moglo razabrati. No bio je spreman na borbu revolverima. Iz njega izbiye snažna struja prijetnje i opasnosti.

Alamo Jones gotovo tjelesno osjetiti udarac te struje. I sada se nađe pred konačnom odlukom. I bez obzira kako odluči, gorko će biti u svakom slučaju.

Promatrajući revolveraša pomisli na Judith i odmah se prisjeti kako će mu ona za nekoliko mjeseci roditi dijete. Naposljetku, zbog toga su se i naumili naseliti zastalno.

Ali što će uraditi Judith ukoliko ga Cal Timothy ubije ovdje? Kako će onda roditi dijete, kako će ga podići na noge?

Teške su to misli čovjeka koji mora odlučiti, i koji želi odlučiti tako da ne bude povrijeđen njegov ponos.

Zataji li sada i poklekne pred unajmljenim revolverašem, kako će onda kasnije moći odgojiti svoga sina da bi ovaj postao čestiti i neustrašivi čovjek?

Alamo sada pomisli i na posljednje godine svojega života. Prisjeti se kako je bio gonič stada u kojega je Judith ipak povjerovala, jer je u njemu zapazila nešto što on sam nije osjetio. I sada shvati da se mora potvrditi, i to sada i ovdje! Ne radi se o tome hoće li zadržati posjed ili ne. Radi se o tome, je li spreman da se bori za sebe i svoja prava bez ikakva straha pred posljedicama što bi mogle pogoditi njega i njegovu obitelj, bez ikakva straho-

vanja da će morati ostaviti Judith samu s djetetom, ukoliko bude ubijen.

Uzmakne li sada i ovdje, uzmaknut će i negdje drugdje. A onda će ga poguravati naokolo kao što poguravaju mnoge doseljenike i sitne posjednike.

— Pa dobro — reče Calu Timothyju. — Izjahat ću iz grada. A ti me želiš zadržati, revolverašu. No nešto ću ti kazati, gospodine. Kad ona kokoš pokraj suše slijedeći puta zakvoća, povući ću revolver i ustrijeliti te.

— U redu! — složi se Cal Timothy.

Ipak je u nekoliko navrata djelovao vrlo nemirno i napeto. Okrene čak i glavu za koji palac kao da osluškuje šumove iz staje iza sebe.

Odjednom iz staje začuje neki mirni glas:

— Ništa od toga, Cal! Neću dopustiti tu borbu! Hej, Teksašaninu, uzjašite konja i napustite grad! Cal vas neće zaustaviti, jer se nalazi ispred mogega kolja. S leđa ću ga pogoditi u ruku, ukoliko pokuša povući revolver.

Kroz otvorena stajska vrata Alamo pogleda u polumrak. Prepozna sjedokosog šerifa kojega je jučer susreo na cesti.

Kimne, okrene se k svojem konju, uzjaše i začuje Calu Timothyja kako reče promuklim i prigušenim glasom:

— Pristao si uz jednu stranu, Cass Kellog! Živiš u ovom gradu, a ipak ustaješ protiv Bada Walkera! Pa zar te je napustila i posljednja trunčica razuma, starče?

Šerif Cass Kellog polagano iziđe iz staje. U ruci je imao stari revolver. Bio je to čovjek osrednje visi-

ne, i posve sijede kose. No ipak je bio širok i snažan. Koža mu je na licu bila smeđa kao da su je uštavile vremenske nepogode. I ožiljci su se razabirali u njemu: Cass Kellog je očito bio stari borac. U svoje je najbolje doba bio glasovit, gotovo legendaran.

No to je doba već prošlo. Sada je padao u zaborav, a možda je i htio da ga zaborave. Od kraja građanskoga rata bio je šerif ovdje u Rainbowu. Predstavnici građana su ga uzeli pod ugovor uz plaću od sedamdeset dolara na mjesec. No time nije bio ni u malo boljem položaju od običnoga kauboja; premda mje-sečna plaća kauboja sada u ovoj zemlji iznosi trideset dolara, valja imati na umu da kauboj dobiva besplatnu hranu i stan.

Prema tome, šerif Cass Kellog nipošto nije bio bogat čovjek.

A jednoga će dana postati prestar i za taj položaj. Očito se pribijavao toga dana. A možda mu je i spoznaja o tome kako će mu posljednje godine života donijeti samo glad i oskudicu nametala da bude tako šutljiv i zatvoren prema svim ljudima u gradu.

S leđa priđe Calu Timothyju, pritisne mu revolversku cijev u leđa i izvuče oba kolta iz korica. Zatakne ih pod remen hlaća i opet se povuče.

Alamo Jones još je nepomično sjedio na konju. Sa čuđenjem je promatrao što se događa.

Sada će Cal Timothy posve mirno:

— Cass, otjerat ću te iz ovoga grada poput šugavoga magarca. Jesi li čuo, djedice? Otjerat ću te iz ovoga grada!

— Pokušat ćeš, moj mladiću — mirno mu uzvratí Cass Kellog. — Dobro su mi poznati ljudi tvogjega kova. Imao sam s njima posla po svim divljim gradovima i logorima. Eto, Cal, nešto ću ti kazati: Nisam sada stao ni na koju stranu. Nisam za Gagu Buntlina, ni za Bada Wal-kera, pa čak niti za Olea Jacksa. Naprosto sam za mir, sigurnost i red u ovom gradu. Jer ja sam ovdje šerif! I neću trpjeti nikakve revolveraške borbe.

Alamo Jones se pokrene u sedlu.

— A što će biti ukoliko sada pod-nesem protiv njega prijavu zbog pokušaja prinude? — zapita Alamo. — Htio me prisiliti da prodam svoj posjed njegovom šefu. Što će biti ukoliko...

— Odjašite iz grada — prekine ga Cass Kellog s prizvukom gorčine u glasu. — Zbog te stvari neću započeti nikakav rat. Samo sam spriječio jedan dvoboj revolverima, jer ne želim nikakvih mrtvaca u ovom gradu. Ovdje brinem samo za mir i red i ne primam nikakve prijave. Jer je nadležni šerif dvjestak kilometara udaljen odavde i trenutačno ima pune ruke posla da bi na jugu dokrajčio jedan rat između uzgajivača goveda i ovaca. Gospodine, ovo je zaboravljeni grad na kraju svijeta. Nestanite odavde!

Posljednje riječi izreče grubo i ljutito.

Alamo Jones ga posluša. Dohvati uzdu tovarnog konja i odjaše. Kad je nestao, Cass Kellog reče Calu Timothyju:

— Sada možeš poći, moj mladiću. Revolvere će ti konjušar donijeti u salun. Zasad ti ih neću dati.

— Lijepo si me uvalio, starče. Ponizio si me pred drugim čovje-

kom... mene, Cala Timothyja! Cass, dajem ti jedan sat vremena. A onda ću te potražiti i otjerati iz grada. Nikada više nećeš imati priliku da svoj revolver uperiš u moja leđa. Cass, luđače, otjerat ću te do đavola, jesi li razumio?

Cass Kellog kimne.

— Oprez, Cal — reče mu blago. — Starac sam, to je točno. Mogao bi me slistiti od šale. Moje je najbolje doba odavno prošlo. Pa ipak, za svih tih godina mnogi su me momci tvogjega kova htjeli poslati do đavola, svugdje se našao pokoji. Ali nadživio sam ih. A možda ću nadživjeti i tebe. Samo oprezno, Cal!

Nakon tih riječi se okrene i polagano udalji.

— o —

Cal Timothy napusti dvorište staj-e za iznajmljivanje i izađe na ulicu. Htjede prijeći cestu, no naglo zastane... odjednom začuje topot kopita nekolicine konja što su ih njihovi jahači žestoko potjerali. Topot postane još glasniji nakon što su konji u punom trku projurili mostom preko Rainbow-Creeka. Cal Timothy pogleda prema ulazu u mjesto i u posljednjem svjetlu umirućega dana zapazi jahače koji su za sobom ostavili most i upravo skrenuli u glavnu ulicu.

— To su Buntlinovi momci — promrmlja Cal Timothy za sebe.

No istodobno shvati kako se nalazi na sredini kolnika i kako uza se nema oružja.

Žustro se pokrene, popne se na daščani pločnik na bližoj strani ulice i požuri u hotel. No bez revolve-ra osjećao se poput naga čovjeka. Osjećao se bespomoćnim i upravo jadno beznačajnim. Osjeti kako mu znoj izbija kroza sve pore i odmah

shvati da je strah jedini uzrok tom znojenju.

Na dvadesetak koraka udaljenosti od hotela jahači se nađu na istoj visini s njim. Jahali su divlje, urlajući, neprestano puštajući iz grla neke vrištave povike... ujahali su u grad poput divlje bande. Neprestano su pucali iz revolvera, pucali su naprosto u zrak, a neki su osobito divlji momci zapucali i u prozore.

Kada je Cal Timothy bio udaljen od ulaza u hotel još svega deset koraka, začuje pokraj sebe promukli i radosni povik, pogleda jahača i prepozna Mikea McAllena.

— Heej, pa to je prugasti tigar Bada Walkera! — zagrmi Mike McAllen. I odmah šestorica njegovih jahača pokazu veliko zanimanje za prolaznika. Pritjeraju konje bliže k pločniku, a jedan između njih, neki pjegavi i crvenokosi momak, natjera svoju životinju da prednjim nogama zagazi na povišeni daščani pločnik. Konj odmah zatakne gubicu u bačvu s kišnicom i tako zatvori put Calu Timothyju.

— Zacijelo ti se ne žuri, Cal? — zapita ga Mike McAllen s konja. Oveći dio njegovih ljudi u međuvremenu sjaše ispred saluna. No ušli su samo neki. Mnogi u skupinama pođu cestom, podižući posvuda veliku buku.

No Cal Timothy nije ništa vidio, ni čuo. Zurio je u Mikea McAllena koji je onako težak i snažan sjedio u sedlu. Sada mu gotovo s paničnim strahom dopre do svijesti da je bez oružja.

Taj prokleti ludi šerif, pomisli Cal Timothy. Oduzeo mi je oružje. I sada to Mike McAllen mora samo zapaziti. Tada će...

Nije se usudio ni domisliti tu misao do kraja. Osjeti samo kako mu se kroz kosti penje divlji strah.

— o —

— Uopće mi se ne žuri, Mike — uzvratí Cal Timothy glasom koji je još uvijek zvučao posve mirno. Možda je djelovao samo nešto prigušeno.

Mike McAllen se grleno nasmije.

— Danas će biti veselo — najavi. — Slavimo rođendan. A gladni smo vući koji vole sirovo meso, pa i neslanu šalu. Cale, upravo mi pada na um da nikada nismo zajedno popili koje piće. Dođi, gospodine! Bit ćeš nam dragi gost. Bit će to sjajno veče i kratka noć!

Pogleda Cala Timothyja sa zluradošću i gnjevom u očima... između njih dvojice oduvijek je postojala duboka odbojnost.

Jedan od jahača reče:

— Prazne su mu korice. Kamo li je samo stavio svoje revolvere? Ta nije ih valjda odbacio poput dva komada usijanoga željeza? Glasoviti čovjek to ne bi uradio.

Nakon tih riječi opet zavlada tišina. No inače je u malom gradu posvuda bilo vrlo bučno. Buntlinovi momci bili su poprilično grubi i stavit će malom gradu na znanje da živi u sjeni ranča »B u krugu«.

Mike McAllen će sada posve suho:

— Možda su prazne korice samo varka. Možda nosi topove u džepovima hlača. Cale, gdje su ti revolveri?

Cal Timothy čujno zaškripa zubima. Da, taj je šum bio posve jasan i razumljiv. Najradije bi poput vuka počeo zavijati od bijesa.

Eto, što mi je učinio Cass Kellog, neprestano je mislio.

— Nemam oružja uza se —
promrsi naposljetku.

Mike McAllen nato da znak jednom od svojih jahača.

— Pogledaj, Franky, je li to točno!

Zapravo je čudo što se u očima Cala Timothyja nisu pojavile suze. Pa ipak će posve hladno, pa čak i oštro: — Ne pretjeruj sa mnom. Mike! Čuješ li me, McAllen?

— Moji mladići i ja jedemo sirovo meso, gladni smo vukovi... — naceri se Mike McAllen. A onda će u sav glas:

— Jupiii!

Njegovi se ljudi povedu za njim, a onda prasnu u divlji smijeh i počnu dlanovima pljeskati po bedrima. Cal Timothy je naprosto stajao... jedva da je još uspijevao podnositi svoju sramotu.

Jedan od jahača sjaše, priđe mu s leđa i opipa ga.

— Doista nema oružja — reče čovjek, onda se opet udalji od nje-ga.

— Tko te je razoružao? — zapita ga Mike McAllen. — Nosi se do đavola sa svojom prokletom bandom! — uzvratí Cal Timothy. Sada kao da je s uma sišao od gnjeva, zaboravi na svaku mjeru opreza.

Mike McAllen se grubo nasmije.

— Povedite ga u salun i dajte mu cijelu bocu! — naloži svojim jahačima. — Razveselite ga!

Cal Timothy je sada znao da će ga još danas žigosati znakom Buntlinove momčadi. Nije to mišljeno doslovce, već samo znači da će ga poniziti kao što je on često ponižavao druge jer su se njegovih revólvera bojali kao smrti.

— o —

Kada je Mike McAllen ušao u ured, Bad Walker je mirno sjedio za svojim писаčim stolom.

Predradnik je već ispio nekoliko viskija, bio je sav crven u licu, a ušao je s bučno izrečenim riječima:

— Gospode, pa to je ipak sjajna rođendanska proslava! Bade, posvuda sam te tražio. Tvoji su dragi mladići tako ljubazni s nama. A danas slavimo rođendan generala Granta. Znaš li tko je general Grant? Ne znaš, kažem ti! General Grant je naš lijeni magarac na glavnom ranču. Posluhuje vođeno kolo na zdencu. Danas slavimo rođendan našega magarca... A ti ne sudjeluješ! Dodí, Bade, pokaži se gostima ovoga grada! Ta to je tvoj grad zar ne? Onda...

— Nosi se do đavola! — bezbojnim će mu glasom Bad Walker.

— Pa to mi je kazao i Cal Timothy — naceri se McAllen. Okrene se ljudima koji su došli s njim.

— Gospodin Walker nije raspoložen — reče. — Dakle, dovedimo ga u raspoloženje! Učinimo ga radosnim i veselim! Calu Timothyju je dostajala jedna boca viskija.

A onda se opet okrene Badu Walkeru.

— Cal nije htio piti viski. No naposljetku smo ga nagovorili. Morao je samo gucnuti. A kako je s vama, gospodine Walker? Hoćemo li vam morati uliti radost s pomoću lijevke ili ćete se dobrovoljno napiti?

U očima Bada Walkera zasja hladna mržnja. Ali nije se usudio poduzeti ništa, uopće ništa. Znao je da su Buntlinovi momci zaposjeli grad i da se njegovi ljudi sada neće boriti. A Cala Timothyja, uz pomoć kojega bi se možda odvažio na o-

por, taj je čopor onespособio odmah u početku.

Neko postavi bocu na pisači stol ispred Bada Walkera.

Polagano je dohvatiti. Znao je da mu ništa drugo ne preostaje. Ti pijani momci koji su se neprestano zjurado cerekali samo bi se s najvećom radošću prihvatili posla... da silom uliju u njega žestoko piće.

I stoga počne piti. Znao je da će njegov ugled u ovom gradu danas znatno opasti. Svi oni bojažljivi građani koji su se sada sakrili u svoje kuće, zaključali vrata i zatvorili prozore, više ga uopće neće smatrati velikim čovjekom. Buntlinovi momci će mu danas zadati osjetne udarce. Pokazat će njemu i cijelom gradu koliko je moćan Buntlinov ranč.

Tako je to!

I već nakon prvih gutljaja nije više pio tako nevoljko. Ta barem će na nekoliko sati zaboraviti svoj poraz. Iskapi piće iz boce. Kauboji su ga promatrali.

Odloživši bocu, staklenim i ukočenim pogledom pogleda ljude.

— Sada smo veseli i ludovat ćemo! — zagrmi mu Mike McAllen u uho.

Sada se i Bad Walker naceri, podigne kažiprst, počne njime dirigirati, pa čak i zapjeva:

»Jadni ranč u Teksasu!

Bika uopće nema!

Ima samo jednoga jarca!

A krave su tek četiri na broju!»

Pošto je otpjevao, sruši se preko isačega stola i počne se u tom položaju pokretati kao da pliva.

— Mogu... mogu vam otplivati — promrsi nesuvislo. — Ni... ni konjima... nene mo... možete tako brzo jahati koliko ja mogu pliplivati!

— Postaje veselo mladići! — reče Mike McAllen. — Bit će to sjajna proslava!

— Lokal se zatvara! — reče neki glas iza njihovih leđa.

Okrenu se i ugledaju šerifa Cassa Kelloga s prepiljenom puškom na sačmu u rukama. Pogledaju u obje cijevi, a onda u odlučne oči sjedokosoga šerifa.

— Zatvaramo, mladići — ponovi ovaj. — Grad se već nasitio vašega veselja. Sada se više nećete vladati poput horde divljaka. Odjahat ćete iz grada! A tebe, Mike McAllen, zadržat ću kao taoca. Zapravo kao zalog... jer ste načinili štetu. Dođi Mike! Hajdel!

— Nećeš se usuditi pucati u mene, djede — zagrmi Mike McAllen i reče svojim ljudima: — Dohvatite ga i dajte mu isti lijek! Svi treba da budu veseli! Dajte mu viski!

Približi se šerifu, tako da je grlo dvostruke cijevi puške na sačmu gotovo dodirnilo njegove grudi.

— Samo se šalimo... — nastavi McAllen. — A zbog toga ne možeš pucati u nas.

— Narušavate noćni mir u gradu, a vršite i nasilje — reče Cass Kellog.

Međutim, kada je Mike McAllen odgurnuo kratku cijev puške u stranu, šerif nije povukao otklonac. Oduzmu mu pušku, a onda mu pruže bocu viskija.

— Ispij je i raduj se s nama! — zahtijevao je Mike McAllen.

— Ne podnosim više alkohol — promrmlja Cass Kellog. — Ispijem li tu bocu pića, srce mi neće izdržati. Bilo bi to upravo kao da sam popio otrov.

— Ostavi tu priču — reče mu Mike McAllen. — Inače ćemo ti si-

lom uliti sadržaj boce, Cass! Konačno, želimo samo da se raduješ s nama. Nećeš nas prevariti. Zdrav si poput lava... moraš ispitil!

— Luđaci, ubit ćete me — mirno će Cass Kellog. — Ionako neću dugo živjeti. Oduzeo sam oružje Calu Timothyju. Samo je zbog toga bio tako bespomoćan pred vama. Sutra će me zbog toga ubiti. No draže mi je da me netko skonča na taj način. Luđaci... trebalo je da u vas ispalim oba punjenja sačme. U Mikeu sam mogao načiniti sasvim lijepu rupu... Luđaci!

A onda dohvati bocu. Ne, ni on nije dopustio da mu uliju sadržaj boce, već ga iskapi; doduše, protiv svoje volje, ali ipak vlastitom rukom.

Znatiželjno su ga promatrali. Unatoč tome što su svi bili pijani, njegove su ih se mirne, ogorčene i zadjeljive riječi ipak donekle dojmile.

— Trebalo je da napustim taj posao ili da se borim s Calom Timothyjem — reče gotovo s mukom i promijenjeni boju lica. — Tada bi me taj revolveraš ustrijelio. Mladići...

Sasvim problijedi u licu, zašuti, okrene se i istetura iz sobe.

No Mike McAllen poviče:

— Naprijed, mladići, sada ćemo u u glavnoj ulici prirediti...

Zašuti: uđe Lin Buntline. Ugleda Bada Walkera kako još uvijek potrbuške leži na svom pisaćem stolu, tek tu i tamo umorno pokrećući pokoji ud.

A onda će Mikeu McAllenu:

— Kupite se iz ovoga grada! To je zapovijed.

— Nećemo! — odbrusi joj Mike McAllen.

Pođe k vratima što su vodila u spavaću sobu Bada Walkera. Odgurane vrata, nestane u susjednoj sobi i uskoro se vrati s uljnom slikom.

Svi su zurili u sliku. Držao ju je tako da su je mogli dobro vidjeti.

— Gospodo — započne McAllen nešto tiše — već neko vrijeme znam za tu sliku. A odnesem li je Gagu Buntlinu i kažem mu gdje sam je našao, otjerat će vas jahaćim bičem iz ove zemlje. Ne zapovijedajte mi ništa, gospodo!

Gotovo je povikao posljednje riječi. Pri tome mu u pocrvenjelim očima zasja mržnja.

Lil Buntline pogleda sliku. Dobro ju je poznavala... ta sama je poslužila slikaru kao model. A naslikao ju je sam Walker. Bila je to dobra slika, no na njoj je Lin Buntline bila nešto previše razgolićena, a na usnama joj je titrao smiješak koji zacijelo nije bio namijenjen Gagu Buntlinu.

— Izdali ste vlastiti žig! — divlje poviče Mike McAllen i htjede se okrenuti svojim ljudima.

No kauboji su tek na trenutak vidjeli sliku. A onda su se okrenuli i napustili sobu. McAllen još zapazi kako su nestala posljednja dvojica. Djelovali su kao da su se otrijeznili, premda su bili pomalo nesigurni i zbunjeni.

— Luđače! — reče mu Lil Buntline. — On će vas zbog toga ubiti! Vas će izbičevati i ubiti zbog toga što ste se umiješali u njegove privatne poslove i razgolitili njegovu ženu. Učinili ste nešto što nikako ne može podnijeti. Pokazali ste mu mrlju prljavštine na njegovom posjedu, a još ste i drugim ljudima ukazali na nju. Baš ste luđak!

Nakon tih riječi žena se okrene i iziđe.

A Mike McAllen počne promatrati sliku u svojim rukama... Tupo promisli o tome što bi Gage Buntline učinio kad bi ugledao tu sliku.

McAllen se odjednom domisli. Sada je mogao zamisliti što bi učinio njegov gospodar kad bi ugledao tu sliku. I na tu pomisao mu snažnim tijelom prostruji vrući val straha. Odjednom se otriježni i zadrhti cijelim tijelom.

Slika mu ispadne iz ruku, a skupocjeni okvir udari jednim uglom o pod i slomi se. Mike McAllen sada počne zuriti u sliku na podu. A onda klekne, izvadi nož iz korica u sari, njime posve rastavi okvir i oslobodi platno. Savije ga i progura smotak poput mača ispod svojega pojasa s revolverom.

A onda iziđe.

Njegovi su grubi momci divljali napolju. Grad je sada pripadao njima. Tamo su preko tri momka ujahala u salun; neki glas promuklo poviče:

— Možete se okladiti da moja životinja može podnijeti najviše piva!

Mike McAllen iziđe na sredinu kolnika, okrene se i pogleda gore u hotelske prozore. Njegove su oči tražile prozor sobe u kojoj bi stanovala Lin Buntline kad god bi došla u grad. No taj je prozor bio mračan. Kad se pojavio bljesak na trećem prozoru dalje ulijevo, Mike McAllen je još razmišljao. Ali značenje tog plamička s grla cijevi Mikeu McAllenu više neće biti jasno. Osjetiti još samo jedan prasak u glavi. I bio je mrtav prije nego što je pao u prašinu kolnika.

Ubojstvo nije odmah primijećeno, jer upravo u tom trenutku na ulici slučajno nije bilo nijednog promatrača. A samom hucu nitko nije poklanjao pažnju, jer se neprestano pucalo u zrak, u prozorska stakla i natpise.

Prođe gotovo cijela minuta. A onda iziđe nekolicina muškaraca iz saluna, ogledaju se malo da bi vidjeli što bi sada mogli poduzeti i tako otkriju nepokretnu priliku na kolniku.

— Oho, tko je popio previše viskija, tako da je legao da spava na sredini ulice? — zapita jedan od muškaraca. A onda se svi pokrenu.

No iz hotela iziđe jedna prilika. Bila je to Lil Buntline. Također priđe mrtvom predradniku. Sagne se i uzme savijenu sliku.

— Sve sam vidjela s hotelskog prozora — reče ljudima koji su se neprestano čudili i pogledavali čas mrtvacu, čas ženu.

— Netko je pucao u njega iz one tamne uličice — reče im Lil. — Okrenuo se oko vlastite osovine, a onda je pao. Zacijelo se kojem građaninu ovoga grada nije sviđalo vaše vladanje i sve ono što radite u gradu. Trebalo bi da prestanete i odjašete iz grada. Javite šefu da ću dati pokopati njegovog predradnika.

Nakon tih riječi čvrsto ih pogleda. Neki su bili prisutni kada je Mike McAllen donio sliku iz spavaće sobe Bada Walkera. Ti su ljudi odlučno gledali u Lil Buntline.

— Mike McAllen nije bio nikakav čovjek — reče im oštro. — Sada je mrtav. No zbog toga nemojte kazniti ovaj grad. Radije prije zapitajte šefa.

Nakon tih riječi vrati se u hotel. I svi su vidjeli dugi svitak platna što ga je nosila sa sobom.

— Što li to nosi u ruci? — zapita jedan kauboj koji još nije znao za sliku, jer se nije nalazio u onoj sobi kad ju je McAllen donio i pokazao.

— Ne nosi ništa — reče jedan od ljudi koji su znali za sliku. — Ona je šefova žena. I ne nosi upravo ništa. I ne postoji uopće ništa što bi morala nositi.

A onda svi pogledaju mrtvoga Mike McAllena. Naglo se otriježne, zaprepaste se.

— Doista nije bio čovjek kad se radilo o ženama i uljanim slikama — zamišljeno će jedan. — Krenimo kući! Veselje je prošlo... a i nije to bilo nikakvo veselje. Unesimo Mikea u pogrebnikovu sušu.

III

Alamo Jones naposljetku stigne na svoj posjed. Posljednji ga je dio puta vodilo žuto svjetlo s prozora kolibe. A kad je u brvnaru uvukao vreću i ostalu prtljagu, doktor je već završio svoj posao oko bolesnika i sada je još samo upućivao Judith kako da ga njeguje. Alamo ga je čuo gdje govori:

— Jos Baker bi morao tri dana posve mirno ležati, ne smije se pomicati. Momci su ga gadno premlatili, tukli su ga po bubrezima i jetri, a onda su mu iznakazili lice. Ukoliko je zadobio unutrašnje povrede što ih dosad nisam mogao ustanoviti, mirno će mu ležanje biti najbolji lijek. Uradio sam za njega što sam mogao. Ohladite mu lice i...

— Kada ćete opet doći, doktore? — zapita ga Judith, izmijenivši po-

gled s Alamom koji je mirno stajao pokraj vrata. Liječnik je još prtljao oko svoje torbe. Bio je sagnut. Sada je zatvori i uspravi se. Pogleda bolesnika i par iz Teksasa.

— Doći ću opet — reče. — Ali nisam posve siguran, hoćete li tada još biti ovdje. Osim ukoliko prodate ovaj posjed Gagu Buntlinu. Tada će vam zasigurno dopustiti da s bolesnikom ostanete ovdje sve dok ovaj ne bude sposoban za prijevoz. Taj Jos Baker nije osobito snažan, niti otporan. Jedan je od onih koji su u djetinjstvu morali mnogo gladovati, jer su imali siromašne roditelje i mnogo braće. Takvim ljudima nedostaje mnogo štošta, a budući da žele jednoga dana živjeti bolje, rade izuzetno marljivo. Na primjer, poput Josa Bakera na ovom posjedu. Prve se dvije godine doslovce mučio. Sve dok nije saznao da će mu Buntline dopustiti da ostane samo tako dugo dok ne stekne pravo vlasništva. Jos je počeo peći žestoka pića, a sada više nije ni za što.

Nakon tih riječi Frits Danneman iziđe. Judith i Alamo pođu za njim. Promatrali su kako se stari liječnik penje na mali jednopreg kojim se dovezao ovamo.

Frits Danneman ih još jednom pogleda a onda dohvati uzde.

— Kockaru, hoćete li to prodati Gagu Buntlinu ili Badu Walkeru? Za mene je to važno.

Alamo lagano strese glavom.

— Jos Baker je već dao nešto naslutiti — promrmlja. — No sve to još uvijek ne mogu pravo shvatiti. Znam samo da sam pošteno stekao ovaj posjed. A moja žena priželjkuje dom. Doktore, dobit ćemo dijete i...

Zašuti, načini neki čudnovati pokret kojim izrazi više negoli svojim riječima.

Frits Dañneman ga pogleda oštro, koliko je to mogao u svjetlu kolne svjetiljke i zvijezda.

— Shvaćam vas — reče polagano.

A onda se odveze.

Judith stane pokraj Alama. Gurne svoju sitnu i čvrstu ruku u njegovu šaku... da, ta je muška šaka tako umirujuća, krupna, snažna i okretna. Judith je bila duboko uvjerenā kako ta šaka može sve, i kako će učiniti sve što bude potrebno. Spusti glavu na njegovo rame.

Kad je zatihnula buka kotača, zapita:

— Onda, Alamo, što si odlučio?

— Ukoliko se ti bojiš, i sin će ti se bojati, postat će plašljiv čovjek — reče Alamo. — A ukoliko njegov otac dopusti da ga gurne u stranu neki grubi i netrpeljivi momak, onda će i sin jednoga dana pripadati među sitne i plahe ili će pak prezreti svojega oca i sam poći svojim putem. Judith, misliš li i ti tako? Ili ti je draži bijeg u prividnu sigurnost? Judith, želio bih izdržati i obraniti svoja prava.

Zena ga pogleda.

— I ja sam s Brazosa, upravo poput tebe, Alamo — naposljetku će mirno. — A tamo su se uspjeli potvrditi samo ponosni, neustrašivi i hrabri. Djed ti je pripadao među borce Alama. Bio je mrtav prije nego što si ti došao na svijet. I otac ti je bio hrabar i ponosan čovjek. Neka ostane tako! Udala sam se za tebe jer sam u tebi vidjela ponos i hrabrost. Jer sam znala da ćeš se jednoga dana negdje zaustaviti i ustrajati, jer mora biti tako. Ne bojim se, Alamo!

Kad su njegovi momci dojahali kući, Gage Buntline je stajao pod trijemom glavne zgrade. Jahači stižu polagano i ni izdaleka tako bučno i raspušteno kako se moglo očekivati. A došli su i nekoliko sati prerano.

Gage Buntline je osluškivao šumove što su dopirali od obora. A onda zapazi kako su se prvi ljudi pojavili između staja i odmah zatim nestali u zgradi u kojoj su spavali. Bili su vrlo mirni... štoviše, djelovali su pomalo potišteno.

Rančeru se učini da je dovoljno dugo čekao i promatrao. Nakašlje se i oštro poviče preko širokoga dvorišta ranča:

— Mike McAllen neka dođe ova-mo!

Zaustavi se nekoliko tamnih prilika koje su upravo htjele nestati u spavaonicu. No ipak, nitko ne reče ništa. Jedan čovjek iziđe na dvorište između staja, a onda se ne zaputi u smjeru zgrade u kojoj su spavali momci, već pođe preko dvorišta ka glavnoj zgradi. Gage Buntline uskoro prepozna čovjeka. Bio je to drugi predradnik Glen Ballard.

Ballard se zaustavi pred najdonjom stubom, zabaci šešir na zati-ljak i reče suho:

— Mike McAllen je mrtav Netko ga je ustrijelio nasred ulice iz puške. Ne znamo tko je to bio. U tom se trenutku mnogo pucalo u gradu. Mladići su bili divlji i razulareni. Nitko od njih nije mogao a da ne zapuca u zrak, u prozorsko staklo, ili natpisnu ploču. Mike se posve slučajno na nekoliko trenutaka našao sam na ulici između hotela i saluna. A onda ga je netko ustrijelio iz puške. Kad smo ga vidjeli gdje

leži u prašini, na ulici, najprije smo mislili da je to neki pijanac. No onda nam postane jasno...

— Zar je moja žena još uvijek u gradu? — prekine ga Gage Buntline.

— Dakako — uzvratiti Glen Ballard. Sada se malo uspravi. Bio je to visoki, mirni, tamnokosi i iskusni muškarac. Zacijelo je i mudriji, a vjerojatno i opasniji nego što je bio Mike McAllen. Samo što je Mike McAllen bio poslušniji, tako da je svaku zapovijed izvršavao neobično kruto i točno. McAllen je bio vrlo podatljivo oruđe.

Gage Buntline razmisli o tome.

— Gospoda Buntline nas je poslala kući — nastavi Ballard. — A ja sam mislio kako moram najprije dobiti naređenje od vas. Grad nam ne može pobjeći. A dobrano smo im natjerali strah u kosti. Bad Walker i njegov prugasti tigar Cass Timothy su pijani do besvijesti i...

— U redu, Glene — prekine ga Gage Buntline. — Odjahat ćemo u grad sutra oko podneva, sa svim ljudima. Liječnik će do tada zacijelo postaviti smrtovnicu. A ja ću saznati tko je pucao u mogega predradnika. Prije nego što odjašemo u grad, posjetit ćemo onoga Teksašanina i njegovu ženu. To je sve, Glene. Sada si prvi predradnik na ranču i ostat ćeš to dokle god budem zadovoljan s tobom.

Nakon tih riječi Gage Buntline se okrene i uđe u veliku zgradu. Bučno zalupi vratima za sobom.

U prvoć mu se trenutku velika kuća učini vrlo praznom. U sobi za dnevni boravak počne zuriti u sliku koja ga je prikazivala kao majora armije Unije za građanskoga rata. Pokraj nje je visjela slika žene. Bio

je to vrlo ozbiljan i dobar portret, zacijelo namijenjen idućim pokoljenjima.

Pogleda sliku svoje žene.

A onda poviče, ali ne vrlo glasno:

— Murdoc!

Otvore se jedna vrata i na njima se pojavi oniži, vrlo široki muškarac.

— Murdoc — reče Gage Buntline — dobro si obavio posao. No morat ćeš ubiti još jednoga čovjeka: Bada Walkera.

Murdoc ga pogleda ukočenim pogledom.

— Mislio sam, gospodine, da ćete ga vi htjeti ubiti — promrmlja grlenim glasom. — Mogao sam to uraditi prije dva sata. No ipak to nisam učinio, jer vas nisam htio lišiti mogućnosti da se osvetite, gospodine. Ali donio sam vam sliku. Kad je vaša supruga s njom ušla s ulice u hotel, oduzeo sam joj je i onda sam napustio grad. Mislio sam da ćete toga čovjeka sami...

— Neću, Murdoc — prekine ga Gage Buntline. — Ti ćeš ga ubiti.

Murdoc nijemo kimne, a pred oči mu se spuste neke čudnovate sjene.

— Naravno — suglasi se — potpisali smo ugovor, gospodine. A ja ću taj ugovor poštovati.

— O —

Alamo se ogleda po posjedu. Nije mu bilo teško razabrati njegove granice. Bile su to sasvim prirodne granice, naime, dva lanca brežuljaka što su se polagano sužavali u kanjon.

Alamo je sve bolje uočavao kako je Jos Baker neobično mudro odabrao upravo taj komad zemlje. Taj je prirodni trokut dobro omeđen strmim padinama, zaštićen je, i

može se upotrijebiti u različite svrhe.

Teksašanin polagano odjaše do istočnoga vrha trokuta. Zemljište se ovdje nešto uspinjalo i Alamo zaključujući kako je odavde nekoć izlazio potok iz kanjona. No taj potok već odavna ne postoji. Također razabere da je ušće kanjona zatvoreno. Pokraj tog nekadašnjeg otvora jedna je staza vodila uz obronak. Alamo zauzda konja, sjaše i popne se na vrh.

S vrha ugleda močvaru koja se protezala na kilometre odavde. Ono što mu je odozdo nalikovalo na ušće kanjona, nije bilo ništa drugo do jedne praznine između brežuljaka. Pogled mu je sezao na kilometre ukrug, ali vidio je samo tresetište i močvaru, odumrla stabla što su poput čudnovatih kostura stršala u nebo, tamne mlake, a onda opet varljive zelene sagove. Tu i tamo nalazio se pokoji otok obrastao zdravim drvećem i gustim šipražjem. Posvuda samo ptice močvarice i patke svih vrsta. Močvara je zacijelo vrlo stara i pravi je raj za svu močvarnu divljač.

Alamo sjedne i počne promatrati. Nakon nekoga vremena ustane i pođe do prirodnog nasipa koji je jednoga dana zatvorio vodi put kroz onu usjeku između brežuljka.

Alamo pogleda branu. Ne, ljudska je ruka zasigurno nije stvorila. Ali za čovjeka s rijeke Brazos rješenje je bilo vrlo jednostavno. Tu i tamo vidao je takve pojave, premda brane što ih je vidio nisu bile tako velike i široke.

-- Dabrovi! Dabrovi su to uradili! Prije sto ili tisuću godina ovdje su zagatili potok. A voda je počela pomalo ispunjavati ravničastu udu-

binu prema istoku, sjeveru i jugu, sve do onih dalekih brežuljaka i nazubljenih planina. A jednoga je dana voda postala isuviše ustajala a da bi dabrovi mogli živjeti u njoj. Možda ih je istrijebila i kakva bolest. Ili su ih polovili Indijanci. Bilo kako bilo, dabrovi su napustili navodnjenu zemlju što se sve više pretvarala u močvaru. Brana što su je ovdje izgradili pretvorila se u sredstvo što se okrenulo protiv njih. Postajala je svakim danom sve čvršća. Postala je to prava brana, toliko dobra da je ni ljudske ruke ne bi mogle izgraditi.

Zagazi na branu, a onda će opet naglas:

— Uz pomoć nekolicine radnika i dovoljno dinamita, ta bi prepreka mogla biti uklonjena za tjedan dana. A onda će voda za nekoliko tjedana oteći i isušiti močvaru. Zemlja će tada biti poput one u okolini.

I tek što to izreče naglas, spozna da se nalazi pred pravim problemom.

Zamišljeno se spusti niz obronak. Penjući se u sedlo, začuje hitac iz puške. Bio je duboko uvjeren da je hitac ispalila Judith.

Kad je izjahao iza jedne skupine stabala, ponovno ugleda kolibu. Tamo se upravo zaustavila nekolicina jahača. Alamo lagano obode konja. Sada je znao da je ponovno došao Gage Bunline da bi čuo odgovor. A Judith je ispalila hitac da bi ga obavijestila o dolasku jahača. Da, sada je upozoren i moći će pripaziti... moći će se pripremiti na sve što ga očekuje tamo, kod brvnare.

Ali danas on više nije kockar koji želi razgledati posjed i još se uvijek ne može odlučiti. Danas ima

čak i oružje. Nosi revolver.

I on je Teksašanin Alamo Jones s Brazosa, nekadašnji ustanik Jaba Stuarda i kapetan... ukratko, čovjek koji je odlučan i koji se može boriti.

A doista je bio i odlučan u namjeri da se bori, jer sada zna kako izgledaju mogućnosti što ih ovdje posjeduje.

A te mogućnosti izgledaju ovako: u njegovim je rukama i vlasti da isuši tu golemu močvaru.

Dojahavši pred kuću, ugleda Judith s novom vinčesterkom na otvorenim vratima. Bez straha je i odlučno promatrala jahače, a način kako je držala pušku ukazivao je posve jasno da umije njome rukovati poput muškarca. Doista je to i uradila jer je već kao dvanaestogodišnja djevojčica morala pucati u Komanche koji bi se zaputiti u ratne pohode u zemlju oko Brazosa.

Alamo zauzda konja pokraj kuće, sjasne i stane u stranu, tako da mu je zid štitio leđa. Budući da na sebi nije imao haljetak, Gage Buntline i njegovi pratitelji zacijselo su primijetili revolver.

Alamo nije oklijevao niti čekao. Pogleda Gage Buntlina i reče suho:

— Gospodine, taj ste si posjet mogli uštedjeti. Zadržat ću posjed. Ostati ću ovdje i ništa neću prodati. A sada napustite moj pašnjak i povedite sa sobom svoje jahače!

Gage Buntline je opet doveo sa sobom četiri čovjeka. Samo što Mikea McAllena sada nije bilo, jer više nije bio među živima. Na njegovu mjestu nalazio se Glen Ballard koji je pažljivo promatrao čovjeka s Brazosa.

Gage Buntline je ljutito zurio u Judith.

— Zar možda vjerujete da nećemo pucati u ženu ili da nećemo biti grubi prema jednoj ženi? Zar doista vjerujete u to, gospodo? — zapita gotovo bijesno. U prizvuku njegova glasa mogla se razabrati nesmiljena prijetnja. A onda pogleda Alama Jonesa. — Kažite svojoj ženi da ukloni pušku i pođe u kuću! — reče mu nestrpljivo i gotovo samodopadljivo.

Alamo Jones kimne. Pogleda Judith i reče:

— To je sasvim u redu, Judith. Pođi u kuću! Tamo ćeš pronaći bolji zaklon. Ukoliko ova ušljiva banda zapuca ovdje, bit ćeš doista izložena opasnosti.

Žena ga poslušala bez oklijevanja. Nestane u kući, no odmah se pojavi na otvorenom prozoru: preko prozorske daske proviri i cijev puške.

— Gospodine — reče Judith Gage Buntlinu kroz prozor. — Žena sam mu, a oboje potječemo s Brazosa. Njegova majka i moja majka borile su se rame uz rame s očevima. Strašna je onda bila zemlja oko Brazosa, gospodine, no ja sam navikla na to da se žena bori uporedo sa svojim mužem.

Gage Buntline se naoko ni ne osvrne na njezine riječi. Čvrsto usmjeri pogled u Alama Jonesa. Iz Buntlineovih je očiju strujala nepokolebljiva jaka volja, snaga što se nakupila u njemu. Alamo Jones osjeti tu struju gotovo poput nečega što je opipljivo. I usprotivi joj se svojom voljom i svojom snagom. Tako su šutke stajali gotovo punu minutu, promatrali se, vodili svojevrsnu nijemu borbu. A onda će Gage Buntline:

— Gospodine, dobro znate da ne možete prkositi velikom ranču Bunt-

lina. Pogledajte, ova koliba ovdje uopće nema prozora. Treba da samo pošaljem čovjeka iza kolibe da bi je potpalio sa stražnje strane.

— Pokušajte samo — suho uzvraća Alamo Jones. Zvučalo je to gotovo poput izazova.

Gage Buntline tiho prozviždi kroz zube. A onda će škrtu:

— U redu! Glen Ballard, neka jedan pođe iza kolibe i neka je zapali. A njegova se žena onda neće više poigravati s nama. Hej, gospođo, sada će biti ozbiljno!

— Naravno — mirno uzvraća Judith.

Glen Ballard, nasljedniku Mikea McAllena, se u međuvremenu pružila prilika da razmisli. Gotovo na zaprepaštenje svojega gospodara, sada će ovaj:

— Šefe, nisam za to da se zapali koliba u kojoj se nalazi žena. Mislim da to u ovom slučaju uopće nije potrebno.

Gipkim pokretom iskoči iz sedla i mirno priđe prozoru kroz koji je virila puščana cijev.

— Nećete pucati u mene, gospođo — reče pri tome posve ozbiljno. — Nećete pretjerati s vašom varkom. Ta znate sasvim dobro da vaš muž neće imati nikakvih izgleda pokraj naše premoći kad jednom zazviždi tanad.

Sada se već približio na pola koraka grlu cijevi. Zastane i polagano ispruži ruku. Niz cijev puške pogleda Judith u oči.

— Povučete li, gospođo — nastavi mirno — zasigurno ću biti mrtav. No onda će ovdje doći do borbe u kojoj vaš muž sasvim sigurno neće preživjeti. Posve ću vam mirno uzeti pušku. A povučete li ...

Prekine, jer se Judith povukla za jedan korak u prostoriju. Time je i cijev puške izmakla iz dohvata njegove ruke. No čovjek se sada okrene k vratima i reče glasno:

— Pa dobro, onda ću doći k vama, ući ću.

Ballard i drugi muškarci sada začuju mirni glas Alama Jonesa:

— Ljudi, poigravali smo se dovoljno dugo. Prijedimo na stvar! Gospodine, kroz ova vrata nećete ući u brvnaru! Pođite k svojem konju i uzjašite! Naprijed!

Glen Ballard se okrene k njemu.

— Kad mi vaša žena ne bi pucala u leđa dok se ja bavim s vama, upustio bih se u borbu revolverima, Teksašaninu. Rado bih se okušao s vama, gospodine s rijeke Brazos!

— Neće ona pucati u tebe, Glene — odmah se umiješa Gage Buntline.

Ali nato svi posvete pažnju nekom šumu što se približavao. Bio je to topot kopita nekolicine konja. A onda se pojave jahači s desne strane suše koja ih je do sada sakrivala. Bila je to cijela četa jahača. Pokraj suše zauzdaju konje, a onda dvojica dođu do brvnare i ondje stanu. Jedan je od njih bio bez šešira; crvena mu je kosa sjala poput plamena i djelovala pomalo izazovno. Bio je to visok, vitak i gibak čovjek, divlja ali na neki čudnovat način zgodna lica. Djelovao je poput pravoga ustanika, upravo onako kako ga čovjek zamišlja: divljega, smionoga, hrabroga i neustrašivoga.

U sedlu se lagano nakloni prema Judith koja se opet pojavi na prozoru.

— Dobar dan, gospođo, zovem se Ole Jacks — reče sa smiješkom.

A onda se kratko nasmiješi Gagu Buntlinu i njegovim ljudima i reče Alamu Jonesu:

— Čuo sam već o vama, brate. S Brazosa ste, zar ne? Eto, i ja sam rođen u tom kraju.

— Poznam Hanka, Duffa i Cloa Jacksa — uzvratí Alamo.

— To su mi stričevi — kimne Ole Jacks. — Ali loše im ide, zar ne? Hank ima još samo jednu nogu. Duff trguje konjima. A Clo radi za svojega zeta koji uzgaja ovce.

Ponovno se nasmiješi još uvijek pažljivo i ispitljivo promatrajući Alama.

— Kakav je to skup ovdje? — zapita naposljetku. — I zašto je ona gospođa tamo s puškom na prozoru?

— Gage Buntline me želi nagovoriti na prodaju — suho odgovori Alamo.

Ole Jacks se nagne naprijed.

— A vi, Alamo Jones? — zapita.

Alamo samo pogleda Glenu Ballarda.

— Onaj se gospodin htjede upravo okušati sa mnom — reče mirno.

Ole Jacks se okrene svom prijatelju. Ovaj je bio vrlo visok, širok i težak. Kosa mu je bila smeđa, a lice tamno i puno ožiljaka; preko vunene potkošulje imao je ukrašene naramenice. Kolt je nemarno zatakao za remen hlaća.

— A što ti misliš, Bene? — zapita ga Ole Jacks.

Ben Hagerty, kako se zvao taj div od čovjeka, pogleda Judith, a ona mu uzvratí čvrstim i ponosnim pogledom. Zatim Ben pogleda Alama. A to je čovjek za kojim je najmanje šest država i teritorija raspisalo potjernice.

Nakon što je dobro pogledao Alama, okrene se Glenu Ballardu i reče mu:

— Poznam te, Ballarde. Ali protiv brata s Brazosa nemaš nikakvih izgleda. Bude li borba poštena, bit ćeš poražen. A za Gagu Buntlina bit ćeš vrijedan trideset dolara na mjesec tek kad opet prizdraviš, jer taj te gospodin s Brazosa neće ustrijeliti, već samo raniti.

Glen Ballard pogleda Alama Jonesa i pritome se ujede za donju usnu. Stajao je ukočenih nogu, nagnuvši nešto gornji dio tijela prema naprijed. Riječi Bena Hagertyja očito su ga podbole.

Gage Buntline će sada oštro:

— Pokaži mu, Glene!

Glen Ballard povuče revolver kao da je to bila zapovijed. Shvati da se u očima Gage Buntlina mora potvrditi upravo sada i ovdje... ili će se pak pokazati bezvrijednim i izgubiti posao predradnika na Buntlineovu ranču.

I stoga povuče brzo i glatko. Promatrači su mahom bili stručnjaci. Bez imalo zavisti svaki bi od njih potvrdio da je taj Glen Ballard doista brz revolveraš.

Ali ipak ne uspije.

Alamo Jones povuče i opali tako brzo da je to nalikovalo gotovo na čaroliju; pogotovu stoga što nije pucao u čovjeka, već ga namjerno pogodi u ruku u kojoj je ovaj držao revolver.

Glen Ballard ispusti oružje... gotovo zatetura od boli u pogođenoj ruci. No ipak se spusti na koljena i htjede još jednom pokušati zdravom rukom. Ali prije nego što mu je ruka stigla do tla, Alamo opali i po drugi puta; tane odbaci Glenov revolver nešto dalje...

Sada se Glen Ballard pređa. Iz klečećega položaja pogleda Alama. A ovaj se okrene.

Gage Buntline i njegova tri kauvoja gotovo su se skamenili u sedlima od silnog čuda. Judith ih je držala na mušici. Ole Jacks se samo smješкао. No Ben Hagerty reče:

— Tako sam i mislio! Dovoljno mi je da jednom vidim Teksašanina i već znam sve o njemu. Hej, Buntline, taj se momak s Brazosa ne mora bojati tebe ni tvojih momaka! Otjerat će vas do đavola!

Zašuti i zadovoljno se nasmiješi.

Ole Jacks prijaše tik do Gage Buntlina, nagne se iz sedla i reče posve mirno i trijezno:

— Neka ostane pri tome, Buntline! Prepustimo mu posjed! Načuo sam da se zbog tog imanja svađate s Badom Walkerom. A svaki od vas dvojice umišlja kako će biti prisiljen da vlasniku tog komada zemlje jednom iz ruke. Ali tome nije tako! Neka Alamo Jones zadrži taj komad zemlje! Jeste li me razumjeli?

Buntline ga šutke pogleda i razmisli. Računao je, ispitivao mogućnosti... no uvijek bi ponovno došao do istoga zaključka? Imam dovoljno ljudi da bih se uhvatio ukoštac s tim razbojnicima, no onda bi se oni udružili s Badom Walkerom...

Gage Buntline pogleda Alama Jonesa. Sada je točno znao što sve taj Teksašanin može učiniti revolverom ukoliko se nađe u krajnjoj nuždi i opasnosti. Osjeti kako ga oblijeva hladan znoj.

Taj nam je čovjek s Brazosa i pakao učinio vrućim, pomisli Buntline. Glen Ballard mu nije dorastao. A vjerojatno ni ja! Uz nešto sreće, možda bi ga mogli slistiti Cal Timothy ili pak Ole Jacks. Pa dobro...

Nakon tih misli okrene se Glennu Ballardu.

— Kako se osjećaš?

— Krvarim iz ruke — uzvratí Ballard. — Morat ću u grad, do liječnika!

— Mogu vam staviti prvi povoj — javi se Judith s prozora. — Udite, zavit ću vam ruku!

— Naravno — reče Alamo i kimne mu.

Nekoliko trenutaka predradnik ostane zapanjen, a onda ipak pođe.

Ole Jacks se tiho nasmije. Pogleda Alama.

— A što ćemo nas dvojica? — zapita odjednom.

I Alamo ispitljivo pogleda njega. Sada je znao kako cijeloga svojega života nije vidio niti susreo opasnijega čovjeka.

Alamo lagano podigne kažiprst.

— Žena i ja smo tražili koje mjesto na kojem bismo ostali zastalno. Imam samo dvije tisuće dolara. Tim sredstvima ne mogu izgraditi nikakav veliki ranč. Prema tome, još ću nekoliko godina ostati skromni doseljenik, rančer s tri krave. A kad mi jednoga dana bude potrebna zemlja, isušit ću močvaru. Dobro mi je poznat onaj posebni zakon vlade prema kojemu imam pravo prvokupa na zemljištu što sam ga isušio, i to vrlo jeftino. Jednoga ću dana isušiti močvaru.

— Do toga dana mogu pričekati — uzvratí razbojnik, okrene konja i zajedno s Benom Hagertyjem odjaše do ostalih kojih su ih čekali.

Alamo će sada Gagu Buntlinu:

— Hajde, pokrenite se... nosite se do đavola!

Buntline proguta s mukom. Pa ipak, nije zaprijetio. Ne reče Alamu uopće ništa. Okrene se svojoj trojici

jahača, jer mu je predradnik još uvijek bio u brvnari, pa reče posve hladno:

— U grad, mladići!

A onda odjaše. Alamo pogleda za njim. Znao je da će pokraj toga čovjeka još imati velikih nevolja.

Obje skupine jahača sada su nestale; razbojnici u smjeru juga, a Buntlineovi jahači k sjeverozapadu. Glen Ballard izađe iz brvnare i zaputi se k svom konju. Ruka mu je bila povijena. Svojim se rupcem poslužio kao petljom, tako da mu je ruka poprijeko ispred grudi ležala u njoj. S jednom se rukom mučno uspne u sedlo, a onda pogleda u vrata kuće.

— Hvala vam, gospođo — reče. — Neću zaboraviti vašu plemenitost. — Sada se okrene Alamu i reče: — Ne znam hoću li ostati predradnik na Buntlinovu ranču. Ali znam da ste me mogli ubiti, Alamo Jones. Neću ništa poduzeti protiv vas, neću ni podržati pothvat s tom namjerom ... prije ću odjahati iz zemlje.

IV

Dani su prolazili. Jos Baker se polagano oporavljao. Bez ijedne riječi, jednoga dana preseli u sušu i tamo načini pregradak u kojem će spavati.

No za večerom ipak reče kao posve uzgred:

— Ukoliko nemate ništa protiv, ostao bih još neko vrijeme. A da bih pokrio troškove, želio bih nešto raditi. Hoće li to ići?

Alamo i Judith pogledaju maloga, iscrpljenoga čovjeka. Znali su da će od Josa Bakera nastati jedna skitnica. Ubrzo će utrošiti onih sto dolara

što mu ih je Alamo dao. A i srećnost Josa Bakera podjednako se iscrpila.

Nakon nekoliko trenutaka šutnje, Alamo će mu prijazno:

— Imamo mnogo posla. Izgradit ćemo veliki obor i unutar te ograde držat ćemo stoku. Pokosit ćemo prvu travu, tako da ćemo imati dovoljno sijena za zimu. Oranice i polja opet ćemo dovesti u red, ograditi ih i pravodobno zasijati ozime usjeve. Brvnari ćemo prigraditi još jednu prostoriju, a za tebe ćemo nešto dograditi uz sušu. Želio bih nabaviti »hereford« bika i započeti pravi uzgoj stoke.

Jos Baker kimne na te riječi.

— Sve sam to ja morao uraditi — reče. — A ipak, za to nisam bio dovoljno čvrst, ni vrijedan.

Alamo Jones je čuo te riječi, no ipak je pri tome promatrao Judith. Širom je otvorila oči koje su sada sjale plavkastim sjajem. U njima se mogla razabrati topla radost.

A onda mu je čak i izreče:

— Alamo, sada radiš nešto i planiraš za budućnost! To sam i željela kada sam s tobom pošla s Brazosa u tuđinu. Uvijek sam to željela. Znala sam još onda da možeš nešto izgraditi, stvoriti i održati.

— 0 —

Jedne večeri, kada je Jos Baker već spavao u svom pregratku, dvoje s Brazosa je još uvijek sjedilo ispred kuće, promatrajući zvijezde i osluškujući zvukove noći ... Tada dobiju posjet. Približe se jahači i ujašu u dvorište. Bilo ih je više od pola tuceta. Jedan glas zapita:

— Teksašaninu, možemo li dobiti vode?

Bio je to glas Olea Jacksa. Alamo mu mirno odgovori:

— Pa naravno! Poslužite se samo na zdencu. Voda u koritu za napajanje je posve svježa.

Alamo i Judith ostanu mirno sjediti na klupi. Promatrali su prilike muškaraca i sve su vidjeli prilično dobro u sjaju zvijezda.

Čuli su kratke riječi. A onda reče jedan glas:

— Morali bismo konje dobro istrljati i ostaviti ih da se odmore desetak minuta. Naša je prednost dovoljno velika.

Izrekavši te riječi, čovjek se polagano približi kući. Bio je to Ole Jacks. U svjetlu zvijezda moglo se razabrati kako je skinuo šešir.

— Dobro večer, gospodo — pozdravi uljudno. — Živjeli, čovječe s Brazosa!

— Kako je, razbojniče? — zapita ga Alamo. Ipak, u prizvuku njegova glasa nije se moglo ni naslutiti kakvu namjeru vrijeđanja.

— Meni je uvijek dobro — uzvratila Ole Jacks. Pripali jednu cigaru i plamičak mu osvijetli smiono lice. Večeras je djelovalo vrlo surovo, a sve one tamne i duboke crte podsjećale su na ukočenost krabulje. Odjednom postavi pitanje:

— Gospodo, jeste li sretni ovdje?

Judith nije dugo oklijevala. Odgovori mu posve glatko:

— Neobično sam sretna! To je pravi dom, i Alamo više nije lutalice bez pravoga cilja. Gradi nešto. A i ja se mogu pobrinuti za njega poput svake dobre žene. Kad dobijemo dijete, bit ćemo prava obitelj. Da, vrlo sam sretna.

Neko vrijeme razbojnik ne reče ništa. Snažno je povlačio iz svoje cigare. Sjedne na uzvratnu bačvu za pranje što se nalazila pokraj nje-

ga. A onda će odjednom čudnovatom ozbiljnošću:

— Brazos-Jones, sretan si mladić!

Polagano ustane.

— Gospodo — reče tada — poštujem vas! Uistinu ste rijetki izuzevak što samo potvrđuje pravilo. Ali oduvijek sam znao da ima žena poput vas. Na djetelištu čovjek ponekad naiđe i na onu sa četiri lista ...

— Zašto ste tako ogorčeni? — začudi se Judith.

Već se htjede okrenuti, no onda ipak reče:

— Svojedobno nisam imao nikakve sreće! Žena koja mi je pripadala nije bila sretna ni zadovoljna sa stvarčicama koje sam joj mogao ponuditi i pribaviti poštenim radom. A ipak sam joj mogao ponuditi nešto više od ovoga ovdje. Ali ona nije bila zadovoljna, a nije htjela ni pričekati. Žena doista može natjerati čovjeka u pakao.

Judith će mu sada oštro:

— Svaki je čovjek kovač svoje sudbine, gospodine. I ako ste postali razbojnikom zbog jedne žene, onda je to bila samo vaša vlastita slabost, zar ne?

— Tako je — suglasi se Ole Jacks. — No bila je lijepa, a ja sam tek navršio dvadeset i drugu. Volio sam je više od svojega života i nisam je htio izgubiti. U takvu stanju glupi mladić ne razmišlja mnogo, zacijelo ne dalje od nosa. Ne tužim se, nipošto ... A neću ni okriviti onu ženu. Samo sam ustanovio da bi moj put bio drukčiji da nisam susreo onu ...

Zašuti, a onda se udalji i ubrzo stigne do skupine jahača na konjima. Kad je uzjahao, njegovi su se obrisi jasno ocrtavali ispred zvjezdane neba.

Razliježe mu se glas:

— Krenimo, mladići! Hiooo...

A onda odjašu u smjeru drugoga grebena koji je ovu zemlju odvajao od močvare. Bili su to razbojnici koji su negdje nešto opljačkali i ukrali.

Alamo i Judith dugo su šutjeli. A onda će Alamo odlučno:

— Mišlim da čovjek ne smije suosjećati s njim, ne smije ga čak ni sažaljevati. Ta već si mu kazala, Judith: Svatko je kovač svoje sreće i sam kroji svoju sudbinu.

— Zar ti zbog mene nikada ne bi postao razbojnik? — zapita ga blago i nagne se k njemu da bi ga mogla bolje vidjeti.

— Ne vjerujem — promrmlja Alamo. — Jer na ovome svijetu ništa nije poklonjeno. Za svaku stvar čovjek mora jednoga dana platiti punu cijenu. A smatram da stječem pravo na dobru stvar ukoliko pošteno i marljivo obavljam svoj svakodnevnii posao. Tako plaćam punu cijenu.

Opet zašute i počnu osluškivati zvukove noći. Negdje su zavijali kojoti. Lagani je povjetarac donosio sa sobom sve moguće mirise. Alamo osjeti ženinu blizinu i obavije je rukom. Njena mu je glava sada počivala na ramenu.

— Nikada ne bih dopustila da učiniš nešto što nije ispravno — prošapta Judith. — Zbog toga što te volim, Alamo Jones. Ljubim te toliko da...

Poljupcem joj zatvori usta. Bio je to dobar dan.

Kad su ustali da bi pošli na počinak, kroz noć odjekne topot kopita. Očito je bilo mnogo jahača. Uskoro se približe. Alamo je sada s Judith

bio u kući. Kroz prozor je gurnuo samo cijev svoje vinčesterke.

Jahači se zaustave pokraj zdenca. Neki glas poviče:

— Heeej... ovdje šerif iz Fairplaya s potjerom! Jesu li ovduda prošli Ole Jacks i njegovi razbojnici?

Alamo i Judith opet iziđu.

— Bili su ovdje — reče Alamo. — Napojili su konje, otrli ih i ostavili da odmore koji trenutak. Malo ste zakasnili, šerife. Što su učinili razbojnici?

Šerif im prijaše.

— Opljačkana je poštanska kočija — reče. — Pratitelj je ranjen. Razbojnici su opljačkali sedam tisuća dolara. A sada ih više ne mogu slijediti, jer ne poznam put kroz močvaru i moji bi se jahači zacijelo utopili u njoj.

— Pa zar ne možete objahati močvaru! — zapita Alamo.

— Ne mogu — uzvratii šerif s gorčinom u prizvuku glasa — Barem ne dovoljno brzo. Utrošio bih više od tri dana. A da bih opkolio močvaru, bila bi im potrebna vojska od pet tisuća ljudi, jer posvuda ima kanjona, klanaca i zametanih staza iz močvare u brda. A tamo, na istoku, iza planine već počinje Kansas. U onoj državi ne smijem nikoga lišiti slobode. Nadležan sam samo za ovaj teritorij. Međutim, kad će se graditi željeznička pruga, razbojnici će zasigurno morati uzmaknuti, jer će močvara onda biti sa svih strana okružena doseljenicima, farmerima i rančerima, tako da se više neće moći probiti baš olako.

Šerif reče još nekoliko riječi, a onda se oprostii sav ogorčen:

— Prema tome, moram se vratiti praznih ruku. A kad stignem kući, znat ću da sam tristo kilometara

uzaludno proveo u sedlu. A budući da me tamo očekuje još jedan rat zbog pašnjaka, zacijelo će se vratiti u pravi pakao. Vidite li opet Oleja Jacksa, kažite mu da ću ga jednoga dana uhvatiti, pa makar morao isušiti tu prokletu močvaru!

Nakon tih riječi odjaše sa svojom potjerom.

— Zacijelo ne zna da ja mogu isušiti močvaru — zamišljeno promrmlja Alamo Jones.

— Prije moraš dobro promisliti Alamo — reče mu Judith. — Sada znam kako misliš. Ali ipak moraš dobro razmisliti o tome. Ne smiješ dopustiti da ti još i oni razbojnici postanu neprijatelji.

— 0 —

Murdoc tek nešto iskorači iz mračne uličice i poluglasno poviče:

— Trenutak samo, gospodine Walker. — Sada izađe na sredinu kolnika. Bad Walker se zaustavi i okrene. Tek sada shvati tko mu je prišao i što ga očekuje.

Odmah je prepoznao Murdoca.

— Oprez, momče — reče oštro. — Što hoćeš?

Murdoc se zaustavi. Udaljenost mu se učini upravo prikladnom.

Murdoc će sada grlenim glasom:

— Sada morate umrijeti, gospodine Walker. A kazat ću vam i zašto morate umrijeti. Zbog bijele žene mogega šefa. Shvaćate, zar ne?

— Da, shvaćam — naceri se Bad Walker i povuče revolver. Čak i prvi ispali hitac, jer se Murdocu nije nimalo žurio. No ipak je dobro proračunao, jer je Bad Walker opalio prebrzo i ... promašio. Drugim hicem Walker pogodi Murdoca u lijevo rame. A ovaj nacišla vrlo pažljivo. Točno je znao kako s te udaljenosti ne može promašiti Bada

Walkera. Murdoc je to neprestano uvježbavao. I uvijek bi pogodio u cilj. Kad ga je Walkerovo tane pogodilo visoko u rame, uopće se nije poljuljao. Ostane čvrsto stajati na obje noge. Zbijeno je tijelo nagnuo prema naprijed, čak se i snagom volje posve ustremio na cilj.

Bio je duboko uvjeren da je Bad Walker već mrtav. Međutim, kad je Murdoc povukao obarač, nešto ga smete, tako da ono pažljivo gađanje nije urodilo nikakvim plodom. Međutim, s daščanoga pločnika pod trijemom, nešto s desne strane Murdocu prasne revolver. Tane pogodi Murdoca sa strane, a revolver nastavi i nadalje brzom paljbom.

Murdoc se zakotrlja po tlu poput pogođene pume. Ali ipak nije bio brz, onako mačji brz, poput planinskoga lava. A nije bio ni tako žilav. Premda je već tri puta pogođen i unatoč tome što je krvario iz tri rane, brzo se skupi, baci se naprijed, još jednom se zakotrlja preko tla, uzvitla prašinu na česti da bi se naposljetku otkotrljao u onu uličicu. Stenjući i teturajući ustane, odnjiše se do konja i popne se u sedlo.

Odjaše prije nego što se Cal Timothy, koji je priskočio u pomoć Badu Walkeru i zašigurno mu spasio život, usudio zaći u ulicu i pucaati za njim.

Bad Walker je stajao uza zid između hotela i saluna. U gradu sada sve oživi, dotrče mnogi ljudi. Uskoro u polukrugu okruže Bada Walkera.

Bad Walker se jednom rukom držao za bok.

— Tane me samo okrznilo — reče ljudima. — Gage Buntline je poslao u grad svojega prokletoga

slugu. Murdoc me morao ubiti. Buntline točno zna kako će opljačkati ovaj grad i strpati ga u džep svojih hlaća tek kad ja budem ubije. Tako je to, ljudi!

Ogorčeno kimne, a onda se vrati u hotel. Cal Timothy pođe za njim, a kad su se našli u Walkerovoj sobi za dnevni boravak, Walker skine haljetak i košulju.

— Tane vas je doista samo okrznilo — promrmlja Cal Timothy. — Taj ožiljak nije ništa gori od onoga nakon udarca bičem

— Zašto nisi progonio onoga klipana — grubo ga zapita Bad Walker.

— Nisam toliko lud da bih ga bilo kuda progonio noću — progundala Cal Timothy, a onda doda: — Čuo sam što je kazao. Bilo je to zbog žene. A ja ću ti nešto reći, Bad Walker. Da Gage Buntline nije poslao svojega slugu, već da je došao sam, ni tada se ne bih umiješao u dvoboj. Čovjek kojemu pobjegne žena ima pravo na zadovoljštinu. Eto, takvo je moje shvaćanje!

— Lil Buntline je u mene potražila zaštitu — uzrujano reče Bad Walker.

No tek što to izreče, otvore se vrata. Lil Buntline uđe i odmah zapita:

— Što je to bilo, Bade?

— Gage je već poslao Murdoca da me ubije — ogorčeno joj uzvratila Bad Walker. — Najprije je poslao Mikea McAllena i one grubijane. Ubili su Cassa Kelloga. A onda...

— Riječi nemaju nikakva smisla. Bade — prekine ga Lil. — Gage Buntline je pretrpio poraz. I neće mirovati sve dok ne poravna račune. Napadati će tebe i sve što pripa-

da tebi, i to neprestano... sve dok se ne slomi ili ne postigne svoj cilj. Bad, želi te vidjeti mrtva. Želi da mu se vratim na laktovima i koljenima.

Lil pogleda Cala Timothyja.

— Bila sam napolju pokraj vrata i čula vam vaše riječi, gospodine Timothy. I vi ste u zabludi. Naravno, pobjegla sam Gagu Buntlineu, ali ne zbog toga što bih bila preljubnica koja se baca oko vrata drugim muškarcima. Gospodine, pobjegla sam od toga čovjeka jer želim opet biti slobodna. Gage Buntline nije više pri zdravoj pameti. Na ovome svijetu ne voli više ništa osim samoga sebe. A zanimaju ga samo one stvari koje mu još ne pripadaju. Kada je dobio mene, pripala sam mu takoreći poput ormara, konja ili slike na zidu. Posjedovao me i ništa više! Ništa mi nije dao, uopće ništa! I stoga sam mu morala pobjeći.

— Naravno, naravno — promrmlja Cal Timothy. A onda mu pogled odjednom postane proračunat. — Gospodo — reče polagano — ukoliko vam ni Bad Walker ne pruži dovoljno, tako da ćete i njemu htjeti pobjeći da biste naposljetku pronašli čovjeka s kojim biste ušli u pravu zajednicu srca i duše, dođite k meni, gospodo!

Tiho se nasmije i napusti prostoriju.

A Bad Walker i Lil Buntline se pogledaju.

— Bio je tako hladan prema meni — reče misleći na Gagu Buntlina. — Upoznala sam tebe i u tebi sam pronašla sve što mi on nije mogao pružiti. Želim biti slobodna da bih ti mogla postati ženom. Bade. Ipak se bojim da će te ubiti i da ću mu se morati...

— Ne radi se ovdje samo o tebi — Walker će joj prilično grubo. — Nisi ti glavno lice u toj igri, premda je ubojica u ovom slučaju zbog tebe htio i morao pucati u mene. Lil, pripadaš među mnoge stvari koje bih rado uzeo Gagu Buntlineu. Mrzio sam ga od početka, jer sam od prvoga dana, to jest otkako sam došao u ovu zemlju, morao živjeti u njegovoj sjeni. I ja želim biti slobodan, i veći od njega. Sve ću mu oduzeti, uništiti ću ga!

Cudnovato ga pogleda.

— Pa zar me uopće ne voliš? — zapita ga pomalo vrištavim glasom. — Zar sam za tebe samo stvar koju možeš oduzeti Gagu Buntlineu? Zar ti je samo do toga da mu nešto oduzmeš... zar ti nije stalo do toga da oslobodiš mene, da me iskupiš i da me osvojiš za sebe, jer ti nešto značim...

— Ljepotica si koja me lijepo pogledala — reče grubo. — A ja sam muškarac koji nikada ne odbija takvu ponudu, pa makar ona došla od žene momka kakav je Gage Buntline. Lil, prestani od svega toga praviti dramu koja će potresti cijeli svijet. Već ću te osloboditi od njega. A želim te i imati. Prema tome...

— Ah... idi do đavola! — prekine ga. — Nisi mnogo bolji od Buntlinea! Vidim to već sada. Ne, tražila sam nešto drugo!

Potrči iz sobe i zalupi vratima.

A Bad Walker ogorčeno prokune, pa još jednom priđe zrcalu i pogleda ranu što je lagano krvarila.

— Zamalo što Gagu Buntlineu nije uspjelo — promrmlja.

V

Opet prođe nekoliko dana; za Alama, Judith i Josā Bakera bili su to mirni dani.

Stari liječnik Frits Danneman bi se dovezao k njima kad god bi mogao ili kad bi ga put nanio u blizinu.

Od Fritsa Dannemana čuli su i sve novosti, a saznali su i za Murdocov neuspjeli napad na Bada Walkera. Liječnik bi im uvijek dovezao iz grada sve što im je bilo potrebno.

Posjećivali su ih doseljenici koji su se u blizini htjeli ogledati za kakvim prikladnim komadom zemlje. Zapitkivali su, promatrali Alama i njegovu ženu, a ponekad bi govorili o vlastitim obiteljima što su ih ostavili u logoru ispred grada.

Alamo i Jos su u međuvremenu ogradili veliki pašnjak i sada su jahali posvuda naokolo da bi pronašli stoku s Bakerovim žigom. Malo-pomalo prikupe oko tri tuceta poludiviljih goveda što su se ponajradije sakrivala u šipražju uz rub močvare, tako da ih je bilo teško istjerati odande. Tih se dana Jos Baker neprestano divio jahaćem umijeću Alama Jonesa, kao i vještini kojom je ovaj rukovao lasom.

I jednoga su poslijepodneva imali malo krdo na ograđenom pašnjaku. Goveda su izgledala poprilično jadrno. No bila su žilava i dobro su se snalazila u divljem šipražju.

Kad su stigli pred kuću, Judith ih dočeka kao uvijek. A imala je i jednu vijest za njih.

— Zamislite samo, dobit ćemo susjede. Onaj Mel Howard koji je prije nekoliko dana bio ovdje prošao je sa svojim kolima. Na kojih

pet kilometara odavde omeđio je česticu i dao se upisati kao vlasnik. Ima sjajnu ženu. Zove se Anne. Možda će već idućeg tjedna roditi dijete. Priželjkuju djevojčicu... imaju već dva sina. Dječaci su sjajni, dobro su odgojeni i zgodni. Zovu se Bob i Tom, jednome je osam, a drugome deset godina. Oh, Alamo, toliko se radujem tome što ćemo dobiti susjede koji su poput nas. Baš mi je drago. Kazala sam Howardovina da me pozovu kad Anni Howard bude vrijeme. Kad on bude vozio liječnika svojoj ženi, svratit će i k nama.

— Posjetit ćemo Howardove idućih dana i zapitati ih možemo li im pomoći — reče Alamo.

— Hvala ti — reče Judith. — Ona će dobiti dijete, znaš, Alamo.

— 0 —

I opet prođe nekoliko dana. Vrijeme ostane mirno i toplo. Sijena je bila u izobilju.

Jedne večeri stigne doktor Frits Danneman s viješću:

— Bad Walker ne bi imao ništa protiv toga da nekoliko vozova sijena dovezete u grad i tamo prodate. Za vas sam ugovorio posao sa stajom za iznajmljivanje konja, poštanskom linijom i tvrtkom za prijevoz tereta. Ukoliko imate dovoljno sijena, mogli biste prodati pedesetak tona. A to ne bi bila loša nuzgredna zarada.

— Ne bi, doktore — reče Alamo. — Vi ste nam doista dobar prijatelj. Odvest ćemo sijeno u Rainbow i kupiti tamo mnogo stvarčica. Ukoliko Bad Walker i Cal Timothy to žele, primirje može potrajati dvijsjeka.

— Hoćete li ostati na večeri, doktore? — zapita ga Judith s vrata brvnare.

No liječnik strese glavom.

— Odmah ću dalje, ka Howardovima. Anni Howard će uskoro biti vrijeme. Neće to baš biti sasvim jednostavno. Zasad sam to kazao samo mužu. Porod će biti težak. Odvest ću se sada k njima i ostat ću dok sve ne prođe. Ostat ću, pa makar morao čekati tjedan dana. Kad bi Mel Howard morao poći po mene u grad, moglo bi se dogoditi da se vratimo prekasno.

Htjede se zaputiti ka kolima, no sada Judith dotrči od vrata.

— Mogu li s vama, doktore? Dopustite mi da pođem s vama i da pomognem. Baš bih...

— Baš vi ne biste smjeli prisustvovati kada žena ima osobito težak porod — promrmlja liječnik. — Mogao bi vas obuzeti strah kada dođe red na vas, Judith.

No žena odlučno strese glavom.

— Ne bojim se. Dobro znam da će kod mene sve glatko proći. Htjela bih s vama.

— Okrene se Alamu.

— Zar ne, Alamo, moram pomoći Anni Howard?

Alamo kimne. On i Judith bili su prije tri dana u Howardovih. Proveli su tamo ugodno veče. Razvilo se prijateljstvo između obitelji već nakon nekoliko sati što su ih provele zajedno. Alamo pomisli na Annu Howard, sitnu, nježnu i tako hrabru ženu koja je sa svojim poput medvjeda snažnim mužem pošla u tu divlju zemlju i koja će mu pokloniti sada već treće dijete.

— Da, pođi i pomogni joj koliko god možeš — reče joj Alamo, — A

i ona će pomoći tebi, dat će ti tisuću dobrih savjeta, Judith.

Judith pođe u kuću da bi uzela gno nekoliko stvarčica što ih je namjeravala ponijeti. Ubrzo iziđe, priđe Alamu i poljubi ga.

— Prvi te put napuštam, čovječe s Brazosa — reče mu. — Vas ćete dvojica zacijelo izdržati nekoliko dana bez mene, zar ne?

— Naravno — promrmlja Alamo. — Večeras ću vas posjetiti.

Pomogne joj da se popne na liječnikova kola.

Ovaj htjede potjerati konja, no uto se pojavi nekoliko jahača. Doveo ih je golemi Ben Hagerty. Dojahali su brzo, zauzdali konje i pogledali liječnika.

— Dobro je, doktore — zadihano će Hagerty — što smo te pronašli. Poslao sam u grad dva mladića da te dovedu. No tamo su saznali da si otišao k Jonesovima. Imat ćeš posla, doktore!

Zašuti i otare lice. Poput svojih pratitelja, djelovao je iscrpljeno, obrazi su mu bili išupljeni. Bio je neobrijan, prljav i proznoj. Konji su im također bili posve iscrpljeni, pokriveni znojem i prašinom. Jahači su ih izmorili gotovo na smrt. Na sebi su imali žig koji je poznat na jugu, na kojih trista kilometara udaljenosti odavde.

Ben Hagerty pokaže brvnaru.

— Potrebna nam je kuća — reče. — Potrebna nam je vruća voda, povoji i veliki stol. Dva naša druga dobila su mnogo vrućega olova, doktore. Izvadit ćete tanad i učiniti sve što možete da bi ostali u životu. Ne uspijete li...

Opet zašuti i izvuče revolver. Uperi ga u liječnika i mljacne jezikom.

Doktor, Alamo, Jos Baker i Judith se gotovo skamene.

— Nemamo mnogo vremena — reče liječnik. — Moram k ženi koja će imati vrlo teški porod. Tu ću ženu...

— Ne zanima me to — prekine ga Hagerty promuklim glasom. — To me uopće ne zanima. Ole Jacks i Jube Short su teško ranjeni. Zanima me samo to. Umru li, ubit ću te, doktore. Jesi li razumio?

— Nitkovi! — progundā Frits Danneman. — Nekamo ste odjahali i opljačkali sve poput divljih vukova. No i vaši su pri tome nastradali. Pa zar sada nevina žena i još nerođeno dijete moraju okajavati zbog toga što ste vi...

— Zaveži! — grubo mu naloži Hagerty, a onda će svojim momcima: — Oduzmite im oružje i osobito pripazite na onoga momka s Brazosa.

Okrene se k Judith i reče joj naduto:

— Pobrinite se za vruću vodu i pripremite stol... Doktore, ne pokrenete li se da biste sve pripremili...

— U redu — odmahne Danneman. — Kada će stići ranjenici?

— Zaostali su koja dva kilometra, dovest će ih drugi dio naše družine. Bit će ovdje za nekoliko minuta.

— Lijepa je to družina — reče Jos Baker.

— Ti... vlasniče sitne pecare — zagrmi Ben Hagerty. — Zacijelo ti je udarilo u glavu što imaš sada pravoga čovjeka za gospodara.

Polagano sjaše. S revolverima u ruci njegovi se pratitelji približe doktoru, Alamu Jonesu i Josu Bakeru. Pažljivo pretraže muškarce. Alamu oduzmu čak i nož što ga je no-

sio za sarom čizme. A onda nahrupe u kuću, pregledaju i nastambu Josa Bakera.

Posjed Jonesovih sada je posvećen bio u njihovim rukama.

Liječnik odmjeri Judith, a onda će joj umirujućim glasom:

— Stručnjak sam za rane od tanađi. Posao oko ranjenika ću sigurno završiti prije nego što Anne Howard dobije trudove. Lako je moguće da kod nje sve započne tek za dva-tri dana. Ne morate biti zabrinuti. — A onda se okrene Hagertyju: — Mogu li barem Josa Bakera poslati s Howardovima, tako da znaju da se nalazim u blizini? To će ih umiriti.

Hagerty razmisli, a onda strese glavom.

— Ne — odbije liječnika. — Slijede nas. Posrećio nam se veliki pothvat, opljačkali smo osamdeset tisuća dolara. Mnoge su nam potjere na tragu. Moglo bi se dogoditi da Jos Baker naiđe na koju potjeru i da joj onda pokaže put. Tada bi nas mogli brže susresti i možda nam prerezati put u močvaru. Nitko ne smije napustiti ovaj posjed.

Liječnik uzdahne i kimne Judith.

— Onda, pripremimo sve! Bit ću barem brže gotov! Jos, pristavi lonac vode!

Nakon tih riječi uđe s Judith u kuću. Jos Baker donese veliki lonac za rublje iz suše, objesi ga o željezni tronožac, napuni ga vodom i potpali vatru ispod njega.

Alamo Jones, Ben Hagerty i ostali muškarci gledali su u smjeru uga. S one se strane nekoliko jahača spusti niz padinu brežuljka u trokutastu kotlinu. Četiri konja nosila su dva ranjenika: između dva konja, jednoga sprijeda i jednoga stra-

ga, nalazile su se po dvije motke preko kojih je bilo napeto platno. Ranjenike je pratilo šest jahača.

— Do đavola, s tim smo ranjenicima na putu više od dva dana, a projahali smo gotovo 150 kilometara — reče Hagerty. — Mnogi bi momci na našem mjestu naprosto ostavili ranjenike. Ali mi nismo! Nismo društvo nitkova koji se međusobno ostavljaju na cjedilu kad jednom prigušti. Ole Jacks se uvijek može osloniti na nas. Grom i pakao, dobrano su ga pogodili!

Izreče te riječi kao za sebe. A onda pogleda Alama Jonesa.

— I prema tebi je Ole Jacks bio prilično plemenit, zar ne? Podržao te je kad ti je Gage Buntline htio skinuti kožu i otjerati te do đavola. Ole Jacks ima pravo na tvoju pomoć.

Alamo ne uzvрати ništa. Sjedne pokraj zdenca i strpljivo pričekao. Pri tome razmisli o Oleu Jacksu.

Taj je šef razbojnika teško ranjen, a to znači da će mnogim stvarima doći kraj. Alamo razmisli o tome što bi učinili Gage Buntline i Bad Walker kad bi saznali da je Ole Jacks onesposobljen. Neprestano se vraćao na misao: Svakoga razbojnika i revolveraša jednoga dana pogode. Jednoga ih dana sustigne njihova kob i tada više nema nikakva uzmaca.

Jahači sa životinjama koje su nosile ranjenike stignu u dvorište i zauzdaju ih. Jedan će od njih zlovoljno:

— Još žive! Ukoliko ste doveli doktora, možda još imaju nekih izgleda. Uh... to je jahanje bilo paklensko. Sjećat ću ga se cijeloga života!

— Liječnik je ovdje — reče Hagerty. — Onesite Olea i Jubea u kuću! — Ljudi ga odmah poslušaju. Oslobođe nosila što su ih sami načinili i unesu u kuću oba onesviještena muškarca. Alamo također uđe i pogleda Olea Jacksa.

Uplaši se. Jacks je nalikovao na mrtvaca.

Hagerty izda nekoliko zapovijedi. Posve je jasno da on sada zamjenjuje Jacksa, a možda će mu postati i nasljednikom. Pobrinese se da nahrani izmorene konje, a na grebene postavi straže.

A onda se još ogleda kao da nešto traži. Pokraj zdenca je ležalo i nekoliko vreća. Hagerty se naceri Alamu i pokaže vreće.

— Ono je plijen — reče mu. — Bili smo prilično daleko na jugu, zaustavili smo jedan vlak Union Pacifika. Bio je to novčani transport. Ali onu drugu blagajnu nismo mogli otvoriti. Ipak smo odnijeli više od osamdeset tisuća dolara. Za taj bih novac morao raditi sto godina kao predradnik na nekom velikom ranču. Toliko ne može doživjeti nijedan čovjek koji teško radi.

Nakon tih riječi uđe u kuću.

Alamo je promatrao vreće s novcem. Zapazi to i nekolicina razbojnika koji su također s vremena na vrijeme pogledavali vreće s novcem, ali ipak na posve drugačiji način.

— Hrpa je to novca, zar ne Teksašanine? — dobaci jedan.

Alamo samo kimne, okrene leđa njima i novcu i zaputi se u kuću. Jos Baker dovuče za njim veliku posudu kipuće vode.

Doktor je raspremio svoju veliku torbu i sve stvarčice rasporedio tako da su mu bile na dohvat ruke.

Sjajne instrumente ubaci u vrelu vodu.

— Pravo je čudo — progunda — što su još živi. Samo me nemojte okriviti ukoliko ne izdrže. Mali sam liječnik, i to je sve! Nisam nikakav čudotvorac. Smrt ne mogu zaustaviti. Jeste li to shvatili?

— Umrli li, bit ćeš također mrtav — nepomirljivo promrsi golemi Ben Hagerty.

Liječnik uzdahne. Lati se posla. Ben Hagerty, nekoliko razbojnika, Alamo i Jos su ga promatrali. Judith je pomagala liječniku prirodnom vještinom žene. Tek u nekoliko navrata dopusti si pokoji promatrač koji brzi zahvat. Uglavnom su čvrsto držali ranjenike. Ole Jacks je imao tri taneta u tijelu i napola je iskrvario. Mali Jube Short, razbojnik iz Oklahome, imao je samo jedno zrno u grudima, no i to je bilo posve dovoljno da mu ugrozi život. Doktoru uskoro poteče znoj sa čela. Minute su protjecale.

Prođe jedan sat i liječnik je sada završio posao s oba ranjenika. Spusti se na stolac sav iscrpljen.

— Jož žive — prostenje. — No umru li, kunem vam se da nisam ništa kriv. I kažem vam da će sasvim sigurno umrijeti, budete li ih prebacivali odavde na koje drugo mjesto.

Pogleda Hagertyja.

— Morat ćete ih ostaviti ovdje — reče liječnik. — Sada ih još ne možete povesti. Potreban im je stalni liječnički nadzor. Bude li im slabo, moći će ih prašcima i injekcijama održati na životu. Odjašite i ostavite nas.

Ben Hagerty ga pogleda nekom čudnovatom ozbiljnošću. A onda pogleda naokolo: pogled mu se po-

dulje zadrži na Judith. Konačno se pokrene i pride objema posteljama. Na njima su spavali Alamo i Judith, a sada su na njima ležali ranjenici. Hagerty ih je dugo promatrao, a onda reče:

— Nipošto, Ole, neću te ostaviti na cjedilu! Nikada, Ole Jacks! Prijatelji smo. Neću te ostaviti, jer bi te uhvatili živa i objesili... Nikako!

Pride prozoru i pogleda napolje u smjeru zapada.

— Ne, ne možemo ostati ovdje, — progunda Hagerty.

— Moramo odavde, mladići! Hajde, namjestite opet nosila. Prebacit ćemo Olea i Lubea u močvaru. Ostavimo li ih ovdje, ostat će u životu samo zato da bi bili obješeni. Prema tome, moramo se izložiti opasnosti. I oni bi tako htjeli. Krenut ćemo odmah i povesti ih sa sobom.

Liječnik će sada zlovoljno:

— Do đavola, ta nisu sposobni ni za kakav transport! — gotovo zagradi. — Naprosto ćete ih ubiti. Potrebna im je stalna liječnička njega! Ne možete ih odvesti odavde!

— Prebacivanje je moja briga — reče mu Hagerty teškim glasom. — Prihvatit ću odgovornost za tu opasnost, jer je tlo u močvari vrlo mekano, tako da se neće tresti. A imat će i stalnu liječničku njegu, jer ćete s nama, doktore!

Time je sve bilo rečeno.

No liječnik ipak nije mogao povjerovati.

— Poslušaj me — promrsi gotovo bijesno — na pet kilometara odavde leži jedna žena koju bi svakoga trenutka mogli uhvatiti trudovi. Neće to biti nikakav normalni porod. Morat ću spasiti dva života: onaj žene, a i djeteta što ga ona nosi pod srcem. Nitkovi... ta ne želi-

te valjda da jedna žena i nevino dijete ispaštaju zbog toga što ste vi opljačkali vlak s novcem i pri tome dobili nešto vrućega olova? Ta ne možete to učiniti!

Neko je vrijeme vladala tišina. Čuli su se samo oštri udisaji uzbuđenih ljudi. Odjednom Judith potrči k Alamu, nakloni mu glavu na rame. Drhtala je cijelim tijelom. Nije mogla kazati ni riječi.

— To ipak ne možete uraditi — reče i Jos Baker. — Bilo bi to ubojstvo žene i nevinoga djeteta.

Hagerty još uvijek ne reče ništa, no ipak je bilo jasno da je odluka samo do njega.

— o —

Neko je vrijeme stajao oborene glave. A onda podigne golemu ruku i obriše lice. Čak i uzdahne.

Još uvijek oborene glave prođe prstima i zaustavi se pokraj postelje Olea Jacksa.

— Prijatelj sam mu — promrsi. — Ole mi je uvijek bio poput brata. Njemu zahvaljujem što još uopće jašem ovim svijetom. Zahvaljujem mu mnogo toga.

Odjednom se okrene i zlovoljno pogleda sve redom. U pogledu mu se već razabirala odluka. Reče posve mirno:

— Ostavim li ga u ovoj kući, onda sve to nije imalo nikakva smisla, jer će uskoro stići koja potjera i...

Zašuti, podigne ruku i pride brijem šake preko vrata.

— Prema tome, moram ga odvesti na sigurno mjesto. I potreban mi je liječnik. To su gole činjenice.

Opet zašuti, a onda udari desnom šakom o lijevi dlan.

— A tamo je žena koja očekuje dijete — nastavi. — Rodit će i bez

liječnika. Mnogo se djece rađa bez pomoći učenoga liječnika. Već će nekako uspjeti!

— Neće — usprotivi se Danne-
man. — Radi se o poprečnom polo-
žaju, ukoliko shvaćate što je to,
Hagerty. A to znači da se radi o ži-
votu i smrti.

— Pa dobro — prasne Hagerty —
uzmimo da je tako! Pa zar bih zbog
toga morao žrtvovati dobrog prij-
atelja? Nešto ću vam kazati, ljudi.
Razbojnici smo koje već godinama
progoni zakon i mrzi ih takozvano
ljudsko društvo, boji ih se i prokli-
nje. Omržnuti smo odmetnici, razu-
mijete li? I tu ćemo mržnju uzvрати-
ti ... opet ćemo mrziti i biti omržnu-
ti! Tako je to! I stoga je sve jasno!
Možda je ona jadna žena vrijedna
žaljenja, no ona ipak pripada dru-
goj vrsti, onoj zajednici koja je pro-
tiv nas i koja je iza Ustava i svih
onih zakona koji su protiv nas. Ona
žena pripada drugoj strani.

Podigne ruku i pokaže liječnika.

— Za pet minuta bit ćete sprem-
ni za jahanje, doktore, inače ću
vam skinuti kožu.

Onda priđe k vratima i izda daljn-
ja naređenja za pokret.

Judith je još uvijek bila glavom
naslonjena na Alamovo rame. Jeca-
la je. No onda se naglo odbije, po-
gleda ga i zapita gotovo divlje:

— Alamo, zar to ne možeš sprije-
čiti? Zar ćeš ovdje ukočeno stajati i
promatrati kako odvođe liječnika
koji je tako prijeko potreban
Anni...

Sada je izda glas. A i prije je to
bilo samo prigušeno šaptanje.

No Ben Hagerty je ipak shvatio
što je kazala. Vratio se s vrata i zlo-
voljno reče:

— Nije on nikakav čudotvorac,
gospodo! Ne može nas spriječiti, ni
zadržati. Bio bi lud kad bi to poku-
šao...

Odmakne se u stranu. Ljudi uđu.
Oprezno i pažljivo iznesu oba ranje-
nika.

Judith, Alamo i Jos pođu za nji-
ma. Liječnik pokuša još jednom.

— Hagerty, budite razumni! —
započne Danneman. No golemi raz-
bojnik mu tada priđe, nagazi mu
na nožne prste i grubo ga dograbi
za revere haljetka.

— Nije to nikakva varka, dokto-
re! Kažem vam još jednom: Poći
ćete s nama! A umru li ranjenici,
umrijet ćete i vi! Budete li se neč-
kali ili pak učinili nešto što mi se
ne dopada, dohvatit ću bič. To je
moja posljednja!

U glasu mu se osjećao neki pri-
zvuk od kojega liječnik zadrhti.
Frits Danneman samo uzdahne, a
onda uzjaše. Jahači ga uzmu izme-
đu sebe.

Judith, Alamo i Jos ostanu na
dvorištu. A kad je zanijemio topot
kopita, Judith će vrištavim glasom:

— Anne Horward je izgubljena.
Sigurno će potrajati dulje od tjedan
dana dok banditi ne oslobode liječ-
nika. A žena će umrijeti! — Okrene
se Alamu. — Moramo dovući po-
moć! Moramo sakupiti potjeru! Svi
ljudi u gradu, pa i Buntlineovi mom-
ci, moraju pomoći. Moramo pronaći
put kroz močvaru, osloboditi liječni-
ka iz ruku razbojnika i odvesti ga
k Anni Howard. Ona i njezino dje-
te, dva nevina bića, morat će umri-
jeti zbog dvojice ozloglašanih uboji-
ca i razbojnika! To se ne smije do-
goditi! Moraš nešto poduzeti, Ala-
mo! Budeš li još dugo tako nijemo i
nepokretno stajao, ne poduzimajući

upravo ništa, izgubit ću vjeru u tebe i u pravdu.

— Samo s mirom, draga — promrmlja Alamo shvaćajući njezin strah i uzbuđenje, jer će i Judith uskoro postati majkom. — Samo s mirom — ponovi. No sada se u prizvuku njegova glasa već moglo razabrati hladni gnjev i nepomirljivu žestinu. Sada je sve bilo jasno: Bio je tako miran, nijem i nepokretan samo zbog toga što je morao upotrijebiti svu svoju snagu da bi se svladao.

— Poduzet ću nešto, dakako — promrsi s bijesom. — U nekoliko sam navrata morao pomisliti na to kako se lako moglo dogoditi da se nađeš na mjestu Anne Howard. U tom bi slučaju zbog tih razbojnika možda izgubio ženu i dijete. Svaka-ko ću nešto poduzeti, budi uvjeren! — Na trenutak, razmisli pa reče: — Još će te odvesti k Howardovima, Judith. Zacijelo ćeš nekoliko dana ostati tamo.

— Naravno — uzvratu mu glatko, pogleda ga i zapazi onu žestinu u njegovu licu.

Judith je znala da će se on sada boriti. Odmah shvati kako je sve ono što je dosad uradio upravo ništa naspram onoga što će uraditi sada. Lil Buntline bi joj mogla kazati kako to izgleda kada se Alamo Jones valjano bori.

A Judith je to samo slutila i osjećala. Pa ipak ne osjeti nikakva straha za nj. Naprotiv, osjećala se neka-ko smirenom, kao da se upravo riješila jednoga straha.

— Naravno — ponovi Judith — Ponijet ću nekoliko stvarčica.

A onda uđe u kuću.

Alamo se sada okrene Josu Bakeru.

— Ukoliko želiš, Jos, možeš prestatu raditi nakon što Judith odvede Howardovima.

Međutim, Jos Baker, koji je dosad bio samo sitni i jadni čovjek, koji je bio na smrt uplašen zbog toga što su ga tako grdno premlatili, sada se odjednom uspravi i reče zlovoljno i prkosno:

— Kad odvedem tvoju ženu k Howardovima, onda neću prestati, već ću početi. Kaži mi samo što moram uraditi. I ja ću to uraditi.

Alamo kimne.

— Kad se pobrineš za stoku, odjahat ćeš i pribaviti jedno dugačko svrdlo za zemlju. Mislim da ćeš ga moći posuditi u jednom od onih rudnika bakra što se nalaze zapadno od Rainbowa. Mora to biti svrdlo ili dlijeto na koje se može staviti produženja do deset metara duljine. Rupe za mine u onoj brani što su je podigli dabrovi zacijelo će morati biti tako duboke. A onda pokušaj pribaviti dovoljnu količinu onih novih mina. Ne bude li ih u Rainbowu, pokušaj ih nabaviti u rudnicima ili pošalji hitnu narudžbu u Fairplay. Eksploziv neka nam pošalju posebnom kočijom. Jesi li sve shvatio, Jos?

Čovjek ga začuđeno pogleda.

— Točno sam shvatio... Namjeravaš probiti branu i isušiti močvaru. A u te se stvari pomalo razumijem, jer sam nekoć radio kao rudar. — Razmisli još nekoliko trenutaka, pa dodá: — Kad srušimo branu, započet će pravi pakao.

— Zasigurno — uzvratu Alamo. — No razbojници su danas uradili nešto što mi je otvorilo oči. Ne mogu više biti neutralan, niti se nadati da

ću moći živjeti u sjeni te razbojničke družine. Ne moram više biti zavalan zbog toga što je Ole Jacks zadržao Gaga Buntlinea kad je ovaj htio preuzeti ovaj posjed. Ti su razbojnici naprosto neprijatelji ljudske zajednice. Čovjek se mora štititi od njih. A to za mene znači da se moram boriti protiv njih sve dok ne nestanu. Isušit ću močvaru. A doktora ću prije izbaviti odande i pravodobno ga odvesti k Anni Howard.

Sada se Jos Baker začudi. Čujno uzdahne zrak, a onda i uzdahne:

— Ta nisam valjda pijan... valjda sam dobro čuo, zar ne? Cuo sam tog čovjeka s Brazosa kako uistinu reče da će odjahati k razbojnicima u močvaru, i izbaviti doktora odande... namjerava to učiniti kao da uzima komad kolača sa stola. Zar sam to doista čuo? Zar možda vjeruješ da bi mogao uspjeti u tome?... Posve sam?

— Moram uspjeti, jer će inače umrijeti Anne Howard, a s njom i jedan posve nevini i novi život. Ne uspijem li, sve bi se moglo na isti način ponoviti s mojom ženom. Razbojnici bi opet mogli zatrebati liječnika, i to upravo onda kad će biti potreban mojoj ženi. Moram osloboditi liječnika iz njihovih ruku, a njih moram uništiti. Učinit ću to.

— Ali kako?

— Nije to tako teško — suho odvratí Alamo. — Eto, već dolazi čovjek kojega sam očekivao.

Sada i Jos Baker začuje topot kopita i prisjeti se kako razbojnička družina nije povukla sve straže. Jedan je razbojnik ostao napolju u noći što se u međuvremenu spustila. I sada dojaše taj čovjek koji je

kao stražar razbojnicima osiguravao uzmak.

— Nemamo oružja — reče Jos Baker.

— Drži se podalje od njega! Pođi k vratima i pobrini se da Judith ostane u zaštiti kuće!

Alamo ne reče ništa više na Bakerove riječi. Jos ga odmah poslušao. Alamo pođe k zdencu i sjedne na ogradu. Znao je da je razbojnik zacijelo ožednio i da će htjeti napuniti pljosku vodom. Tamo u močvari nema zdrave vode.

Uskoro jahač dojaše kasom u dvorište. Zauzda konja pokraj Alama i reče:

— Cuo sam ih kada su odjahali. A onda sam ih još neko vrijeme osluškivao. Mislim da su potjere još vrlo daleko ili smo ih pak uspjeli zavesti svojim varkama. Šerif iz Fairplaya zacijelo ne vjeruje da ćemo dva puta s iste strane ući u močvaru. Hahaha!

Pokrene se u sedlu, skinu pljosku s jabuke i pruži je Alamu.

— Napuni je Teksašaninu! No prije je dobro isperi! U vodi s posljednjeg izvora bilo je mnogo kreča.

Alamo uzme bocu i ostavi čovjeka da govori. Pažljivo je ispere, a onda mu je pruži. Kad je razbojnik posegnuo za njom, Alamo prerano ispusti bocu. Ali zato dograbi momka za ručni zglobov i snažnim ga trzajem povuče s konja. Ovaj uplašeno otpleše u stranu, no Jos Baker ga uhvati i umiri.

Sve je bilo svršeno. Još prije nego što je čovjek stigao do tla, Alamo ga uspravi i snažnim ga udarcem desnice pogodi u bradu.

Kad je Jos doveo konja, razbojnik je već ležao poledice. Jos miljaše jezikom.

— To je Barton Merrit — reče Jos. — Nije on bilo tko!

— Možda i nije — progunda Alamo. — Ali ipak će me morati poslušati. Dovedi mogega konja, Jos!

Sagne se nad onesviještenoga i pretraži ga. Osim kolta u koricama, pronađe još i mali derringer u džepu, a i bodež za sarom čizme. U tok na sedlu bila je zataknuta vinčesterka.

Kad mu je prišla Judith, Alamo je još rukom odvagivao oduzeti revolver.

— Sada ipak osjećam strah — reče Judith. — Kad Anni Howard ne bi bila potrebna naša pomoć, zamolila bih te da zajedno sa mnom pođeš iz te zemlje nekamo gdje nema razbojnika, gdje postoji samo mir i sigurnost.

— Tamo doseljenik nema tako velikih izgleda kao ovdje — mirno će Alamo. Uostalom, sada je prekasno.

Posegne pod svoju košulju i otokopča pojas s novcem. Pruži ga Judith.

— Uzmi ga, draga! Tu je otprilike dvije tisuće dolara. Poginem li ili nestanem, pođi u koji grad gdje postoji liječnik. Imat ćeš dovoljno novaca za prve godine. Više ne mogu učiniti, Judith.

Htjede mu se baciti u zagrljaj. Htjede mu se isplakati na grudima. No ipak to propusti, jer je primijetila žestinu u izrazu njegova lica i osjetila nešto što je pogodi gotovo tjelesno.

I tada shvati da je za njega taj oproštaj toliko težak, da ne može više podnijeti njezinu blizinu.

U međuvremenu Jos dovede konja. Alamo će mu sada oštro:

— Odvedi je, Jos! Požuri!

Jos Baker ga odmah poslušao. Popne se na liječnikova kola. I Judith se odjednom pokrene. Pozdravi Alama kaubojskim pozdravom što ga poznaje svaki Teksašanin.

— Budi dobar, kauboju! — dovikne žena.

— Već ću se nekako snaći, Judith — uzvratila joj Alamo.

Okljevala je nekoliko trenutaka, a onda će mu gotovo prkosno:

— Alamo, volim te više od svega na ovome svijetu!

A onda se popne na kola.

Jos odmah potjera.

Alamo pride razbojnikovu konju, malo popusti streme, a onda uzjaše. Namjerno uzme toga konja, iako je ovaj bio umoran i iscrpljen. Ukoliko se razbojnik već dugo služio tom životinjom, onda će se u močvari zacijelo bolje snalaziti od Alamova konja.

Izvuče vinčesterku iz toka, provjeri je li napunjena, a onda se nagne u stranu da bi pretražio dvanjke. Pronađe šaku metaka i strpa ih u džep hlača.

Pogleda razbojnika koji se uspravi u sjedeći položaj. Ovaj se prisjeti svega i počne proklinjati. Promuklim glasom zapita Alama:

— Što si mi učinio, psu?

— Pripazi, prijatelju — uzvratila mu Alamo opasnom blagošću. — Sada ću ti nešto kazati. I to samo jednom! Tvoji su drugovi liječnika povelili sa sobom. A liječnik je ovdje ipak više potreban, jer se ne smije dogoditi da zbog dva nitkova mora umrijeti majka sa svojim djetetom. Ne smije se to dogoditi, gospodine. I stoga ću sada odjahati da bih liječnika odveo na pravo mjesto. Ti ćeš me provesti kroz močvaru sve do razbojničkog logora. Uko-

liko to nećeš učiniti, ubit ću te. A pokušas li me ugroziti, postupit ću isto tako. Jesi li sve dobro shvatio?

Razbojnik ga pogleda i razmisli pri tome. Osjeti ledenu struju nepomirljivosti i žestine što je izbijala iz Teksašanina. Barton Merrit je osjeti posve jasno. Prisjetivši se onih riječi »... ubit ću te!« lagano zadržti.

Zvučalo je to tako sigurno i uvjerljivo kao da to nije prijetnja koja bi nekome morala uliti strah u kosti, već naprosto — konačna i jasna činjenica.

— Ionako moram u onom smjeru — proštenje Barton Merrit i polagano ustane. Opipa bradu koja ga je očito boljela. Već je prije na neupadljiv način ustanovio da mu je Alamo Jones oduzeo onaj džepni revolver i bodež.

— Tamo ti je konj — reče Alamo. Skine laso s jabeke sedla, olabavi ga i zabaci omču preko trupa Bartona Merrita. Nije više prijetio, niti upozoravao, a upravo to je za Merrita bilo upozorenje izuzetne ozbiljnosti.

— Naprijed — kratko mu zapovijedi Alamo.

A onda pojašu za razbojnicima.

VI

Jahali su između dva otoka na kojima je bilo drveća i šipražja. Uz rubove otoka bilo je mnogo šaša i povijuša. Razbojnik odjednom potjera konja udesno, a Alamo se povede za njim. Skrenuli su prema jugu, objahali otok i sada su opet ugledali drugi.

Na tom je otoku gorjela vatra.

Alamo odmah povuče laso, no raz-

bojnik je u međuvremenu i sam zauzda konja, prigušeno prokleo, a onda opet počeo udarati da bi otjerao komarce i muhe. Otkako su ujahali u močvaru, komarci i muhe neprestano su ih napadali, tako da je Alamo imao pune ruke posla. A konje su napadali obadi.

— Je li to vaš logor? — Alamo oštro zapita razbojnika.

— Nije — reče ovaj. — To je samo jedan otok. Ipak, nešto je veći, i nije tako gusto obrastao šipražjem. Vjerojatno je Hagerty zapovijedio da zastanu kako bi se ranjenici i konji malo odmorili i kako bi ljudi nešto pojeli za doručak. Prokleti si luđak, Brazos! Kako ćeš tolikim momcima oteti liječnika? Uistinu, ne možeš uspjeti. Momci će te uhvatiti, a onda se neće šaliti s tobom. A kad opet budem slobodan i kad mi se pucaljka nađe u ruci, načinit ću ti rupu u...

— Zaveži, Merrit — prekine ga Alamo. Pokaže otok pokraj kojega su zastali. — Možemo li na taj otok ili je staza kroz močvaru preuska?

U prvom svjetlu svitanja bolje je vidio razbojnika. Nije mu izmaklo zlobno svjetlucanje u očima Bartona Merrita.

Merrit će mu podmuklo:

— Što ja znam? Poznais samo ovaj put.

Alamo odlučno potjera svojega konja udesno. A razbojnik je morao za njim, jer ga je Alamo imao na lasu. Nakon nekoliko koraka konji su morali zaplivati, no ovdje ipak nije bilo blata, ni gliba, već samo mutna voda. Konji su proplivali nekoliko metara, a onda im se opet nađe čvrsto tlo pod nogama, ukoliko ovdje može biti riječi o čvrstom tlu. Naravno, propali su u blato, ali

ne pređuboko. Kroza šaš i povijuše životinje se popnu na otok koji je nekoć očito bio vrh jednoga brežuljka. Put što je u cik-caku vodio kroz močvaru nije bio ništa drugo nego nekadašnji greben međusobno povezanih brežuljaka. Ta je nekadašnja dolina prije bila presječena stjenovitim uzvisinama koje su povezivale pojedine brežuljke. Sve je to bilo izjedeno erozijom i išupljeno mjenama godišnjih doba.

Konji se izvuku u šipražje, naći ne si mjesta, a kada je razbojnikov konj prišao Alamovoj životinji, Barton se osmjeli. Žestoko zamahne i pogodi Alama posred lica. Čovjek s Brazosa ispadne iz sedla, a razbojnik se također baci s konja i obori se na svoju žrtvu. Odmah nastane žestoka borba. Ogorčeni se borci skotrljaju pod konje, ovi zaplešu i odskoče u stranu i zagaze u šipražje.

Odněkud izgmiže mala, zelena zmija i ujede jednu ruku... pripadala je jednom od boraca koji su se kotrljali teško dišući i nastojeći udariti protivnika.

Bila je to ruka Bartona Merrita. Razbojnik se odmah umiri, prestane se rvati. Samo proštenje:

— Zmija... prokleta zelena močvarna zmija! Ujela me! Gospode... izgubljen sam! Izdahnut ću za nekoliko minuta. Od takvog je ujeda prošle godine umro Charly Jenkins. Izgubljen sam!...

Prigušeno procijedi te riječi. Samo posljednju rečenicu poviče vrištavim glasom. A onda razrogačnim očima pogleda Alama Jonesa koji je klečao nad njim i upravo ga htio šakom udariti u sljepoočicu... no i ovaj prestrašeno zastane i po-

gleda za zmijom što je nestala u obližnjem grmu.

Onda se Alamo pokrene.

— Poznam tu vrst zmiya. Ima ih u šipražju uz Brazos. Jedna me je ujela dok sam još bio dječak.

Govoreći, izvuče kožnati remen iz džepa.

— Povezat ću ti ruku između mjesta ujeda i srca — reče i vješto obavi taj posao.

Čvrsto stegne petlju tako da je posve sigurno prekinuo krvotok. A onda ustane i reče na smrt problijedjelom čovjeku:

— Sada isiši krv iz rane i ispljunij je!

Ponovno se sagne s Bartonovim nožem u ruci i brzim potezom načini rez preko mjesta ujeda.

— Ne boj se — reče. — Uz Brazos su mnoge ljude ujele čegrtuše i druge otrovnice. No većinom su preživjeli.

Barton Merrit se sabere. Počne sisati krv, a s njom i otrov iz rane što je krvarila, da bi odmah zatim ispljunuo otrovanu krv. Između dva usisaja procijedi:

— Doktor je tamo... Pusti me da odjašem k doktoru... Kunem ti se, neću odati... da sam tvoj zarobljenik... Pusti me k liječniku... Samo tristo metara odavde... Moći će mi pomoći... Bojim se, prokletstvo... Kako mi je zlo... Poludjet ću od straha! Želiš me samo umiriti... no u stvari dobro znaš da moram umrijeti... I Charly je umro. Vidio sam... Nitkove... pusti me k liječniku!

U paničnom strahu i uzbuđenju sve je više govorio.

No ipak je u međuvremenu sisao krv, a onda je pljuvao u stranu. Alamo ga pogleda i razmisli. Znao je da će taj čovjek uskoro posve iz-

gubiti živce i ne pogine li od zmijskog otrova, bit će teško bolestan. A možda liječnik u svojoj velikoj kožnatoj torbi ima koji dobar protuotrov. Ili će otrovanom moći dati kakvo sredstvo za jačanje srca koje će mu pomoći da nekako prizdravi.

U međuvremenu se razdani. Vidljivost je sada bila dovoljna da vidi susjedni otok. Tamo je još uvijek gorjela vatra. Ipak, duga povorka jahača napusti otok.

Alamo ih izbroji. Nije ih mogao prepoznati, jer vidljivost nije bila tako dobra. No prebroji ih. A konji s posilima i ranjenicima nisu se nalazili u koloni.

Alamo shvati što to znači. Pride k svom konju i uzjaše.

— Družina jaše dalje — reče. — A liječnik i još jedan čovjek zacijslo su ostali pokraj ranjenika. Odjahat ću prijeko. Ukoliko možeš, slijedi me, Merrit. Liječnik je tamo!

Odjaše. Konj je morao opet preplivati jedan dio puta, a onda naiđe na čvrsto tlo i počne se kretati sam od sebe. Bila je to ona životinja koju je jahao Barton Merrit. Zacijslo je mnogo puta prošla tim putem i dobro je znala kuda se mora kretati.

Životinja je sasvim sigurno i brzo koračala putem koji se nije mogao vidjeti u blatnjavoj vodi. Alama je sve više približavala cilju. U maglovitoj zavjesi, kakve se često povlače nad močvarama, razbojnička se družina ubrzo izgubi.

Kad se Alamo na tridesetak metara udaljenosti približio otoku, na obali se pojavi jedan čovjek. Bio je to Ben Hagerty. Pogleda Alama, a onda oštro poviče:

— Vidim li dobro? Jesi li to ti, Brazos? Kako si samo pronašao put

kroz močvaru? Oh... pa to je konj Bartona Merrita!

Nakon što je to uočio, pa čak i glasno ustanovio, čovjek se neko vrijeme vladao mirno i ukočeno. A Alamo se u međuvremenu približio otoku za kojih desetak metara.

— Stani, Teksašanine! — poviče Hagerty.

Alamo je sada bio udaljen od njega dvadesetak metara. No ipak se ne zaustavi.

— Došao sam po liječnika! — dovikne Benu Hagertyju.

— Nipošto! — oštro poviče Hagerty i povuče revolver. Ali opaliti nije stigao. Alama nije nimalo smetalo što sjedi u sedlu. Revolver je ionako nosio u nosaču pod ramenom. Povuče ga podjednakom brzinom kao da stoji na zemlji. Hagerty se bez glasa sruši.

A kad je Alamo stigao na obalu, pojavi se liječnik. Klekne pokraj Bena Hagertyja, pregleda ga, a onda se polagano uspravi.

— Mrtav je, a ja sam živ — reče Alamu. Izvadi šareni rubac i obriše lice. — Ostao je ovdje sa mnom da bi me ubio — nastavi liječnik. — Ranjenici su umrli putem. Pokopali su ih prije sat vremena. Ben Hagerty htjede ostvariti svoju prijetnju. Družinu je poslao naprijed i ostao da bi pričekao nekog Bartona Merrita kojega su razbojnici ostavili kao zalaznicu. Reče mi kako će me ubiti, jer sam zakazao. Ali ja nisam zakazao, sigurno nisam. Nije smio satima prebacivati ranjenike. Ubilo ih je putovanje. Taj Ben Hagerty je bio naprosto ludak. Upravo sam kopao vlastiti grob, kadli...

Liječnik se toliko uzbudio da ga je odjednom izdao glas.

Sada obojica oslušnu, jer su raz-

bojnici zacijelo čuli hitac. No ipak se nitko ne vrati. Liječnik Frits Danneman držeći uzdahne i reče:

— Zasigurno vjeruju da me je Ben Hagerty ustrijelio. Stoga su odjahali dalje. Neće se vratiti.

No onda ipak začuju jahača. Netko stigne iz smjera, iz kojega je došao Alamo. Bio je to Barton Merrit, umoran i gotovo onesviješten visio je na konju.

— Doktore, ujela me zmijsa! Morate mi spasiti život!

Sada ispadne iz sedla na mekano tlo. Alamo odmah objasni liječniku taj slučaj.

— Ukoliko ste mu pravodobno podvezali ruku između mjesta ujeda i srca, zacijelo će se izvući — reče Danneman. — Na kraju sam svojih snaga. Moram se odmoriti nekoliko sati. Ili ću putem naprosto ispasti iz sedla. Ta navršio sam šezdeset i prvu...

Otetura. Alamo pođe za njim. Ugleda dva groba i jednu tek iskopanu raku, pokraj koje se nalazio limeni tanjur. Njime je liječnik zacijelo morao sebi iskopati grob.

Starac pruži Alamu malu bočicu.

— Dajte onom razbojniku svakoga sata po tri kapi — reče umorna. — Tako će mu ojačati srce. I neka još tri sata isisava ranu. Past ću...

Zašuti, spusti se na koljena i potrbuške legne na mekano tlo. Od silne iscrpljenosti odmah zapadne u dubok san. Pravo je čudo što je toliko izdržao.

Kasno poslije podne Barton Merrit i Frits Danneman već su prikupili nešto snage. Razbojniku je još uvijek bilo zlo, povraćao je u nekoliko navrata, a ruka mu je natekla; no ipak je prikupio toliko snage da

je sada vjerovao da će preživjeti taj ujed.

Naposlijetku krenu; Merrit je opet morao s njima. Komarci su ih grdno ujedali, toliko da im je jedina želja bila da se što prije izvuku iz močvare.

Kasno noću konačno iziđu. Stigli su do stare brane što su je podigli dabrovi, a onda i do Alamova posjeda. Razbojnik i liječnik opet su bili iscrpljeni. Alamo se pobrine za njih, pitajući se cijelo vrijeme gdje bi mogao biti Jos Baker.

I Alamo je bio vrlo umoran. No ipak htjede probdjeti i ovu noć. Ali onda zadrijema, a probudi ga tek štopot kola što su se približavala.

Bio je to Jos Baker. Ugledavši Alama, beskrajno se obraduje, a kad mu je Alamo ispričao sve što se dogodilo, starac zadovoljno reče:

— Ni ja nisam bio loš. Na kolima imam nekoliko dlijeta i dovoljan broj šipki da bismo mogli produžiti svrdla. Moći ćemo načiniti duboke rupe u brani. Ali nisu me pustili u grad. Od jednoga sam vozača ipak saznao da u trgovini ima nekoliko sanduka eksploziva. Na pedesetak metara iza trgovine nalazi se koliba. Tamo je uskladišten eksploziv. Prodaju ga mnogim kopačima zlata i rudarima koji sada ruju po planinama na zapadu, nakon što je tamo pronađen bakar i srebro. Prema tome eksploziva ima, samo bismo ga se morali dokopati. A mene nisu pustili u grad. Bad Walker je zacijelo još uvijek bijesan na mene zbog toga što mu nisam prodao posjed.

Jos Baker glasno uzdahne, a onda nastavi:

— Kad sam htio s kolima u grad, na ulazu me zaustave dva Walkero-va momka i počnu se naveliko ra-

spitivati. U međuvremenu stigne i Cal Timothy i zaviri u kola. Odmah zapazi svrdla za zemlju i naceri se. A onda mi reče kako će nas pustiti u grad samo da bismo izvršili ugovore o isporuci sijena što ih je liječnik zaključio umjesto nas. Inače, reče, neće nas pustiti u grad ni iz kojeg drugog razloga. Ti momci čuvaju ulaze u svoj ušljivi grad kao što su nekoć grabežljive zvijeri štiti- le prilaze do starih gradova.

Alamo razmisli a onda reče:

— Sve to ništa ne koristi. Mo- ram najprije odspavati nekoliko sati. Jos, sjedni ovdje na klupu i zadrži svoju staru pušku na sačmu nadohvat ruke. Čuješ li što, opali u zrak. Naravno, bude li nešto sumnji- vo ili opasno.

VII

Ujutro Jos Baker pripremi doru- čak. Poslije doručka, liječnik od- mah krene k Howardovima.

No tek što je otišao, dojaše jaka skupina jahača. Vodio ju je crveno- kosi muškarac sa zvijezdom pomoć- nika šerifa.

Alamo ih izvijesti u nekoliko štu- nih rečenica:

— Predat ću vam jednoga razboj- nika koji pozna put kroz močvaru. Dovoljno je prizdravio da bi se mo- gao održati u sedlu. Neka vam poka- že put. A budući da Ole Jacks i Ben Hagerty nisu više živi, neće vam biti teško izaći na kraj s raz- bojničkom družinom. Puno sreće, mladići!

Zahvalno mu se nasmiješe. Barto- na Merrita, koji je neprestano pro- klinjao, posjednu na konja i odjašu.

Alamo se okrene k Josu.

— Odvest ćemo svrdla do stare brane — reče. — Tamo ćeš započeti s pripremama, a ja ću se odvesti u grad i dovesti eksploziv.

Ponovno upregnu kola. Uzmu i dovoljno hrane da se ne bi morali vraćati kući.

Kad su stigli do staroga nasipa što su ga izgradili dabrovi, koji se nakon svih tih godina pretvorio u čvrstu branu, istovare dljeteta i šip- ke i odnesu ih gore. Obore nekoliko stabala, odsijeku grane, zabiju ih u tlo i na njih učvrste poprečne grede s kojih će uz pomoć vitla moći spu- štati i podizati svrdlo.

Kad su prekinuli rad da bi se malo odmorili, dojaše Mel Howard i una- toč svojoj težini vješto iskoči iz sedla.

— Alamo — poviče ovaj — tražiš li čovjeka koji će se za tebe dati objesiti ili raščetvoriti, prisjeti se mene i kaži mi to. Ja sam taj čov- jek, razumiješ me? Liječnik nam je sve ispričao. Žena te pozdravlja. A ni moja žena se više ne boji toliko, sasvim mirno očekuje porod. Liječ- nik reče da će možda roditi sutra. A ja sam pomislio da bih ovdje mogao biti korisniji. Kod kuće bih se ionako samo povlačio naokolo. Najstariji će me dječak pravodobno obavijestiti. Onda... što da radim? Dobro je što močvara više neće slu- žiti razbojnicima kao skrovište.

Alamo zadovoljno kimne.

— Jos Baker zna sve — uzvratí Alamo. — A tvoja će nam pomoć zaista dobro doći, Mel. Ja ću sada natovariti sijeno na kola i odvesti se u grad. Načinite dovoljan broj rupa u toj brani!

U kasno poslijepodne Alamo Jo- nes stigne s kolima do granice gra- da. Kola su bila dobrobrano natovare-

na sijenom, tako da nije mogao potjerati konja.

Među prvim kućama grada zauzima Alamo. Dva mu žilava momka zapriječe put, a jedan je od njih nosio zvijezdu. Bila je načinjena od limenke, a u njoj su bila udubljena i slova:

»POMOĆNIK ŠERIFA« Rainbow
Ovaj će Alamu:

— Kladio bih se da ste vi Alamo Jones, prijatelju!

— Dobili ste okladu — mirno uzvratiti Alamo.

Momci ga ispitljivo pogledaju.

— Možete isporučiti sijeno, Jones — polagano će mu pomoćnik.

Alamo lagano kimne i odveze se dalje. Cilj mu je bila poštanska stanica. Njezina konjska staja što snabdijeva kočije svježim zapregama nalazila se odmah iza stražnjega dvorišta trgovine.

Trgovina je pripadala Badu Walkeru.

Dok je Alamo prolazio glavnom ulicom, mnogi su ga promatrali. Da, činilo se čak da se poput vatre pronijela vijest da je Alamo Jones stigao u Rainbow.

Zaveze kola u dvorište poštanske stanice. Poštanski službenik izađe kroz bočna vrata i zadovoljno poviče:

— Sjajno! Upravo nam je pone-
talo sijena. Zelio bih još deset tak-
vih vozova.

Alamo kimne i uveze kola u ot-
renu sušu. Onaj službenik se
rene i nestane u zgradi.

Nitko ni ne primijeti kako se iz
ena iskobeljao neki čovjek i sklizi-
o iza ugla suše. Čovjek je usko-
o negdje putem, zavukao u sijeno
na taj način dospio u grad nezapa-
žen, tako da to ni Alamo nije znao.

Bio je to Murdoc. Rane su mu
brzo zacijeljele. A sada je posve
zdrav i usred bijela dana nezapaža-
no ušao u grad i sakrio se negdje
među sušama, stajama i sjenicama
poštanske stanice u Rainbowu.

Alamo istovari sijeno, izveze kola
i konja zaustavi tako da je mogao
gurnuti gubicu u korito za napaja-
nje. Preko ograde zaviri u dvorište
trgovine. Na kraju dvorišta zapazi
malu daščaru u kojoj je bio uskladi-
šten prah i eksploziv, kako reče Jos
Baker.

Alamo uđe u ured poštanske sta-
nice i ovdje mu službenik isplati
dvanaest dolara. Pri tome započne
razgovor o trgovini i sazna kako
tamo sada radi neki prodavač koji
je u gradu tek dva dana. Alamo
odmah padne na um jedna zamisao.

— Hvala vam — reče Alamo.
Napusti ured, priđe kolima i hitječe
se popeti na njih. Tada mu pogled
zapne na neki lonac s bojom. Očito
su njome obojili koju poštansku
kočiju. Boja je bila posve svježa.

Alamo se sagne nad lonac i ki-
stom promijesa sadržaj. Upravi se
i napiše na stranici svojih kola:

»SILVERBELL-MINE«

A onda sjedne, izveze kola
dvorišta i zaustavi se ispred trгови-
ne. Brzo siđe i uđe. Visok, blijedi
čovjek s plavom prugom ga doče-
ka riječima:

— Izvolite, gospodine?

— Zelio bih tri sanduka dinamita
— nemarno će Alamo.

Novi prodavač pogleda kroz vra-
ta i pročita na stranici kola: SIL-
VERBELL-MINE, a budući da nije
poznavao Alamo, jer je ovdje bio
novajlija i nije htio otkriti svoju
slabu stranu, ne raspita se za taj
rudnik, već samo kimne i reče:

— Skladište se nalazi iza ove zgrade. Donijet ćemo sanduke. Dodajte!

— Najprije bih platio i uzeo račun, tako da više ne moram ulaziti — reče Alamo. — Žurim.

Prodavač ravnodušno slegne košćatim ramenima.

— U redu — promrmlja. Otvori neku knjigu sa cijenama, pogleda koliko stoji sanduk dinamita, a onda napiše račun.

Alamo izvadi novac iz džepa, plati, a onda mu prodavač uruči račun. Jednom se, samo na trenutak, zlovoljno nasmiješi i pomisli: Tako, sada sam valjano kupio tu stvar i nitko mi je ne može oduzeti.

— Podimo — reče prodavaču.

Napuste trgovinu kroz stražnja vrata, prođu kroz dvorište, a onda prodavač otključa tešku bravu i skinе lanac. Otvori vrata. Obojica uđu i stave tri sanduka na ručna kolica.

Kad je prodavač opet stavio lanac i zaključao lokot, Alamo začuje lake korake. Naglo se okrene.

Ugleda Bada Walkera i Cala Timothyja. Izišli su iz trgovine, prošli dvorištem, i sada su se približavali skladištu. Alamo se uspravi i pođe im u susret. Zaustave se desetak metara pred njim i razmaknu. Bio je to nedvojbeni znak... sada zacijelo namjeravaju postupiti grubo.

Alamo će prodavaču iza sebe:

— Naprijed, prijatelju! Pođite udesno, tako da vas mogu vidjeti. Mene i gospodu obidite zdesna! Naprijed, prijatelju!

— Nisam vam prijatelj — reče prodavač. Bio je to čovjek s Istoka, uza se nije imao oružja. Prođe Alamu zdesna, a onda se zaustavi na visini Bada Walkera i Cala Timot-

hyja i zapita ponešto vrištavim glasom:

— Što je to, šefe? Čovjek je ušao u trgovinu i zahtijevao dinamit. Prodao sam! Zar je to možda Alamo Jones?

— On je, luđače... — zlovoljno zareži Bad Walker.

— Prevario me! — poviče prodavač. Kažiprstom pokaže Alama i doda: — Stigao je s kolima SILVERBELL-MINEA, pa sam pomislio...

— Ovdje ne postoji nikakav SILVERBELL-MINE — zagrmi Bad Walker, a onda se okrene Alamu. — Dakako, građ ćete napustiti bez dinamita, Jones. Mogu zamisliti što ćete s eksplozivom. Jos Baker je jučer imao dlijeto za zemlju u kolima. Ali to neću dopustiti, Jones. Nipošto! Sigurno nećete biti čovjek koji...

Zašuti, oštro pogleda prodavača i reče:

— Oduzmi sanduke u skladište. Coleman!

— Dakako! — spremno uzvraća ovaj i htjede se pokrenuti.

Alamo mu ravnodušno dovikne:

— Ostani na mjestu, gospodine! To je zapovijed! Sanduke sam kupio. Moje su vlasništvo, jer sam ih platio i imam račun za njih.

Oštro pogleda Bada Walkera i Cala Timothyja.

— Dignut ću branu u zrak i isušiti močvaru — reče. — A kad to učinim, doći će komisija vlade i razgladati sve to. Tada će mi svaka banka dati kredit kojim ću kupiti isušenu zemlju. Ole Jacks i Ben Hagerty su mrtvi! Razbojнике sada traže potjere. Sve će to biti drukčije, Walkeru. Naposljetku ćete morati propustiti jednu igru!

Zurili su u Alama. probavili njegove riječi i naposljetku sve shvatili.

Cal Timothy se prvi sabere. Reče kratko i oštro:

— Kako bismo mogli dopustiti da osim Gage Buntlinea još i treći čovjek u ovoj zemlji postane velik i moćan! Nećemo to dopustiti, Jones!

Izrekavši to, htjede riješiti problem na svoj način. Povrh toga, nikako nije mogao zaboraviti kako ga je šerif Cass Kellog razoružao upravo zbog Alama Jonesa.

Povuče revolver.

I Bad Walker povuče oružje. Nije htio staviti ništa na kocku. Prema njegovu mišljenju, sada je morao staviti sve na jednu kartu... želi li pobijediti u toj igri.

Obojica povuku kao na neku nijemu zapovijed. Onaj prodavač odjednom zavrišti i baci se na tlo...

Iza ugla skladišta eksploziva izviiri jedan čovjek... Murdoc. Sva četvorica su već imali revolvere u rukama. Prasnu četiri hica. Možda je to potrajalo svega jednu sekundu.

A onda je sve bilo svršeno.

Murdoc se okrene Alamu i reče:

— Mom je šefu oteo ženu. I dobro je to bilo za vas, gospodine. Inače biste sada bili mrtvi!

Nakon tih riječi zatakne svoj revolver i okrene se. Nestane gipko i okretno poput pume.

Alamo pogleda Cala Timothyja koji je prvi povukao i ipak bio poražen. Timothy je sjedio na tlu i zurio u Alama.

— Bijedni luđače! — reče mu Alamo. — Jesi li ikada razmislio zašto si zapravo rođen?

Alamo pogleda Bada Walkera, no ovaj je bio mrtav. Alamo nije znao treba li da se obraduje ili razgnjevi

zbog Murdocove pomoći. No svaka-ko mu je Murdoc uštedio jedan metak. Bad Walker je bio brzi revolveraš. Zacijelo bi pogodio Alama prije nego što bi ovaj uspio ispaliti drugi hitac.

Ogleda se za prodavačem.

— Povijte mu ranu i polezite ga u postelju — reče mu. — Nije tako teško ranjen. S takvom sam ranom u ramenu jednom jahao sto kilometara.

Zatim pograbi kolica i poveze svoja tri sanduka dinamita kroz dvorište pa na ulicu.

Sa svih strana dotrče znatiželjnici. Mnogi su se sada vraćali iz dvorišta trgovine na ulicu i promatrali kako Alamo utovaruje sanduke. Kad je završio posao, onaj se crvenokosi pomoćnik šerifa progura kroz svjetinu, pride Alamu i reče:

— Moram vas lišiti slobode, Alamo Jones! Ne možete odavde! Sve treba najprije...

Zanijemi, jer Alamo načini dugi korak i pogleda ga iz neposredne blizine.

— Čuj me — prosikće mu Alamo u lice. — Pošteno sam kupio tri sanduka dinamita. A onda su došla ona prokleta dva revolveraša i povukli svoje revolvere. Bada Walkera je ubio Murdoc. Ili barem mislim da je to bio onaj Murdoc o kojemu sam već čuo. Prema tome, nemam nikakve veze sa smrću Bada Walkera. A Cal Timothy je napao mene. Potvrdit će to i prodavač. Ta ne želite se valjda sukobiti sa mnom?

Pomoćnik šerifa ustukne za jedan korak. U očima mu nešto divlje zasja... kao da se zlurado obradovao nečemu u tom trenutku. I on je bio jedan od onih ludih momaka koji

su po svaku cijenu htjeli doći do revolveraške slave, tako da su prihvaćali svaki izazov.

— Naravno, zatvorit ću vas, Teksašanine! — reče crvenokosi.

— Ništa od toga — odjekne neki grubi glas. — Ovim gradom više ne vlada Bad Walker, mrtav je. Ovim gradom sada upravlja savjet građana, a ja sam mu netom postao predsjednikom. Jime, tražite li svađu, ne možete dulje ostati pomoćnik šerifa.

— o —

Kad je Alamo napustio grad, znao je da Rainbow više neće biti kakav je bio. Sve što se dogodilo, Alamo je izrekao u zapisnik. Prodavač iz trgovine sve je potvrdio. A time je Alamova nužna obrana bila dokazana.

Nije se još odvezao ni puna tri kilometra, kadli ga sustignu lagana kola i zaustave se pokraj njegovih. I Alamo zauzda konja. Ugleda Lil Buntline koja je onako blijeda i ozbiljna sjedila na kolima i također zurila u njega.

Gorko se nasmiješi i zapita ga:

— Zašto me tako gledaš, Alamo? Okladila bih se da pogađam tvoje misli. Uvjeren si kako je sasvim pravo što mi se sve to dogodilo. Žena poput mene, koja je uvijek htjela imati samo najbolje...

Zastane usred rečenice i pogleda prema sjeveru. I Alamo pogleda u tom smjeru. Opazi tamo jahača koji se upravo izdigao na jednoj uzvisini.

Bio je to Gage Buntline.

A za njim je jahalo šest njegovih grublijana. Kad su se približili kolima, Gage Buntline podigne ruku. Šestorica jahača zaustave se izvan dosega glasa. A Gage Buntli-

ne polagano prijaše, zauzda konja da bi onda punu minutu šutke promatrao Lil.

Potom pogleda Alama i reče:

— Vozi dalje Teksašanine! Nastavi prije nego što te potjeram.

Alamo je nekoliko trenutaka oklijevao, a onda će mu posve mirno:

— Ne prijetite mi, Buntline! Nemojte mi zaprijetiti ni onda kada budete za sobom imati tri tuceta jahača!

Podigne uzde i doda:

— Naravno, nastavit ću vožnju. Neću se umiješati u bračnu svađu. Ne tiče me se.

Nakon tih riječi na trenutak pogleda Lil Buntline i odveze se. Nedugo zatim stigne do odvojka što je vodio k njegovu posjedu. Nije se više osvrtao. Vozio je ravno k svom cilju.

I bio je sretan što je tako dobro prošao. Da, kad bi Gage Buntline znao za ona tri sanduka dinamita u kolima, Alamo se zacijelo ne bi tako lako izvukao.

— o —

Kad je Alamo stigao do svoje brvnare, posvuda je već bio mrak. Na mjestu gdje su se u daljini približili lanci brežuljaka i gdje su dabrovi podigli onu ustavu, gorjela je vatra.

Alamo se proveze pokraj kuće i potjera konja u smjeru vatre. Stigavši onamo, siđe s kola i priđe ljudima koji su uz svjetlo vatre radili u podnožju brane.

Na trenutak zastanu, okrenu se k Alamu i nasmiješe se. Alamo pogleda naprave i dlijeto koje se sada nalazilo u vodoravnom položaju i koje su oni okretali uz pomoć poluga i vitla. Jos Baker reče zadovoljno:

— Eto, okomito smo izbušili branu. A sada ćemo je izbušiti i vodoravno. Napunimo li sve te rupe dinamitom i izazovemo istodobnu eksploziju svih punjenja, sve će otići u zrak, i ovdje će nastati usjeka koju ćemo morati još samo produbiti. A onda će si voda načiniti još dublje korito i proširiti ga. Stoga smo naučili još neko vrijeme raditi.

Mel Howard kimne na Bakerove riječi i reče:

— Moj stariji dječak nam je donio večeru. A liječnik je poručio da će s mojom ženom imati posla zacijelo do sutra ujutro. Prema tome, odradit ću ovu noć, jer vam sutra ne mogu pomagati. Judith te pozdravlja, Alamo.

Alamo pogleda branu i kimne.

— Pobrinut ću se za konja, a onda ću staviti punjenje odozgo.

Jos Baker i Mel Howard opet za stanu.

— Hoćeš li znati? — oprezno ga zapita Baker. — Pri tome moraš pripaziti da...

— Za rata sam dizao u zrak neke građevine i utvrđenja — prekine ga Alamo. — A promatrao sam i naše pionire kako to rade. Učinit ću kako valja.

Sada se okrene i prihvati se posla. Jos i Mel se pogledaju u svjetlo vatre. Jos slegne košćatim ramenima i reče:

— Ne uradi li to kako valja, onda je doista glup. A u to ne mogu povjerovati. Sve će biti u redu. Oh, jedva čekam da sve to poleti u zrak. Bit će to sjajna zabava. A možda oslobodimo i koju zlatnu žilu. Naprijed, Mel, prihvatimo još jednom valjano!

Radili su cijelu noć. Tek su se jednom oko ponoći okupili pokraj

vatre da bi skuhali kavu i pojeli nešto hladnoga jela. Radili su sve do svitanja.

Kad je sunce izašlo, posao je bio završen. Stara brana što su je izgradili dabrovi bila je izbušena, a sadržaj ona tri sanduka nalazio se sada u rupama; sva su punjenja bila povezana litiljima, sve je bilo točno proračunato i isplanirano.

Onako premoreni i gladni, a i podrhtavajući lagano na svježem jutarnjem zraku, opet se okupe oko vatre. Pripreme doručak i žedno ispiju vruću i jaku kavu.

Kad su pojeli, dojaše neki jahač. Bio je to Gage Buntline. Stigao je posve sam, bez svojega čopora. Čim ga je ugledao, Jos Baker šutke posegne za svojom puškom na sačmu. Podigavši je napne obarač i reče promuklim i prigušenim glasom:

— Dobro je to! Dolazi grubi momak, dolazi sam. Sada ću ga presjeći na dva dijela. Samo je on kriv... samo je on naložio svojim grubijanima da me premlate, tako da sam pomislio da ću umrijeti. A sada ću mu vratiti!

— Od toga ti neće biti ništa bolje. Jos — blago će mu Alamo. — Ne ubijaj nikada iz osвете. Neće ti to donijeti nikakvo zadovoljstvo. Ukloni pušku. Došao je posjetiti mene. Ja bih želio Gagu Buntlinu prirediti jednu radost.

Jos Baker se pokoleba. Željno je zurio u Buntlina koji se polagano približavao. Tada pogleda pušku. Nakon nekoliko trenutaka progundao:

— Zacijelo ne bih ni uspio. Ta ja sam samo mali čovjek. Nisam dorastao tom Buntlinu, kao što ni miš nije dorastao brdskom lavu. Ne,

sam ne bih mogao uspjeti niti s tom puškom na sačmu. Pa dobro...

Obiđe kola i odloži pušku.

Dojaše Gage Buntline, zauzda konja i ogleda se. Odmah zapazi kako je ovdje valjano obavljen jedan teški i unaprijed pripremljeni posao.

Okrene se Alamu i škrto reče:

— Platit ću deset tisuća dolara, gospodine! A za to ću postati vlasnik ovog komada zemlje još prije nego što branu dignete u zrak. To je poštena ponuda. A vi ćete sa svojom sjajnom ženom otići iz zemlje zdravi i čitavi, gospodine s Brazosa.

Alamo strese glavom.

— Živimo ovdje — reče. — Ne želim odavde. Ovdje je moj posjed, a još kojih dvjesto četvornih kilometara bit će mi gotovo poklonjeno. Ne, gospodine, neću odavde!

Zašuti i odlučno se nasmiješi, a onda zapita:

— A što sada, Buntline? Zar ćete se opet poslužiti silom? Zar ćete i na mene pokušati natjerati nekoliko grubijana da bi me premlatili kao što su onomade isprebijali Josa Bakera? Ili ćete poslati svog ubojicu...

— U redu — prekine ga Gage Buntline i okrene konja. — Došao sam samo da bih vam saopćio svoju posljednju ponudu.

Nakon tih preko ramena dobačenih riječi, obode konja tako da je njegov odlazak gotovo nalikovao na bijeg pred tom trojicom.

Alamo se naglo okrene.

— Naprijed, sada ćemo dići branu! — poviče. — Neka onom gospodinu tamo još malo odzvanja taj prasak u ušima. Načinit ćemo korito u brani!

— Evo nas! Huraaa... Već smo tu!

— uzbuđeno poviče Jos Baker. A golemi Mel Howard oglasi se nekim gundavim tonovima, zacijelo htijući na taj način izraziti svoje oduševljenje.

Odmah svaki zauzme svoje mjesto, kako su se unaprijed dogovorili. Čučnu na tri različita mjesta i pričekaju. Na Alamov zvižduk sva trojica zapale po jednu šibicu. A na drugi zvižduk, potpale pažljivo odmjerene fitilje.

Kad su to učinili, udalje se od brane i siđu k vatri. Pripale cigare i pričekaju.

Nakon otprilike pet minuta odjeknu prasci u gustom slijedu jedan za drugim. Zemlja i kamenje polete u vis. Odjekne i jedan osobito snažni prasak koji odbaci zemlju sve do njih.

A tada zavlada tišina. Ljudi dogra-be lopate i potrče stazom na branu.

I sada ugledaju što su uradili. Nastalo je široko korito. A i duboko. Sva ona zemlja, skamenjena glina, blato i sve što je sačinjavalo ustavu, bilo je odbačeno u stranu ili barem urahljeno. Iz močvare dožubori sasvim sitni potočić.

Jos Baker usklikne i s lopatom sklizne dolje. Počne kopati po dnu korita kao da je sišao s uma, kao da je posve zaboravio koliko je radio u protekla dvadeset i četiri sata.

Alamo i Mel su ga promatrali nekoliko trenutaka. I oni skliznu dolje i late se svojih lopata. Produbljivali su korito, a ustajala voda iz močvare ih je odmah slijedila. Uskoro su stajali do koljena u vodi. Kopali su dalje, probijali se k drugom kraju korita.

Za dva sata voda dobrano poteče. Strujila je sada koritom, u vrtlozi-

ma protjecala prema dolje, tražeći najprikladniji put. I voda opet pro-nađe ono prastaro korito potoka i počne se njime probijati sve dalje i dalje.

Posve je jasno da će idućih dana ovdje opet nastati potok.

Mel Howard, Jos Baker i Alamo Jones neko su vrijeme radosno plesali. Korito je sada bilo dovoljno duboko. Struja vode bila je dovoljno snažna da produbi korito, da ga ispere. Čak će se i u močvari pojaviti izlazna struja.

— Tako je to... — radovao se Jos Baker. — Uvijek sam to želio, ali nisam bio dovoljno snažan! Alamo je morao doći! I on je to naprosto postigao.

Okrene se Alamu i pruži mu ruku.

— Puno sreće!

— Također! — uzvratí Alamo prihvativši ruku. — Sada smo pravi ortaci, Jos! Naime, tvoj je posjed vrijedio više od pet stotina dolara. Mislim da je bolje da budemo ortaci. Inače bih ti morao plaćati primjerenu nadnicu, a to bi za mene bilo previše.

Jos Baker se počeo po glavi. Mel Howard ih je obojicu neprestano tapšao po leđima i gundao svojim dubokim glasom:

— Dobro je to! Tako valja!

Toliko su bili zabavljeni sami sobom da su se trgnuli na svijetli dječji glas:

— Oče, moraš kući! Liječnik reče da se rodila djevojčica. Također je kazao da će majka ozdraviti. Dođi, oče!

Pogledaju dječaka koji je sjedio na teretnom konju; djelovao je mnogo starije nego što je bio.

— Do davola! — zausti Mel Howard. — Zašto nisi ranije došao po mene, Bobe?

Dječak se nasmiješi.

— Majka nije htjela — uzvratí. — Reče da bi ti umro od straha, a ipak joj ne bi mogao pomoći.

— Ne, ne bih joj mogao pomoći...

— zamišljeno promrmlja Mel Howard. — A doista bih umro od straha. Djevojčica je, kažeš?

— Djevojčica nam je nedostajala, zar ne? Ili bi radije i trećeg sina?

Stasiti se čovjek sada nasmiješi i reče:

— Ne bih, moj mladiću! Dosta mi je tebe i Toma. Baš sam poželio kćer. Sjajna je ta moja žena! Doista je sjajna žena!

Priđu mu da bi mu čestitali. Mel poviče:

— Sada ćete me ispričati na nekoliko sati, zar ne? Moram k Anni!

Ubrzo odjaše sa svojim sinom.

Alamo i Jos začuju još jedan povik ispunjen radošću.

— Taj je sasvim u redu — progundá Jos i pogleda Alama. Vjerujem da ćemo biti pravi prijatelji. No zar si me doista mislio učiniti ortakom? Gospodine, poklanjaš pola kraljevstva, shvaćaš li to?

— Zgoda mi se pružila tek kad sam upoznao tebe — uzvratí Alamo — A zacijelo ne bih imao sreće kad bih zadržao i tvoj dio. Ionako smo se navikli na tebe. Osim toga, ortak je najjeftinija radna snaga!

Nasmiju se i stisnu si ruke, a onda pogledaju vođeno korito u staroj brani kroz koju je sve snažnije protjecala voda iz močvare. Pad je bio dovoljno velik. Nakon što si je jednom probila put, voda će sada sama ispratí korito do potrebne dubine

i širine. No, možda će to potrajati tjednima ili čak mjesecima.

— Najprije moramo odspavati — reče Alamo. — Bez sna ne može živjeti nijedan čovjek. Ali ipak nećemo spavati u kući, a ni ovdje. Poći ćemo tamo preko, na onu stijenu. Dođi, Jos! Uzmi svoje pokrivače i pušku.

VIII

Kad ga je netko iz blizine dozvao po imenu, Alamo se probudi. Bio je to ženski glas. Najprije povjeruje da se Judith vratila i sada ga traži. No onda mu postane jasno da to ne može biti Judith. Ovaj je ženski glas zvučao drukčije.

Ustane. Dan se opet bližio kraju. Sunce je nestajalo na zapadu, nebo je bilo obojeno jakom crvenom, lju-bičastom i žutom bojom. Alamo pogleda Josa Bakera koji je još uvijek ležao i spavao. Onaj ga ženski glas uopće nije uznemirio, nije se ni pomakao u dubokom snu.

Alamo dohvati pušku i slizne između stijena u slobodno. U posljednjem svjetlu umirućega dana prepoznaje onu jahačicu tamo preko, pokraj korita u brani, kroz koje je brzala voda.

Sada je znao da je to Lil Buntline. Približi joj se, a onda je tiho pozove. Žena odmah okrene konja i pojaše mu u susret, a onda ga zauzda i klizne iz sedla. Dotrči k njemu tako da ju je morao doista zadržati. Bila je sva zadihana i uzbuđena.

— Mudrac je već zacijelo negdje u blizini... — procijedi sva zadihana. — Gage Buntline je svojem vuku dao zadatak da te ubije. Prisluskiivala sam i čula njegovo

naređenje. Ali ipak... nisam mogla prije napustiti ranč. Tek kad je Gage Buntline sa svojim momcima napustio ranč da bi odjahao u grad, uspjela sam osedlati konja i dojahati k tebi. Alamo... onaj Murdoc je već krenuo da te ubije. Gage Buntline, ona kukavica i podmukli nitkov, neprestano se služio tim načinom da bi...

—Tu sam — reče neki grleni glas iz gotovo neposredne blizine.

Alamo odgurne Lil Buntline u stranu i munjevito se okrene. Odmah požali zbog toga što je odložio kolt. Alamo Jones je ponio sa sobom samo pušku... Kad se onako munjevito okrenuo, zadigne cijev i osloni kundak o bok. Međutim, na taj je način bio samo prosječni strijelac iz puške.

Murdoc je stajao preko, pokraj kola kojima je Jos Baker dovezao dlijeta, a onda ih prepustio Alamu da bi ovaj kasnije dovezao ona tri teška sanduka dinamita. I Murdoc je držao pušku na isti način. Polagano se približavao sve do udaljenosti od kojih petnaestak koraka.

Murdoc se tada zaustavi i reče:

— Cijelo sam se vrijeme bojava vašega revolvera, gospodine Jones. No sada vidim da ga nemate uza se. Vidim samo pušku. I tako ćemo imati podjednake izgleda. Bit će to poštenu dvoboj, zar ne? Ista oružja, podjednaki izgledi! Već sam se popeo na kola i tamo sam čekao. Mogao sam pucati i iz kojega drugoga zaklona. No to ne bi bilo pristojno.

— Zašto se želiš boriti sa mnogi, momče? — zapita ga Alamo Jones do krajnosti zlovoljno, pa čak i pomalo ogorčeno.

— Već je ubio dva čovjeka po nalogu Gage Buntlina: Mikea McAl-lena i Bada Walkera! A ti bi, Alamo, morao biti treći. — poviče Lil Buntline vrištavim glasom iz koje-ga se razabirala krajnja opasnost.

Murdoc lagano spusti glavu i ob-jasni gotovo ravnodušno:

— Ona je to kazala! Gospodine Jones, osobno nemam ništa protiv vas. Gospodin Buntline mi je zapo-vijedio da vas ubijem. A ja samo izvršavam zapovijedi koje dobivam od gospodina Buntlinea.

— Murdoc, zar si sišao s uma? Ta znaš što mislim? Je li ti glava pos-ve zdrava?

— Posve sam zdrav — reče. — Zaključio sam posao s gospodinom Buntlineom. Sad ću vas...

Dalje ne stigne... jer Alamo Jones nije više krzmao ni trenutka. Bilo mi je posve jasno kako ga taj div-ljak uistinu namjerava ubiti.

No Alamo nije imao nikakva ra-zumijevanja za ubojicu. Znao je da je taj čovjek ubio bivšega predrad-nika Buntlinova ranča Mikea McAl-lena. A na vlastite je oči vidio kako je hladnokrvno ustrijelio Bada Wal-kerja.

Alamo Jones povuče obarač, ali promaši, jer je pucao s boka. Mu-njevito gurne drugi metak u cijev, i u tom se trenutku pojavio plamen na grlu cijevi Murdocove puške. Vruće tane prozuji tik uz Jonesovo lice... A onda Alamo ponovno opali i sada pogodi: udarac taneta okrene Murdoca. Murdoc padne bez riječi...

U blizini je stajala Lil Buntline. Plakala je. Između jecaja poviče:

— Alamo, nije te mogao ubiti!

Jos Baker gnjevno poviče izme-đu stijena:

— Do đavola, zašto mi nitko nije kazao da će se pucati? Silno sam se uplašio kad je tane udarilo u stijenu i zazujalo pokraj mene.

Istrči iza stijena. U međuvreme-nu se već smračilo. Čovjek se mo-
rao posve približiti da bi na tlu ugledao mrtvoga Murdoca

— Nitkov! — promrsi Jos Baker. — Uvijek sam ga se bojao... otkako mi je Buntline stavio na znanje da želi imati moj posjed i da će mi ski-nuti kožu ako ga prodam Badu Wal-keru. Uvijek sam strahovao pred tim poganinom. Je li doista mrtav?

— Ne vjerujem — promrmlja Alamo i klekne pokraj Murdoca. Pogleda ga, a onda reče: — Tane ga je pogodilo za jedan dlan iznad srca, ali izlazna rana je vrlo velika. Mo-ramo zaustaviti krvarenje. Lil, odja-ši do brvnare! U škrinji ćeš pronaći povoje, gazu i pamuk. Ta kreni već jednom, Lil! Inače će iskrvariti!

No žena se ni ne pomakne.

— Želiš mu spasiti život? — zapi-ta Lil Buntline. — Namjeravo te ubiti, a ti ga želiš spasiti? I pri tome dobro znaš kako će se Gage Buntline sada još više bojati tebe. Ustvrdit će da si ubio jednog od njegovih jahača. Progonit će te! A možda je Murdoca poslao k tebi samo zato jer je znao da Murdoc neće preživjeti. Možda je upravo htio da ubiješ jednoga od njegovih. Sada će te progoniti sve dok te ne uhvati.

— Možda — progundā Alamo.

I već se htjede okrenuti Josu Ba-keru da bi ga poslao u brvnaru po povoje... Ali začuju topot kopita mnogih konja.

— Eto, dolazi Buntline! — pre-strašeno poviče Lil i potrči k svo-jem konju.

— Nisu to Buntlinovi momci! — javi se Jos Baker. — Jahači dolaze iz močvare. Zacijelo je to ona potjera iz Fairplaya.

Alamo u međuvremenu svuče košulju i potkošulju. Od potkošulje, koja je imala veću sposobnost upijanja, izdere povoje. Cijeli rukav presavije, a onda ga umjesto gaze položi na izlaznu ranu.

Tek što su završili s previjanjem jahači dojašu do njih i načine polukrug. Neki glas oštro zapita:

— Čuli smo hite! Zašto se ovdje pucalo? Što to znači? Ja sam prvi pomoćnik šerifa iz Fairplaya. A ovo je potjera. Odgovorite!

— Već se poznamo — mirno uzvratí Alamo Jones. — Od nas ste dobili zarobljenika koji vas je proveo kroz močvaru. Jeste li uspjeli?

— I te kako! — uzvratí crvenokosi pomoćnik šerifa iz Fairplaya koji je vodio jednu od mnogih potjera što su pošle da uhvate pljačkaše vlaka koji je prevezio novac.

Klizne iz sedla.

— Zapalite vatru, tako da možemo nešto vidjeti — reče svojim ljudima. A onda pride Alamu i pruži mu ruku.

— Želim vam izraziti zahvalnost, Teksašanine — reče mu šerif. — Uхватili smo Jacksovu družinu. Sjede tamo na konjima... dakako, kao zarobljenici. Prošli smo kroz logor razbojničke družine dok su momci još spavali. Sve je prošlo brzo i glatko. A što se ovdje dogodilo?

— Mogu vam to kazati posve jasno, šerife — mirno će mu Alamo Jones.

Izvijesti ga kratko i vrlo točno.

I prije nego što mu je čuvar zakona mogao išta odgovoriti, onesviješteni se ranjenik pomakne i probudi. U međuvremenu su ljudi potpalili vatru. Sada je bilo dovoljno svjetla.

Murdoc dođe k svijesti. Premda je bio ranjen tako teško da mu je život bio u opasnosti oči mu se ubrzo razbiste. Gotovo odmah shvati kako stvari stoje.

Shvati još nešto: rana mu je povijena. Kada je vidio kako je Alamu gol gornji dio tijela, postane mu jasno da je Alamo žrtvovao svoju potkošulju.

Murdoc je još neko vrijeme ležao i razmišljao. A onda okrene ruku i opipa ranu.

— Umrijet ću — posve će ravnodušno. Pogleda Alama Jonesa koji je klečao pokraj njega. — Bila je to poštena borba, zar ne? Gospodin Buntline mi reče da vas ubijem iz zasjede. Ali nisam to mogao učiniti. Iz zasjede sam ubio Mikea McAllena, no taj je bio sasvim običan nitkov koji... — Prekine, bolno uzdahne pa nastavi: — S Badom Walkerom i vama, gospodine Jones, to je ipak sasvim drukčije. Ja sam...

Šerif ga sada prekine pitanjem:

— Murdoc, zar je istina da si ubijao ljude po Buntlineovu naređenju?

Murdoc okrene glavu i pogleda šerifa.

— Gospodin Buntline mi je bio gospodar. Kazao sam mu kako nisam dorastao gospodinu Jonesu, no on me ipak poslao...

Zašuti. Nešto je osluškivao. Budući da je ležao na zemlji sve je čuo mnogo prije od ljudi koji su ga slušali.

— Dolaze mnogi jahači. — reče. — Možda je to gospodin Buntline sa svojim ljudima. Možda se već otprije

nalazio u blizini. Zacijelo dolazi da vidi jesam li uspio. Ima ih mnogo.

Kad je to izrekao i zašutio, i drugi začuju topot kopita iz daljine.

Lin Buntline se natisne između Alama i šerifa.

— Sada je sve jasno — gotovo završiti — Dok je Buntline upućivao Murdoca u njegov novi zločinački zadatak, zasigurno je znao da prisluškujem. Odjahao je sa svojim ljudima tobože u grad i računao s time da će napustiti ranč i upozoriti Alama Jonesa. Računao je s tim da će Murdoc biti ubijen. A sada dolazi da bi vidio. Kad bi Murdoc bio mrtav, a Alamo Jones bez pomoći, on bi ga sada...

— To ipak neće — prekine je zamjenik šerifa iz Fairplaya. Udalji se i izda svojim ljudima nekoliko naredjenja.

Jahači se povuku iz kruga što ga je osvjetljavala vatra i pronađu zaklone iza skupne stijena, iza kola i iza drveća.

Samo Alamo Jones, Jos Baker i Lil Buntline ostanu stajati pokraj Murdoca uz vatru. I doista, nisu morali dugo čekati. Topot je postajao svakog trenutka sve glasniji. Očito mnogi jahači jašu u ovom smjeru.

Na tridesetak metara od vatre jahači zauzdaju konje. Odjekne oštri i grubi glas Gage Buntlinea:

— Lil, dodi ovamo! Smjesta!

— Ostat će ovdje — uzvratu mu Alamo Jones.

A onda na nekoliko trenutaka zavlada tišina. Glas Gage Buntlinea sada postane još grublji:

— Jones, ne leži li tamo pokraj vatre moj jahač Murdoc? Zar ste ubili Murdoca kojega sam poslao k vama da vas zamoli da me posjetite, kako bismo još jednom porazgovarali o cijeni? Čuli smo hice. Zar tamo pokraj vatre leži Murdoc... mrtav?

— A što ako je tako? — oštro ga zapita Alamo.

— Neću vam progledati kroz prste ubojstvo mogega jahača — prijeteci će Gage Buntline. Uspravi se u stremenima još više, iako je i do sada sjedio u sedlu ravan poput svijeće.

Sada poviče svojim ljudima:

— Mladići! Sada će nam taj revolveraš iz Teksasa dopasti šaka! Naprijed, momci!

I već htjede podbosti konja...

Sada se razlegne oštar zvižduk. Jahači one potjere iziđu iza zaklona. Neki glas oštro poviče:

— Stanite, Buntline! Samo ostanite gdje se nalazite! Ovdje prvi zamjenik šerifa iz Fairplaya! Dodite ovamo, Buntline! Lišavam vas slobode zbog poticanja na umorstvo! Murdoc je još živ i sve nam je priznao. Vaša vlastita žena...

Šerif ne stigne dalje, jer Gage Buntline sada zagrmi:

— Naprijed, momci! Uхватite ih! Hajde... ja sam ovdje zakon!

Potjera konje... no, ipak, samo oni! Njegovi ga jahači nisu slijedili. Uvidjevši to, Gage Buntline naglo okrene konja i poviče:

— Zar ste kukavice! Ta kazao sam vam da sam ja zakon na ovom teritoriju...

Ponovno okrene konja htijući svoje ljude povesti u napad. No ovi se ni ne pomaknu s mjesta. Glas crveno-

kosoga zamjenika šerifa iz Fair-
playa zapara tišinu:

— Doći ću i povesti vas, Buntline!

Gage Buntline trgne uzde i potje-
ra konja.

Šerif ogorčeno prokune i reče
Alamu:

— Sjedi na sjajnom konju. Od-
mah sam to zapazio. To je najbolji
konj u ovom kraju. Naše su životi-
nje iscrpljene i umorne od onog
prokletog jahanja kroz močvaru.

— o —

Gage Buntline se ubrzo otarasi
svojih progonitelja koji se, povrh
svega, nisu snalazili u ovom kraju.
Riješi ih se lakoćom. Konj mu je
uistinu bio izvrstan. Nevjerojatnom
brzinom ponese jahača k cilju.

A cilj je bio ranč.

Tamo je utrošio samo pet minuta,
tek toliko da pokupi svoju gotovi-
nu, spakuje svežanj i uzme iz obora
svježega konja i jednu teretnu živo-
tinju.

Negdje na cesti, na jednom bre-
žuljku, provede preostatak noći.
Idućeg se dana pritajio na brežulj-
ku. Promatrao je sve što se događa-
lo na cesti. Oko podneva zapazi
neka kola kako se približavaju.

Na kolima je sjedio Alamo Jones i
žena mu Judith. Premda iz različi-
tih razloga, oboje su namjeravali u
Rainbow. Morat će javiti vlastima
kako je isušio golemu močvaru i ka-
zati kako želi iskoristiti pravo prvo-
kupa na tu zemlju.

A Judith je pošla u grad da bi za
Annu Howard i njezino dijete naba-
vila neke važne stvarčice što ih umi-
je kupiti samo žena, jer se muškar-
ci ne razumiju u njih.

— Eto, dolazi Gage Buntline —
odjednom će Alamo i pokaže bičem
u smjeru brežuljka. Tamo se pojavi
jahač.

Judith pogleda i prepozna Gage
Buntlinea.

Alamo zaustavi kola, side i ras-
kopča haljetak da bi mogao lako
povući kolt ispod pazuha.

Judith ga je promatrala, ne progo-
vorivši ni riječi. Ta ona je žena s
rijeke Brazos u Teksasu. Tamo žive
muškarci osobitoga kova, a žene
moraju nastojati da im u svemu bu-
du što više slične.

Alamo je pogleda i promrmlja:

— Ne želi da živ ostanem u
ovoj zemlji. Izgubio je, ali ni pob-
jednika ne želi ostaviti za sobom.
Morat ću se boriti s njim. Druge
nema!

Tako je i bilo. Alamo sada nije
mogao do šerifa. Kolima mu ne bi
mogao umaći. Na konju bi ga Gage
Buntline ubrzo sustigao.

Ne, Alamo nije mogao izbjeći sve-
mu tome.

Pođe Buntlineu u susret. Ovaj
stigne na cestu, a onda sjaše. Olaba-
vi revolver i pokrene se. Judith ih
nije promatrala. Gledala je u smje-
ru juga, čvrsto se ujevši za donju
usnu. Začuje neke riječi što ih je do-
nio vjetar, no ni ne potrudi se da
bi ih shvatila. Nadala se... cijelim
svojim bičem.

A onda začuje hicc.

Nakon toga — polagano približa-
vanje.

Okrene se tek kad je začula Ala-
mov glas:

— Eto, svršeno je, djevojko s Bra-
zosa! Sada je to zauvijek prošlo.

Ozbiljno se nasmiješi.

— Taj Buntline, Bad Walker, a i tebe, Judith, jer ti nisi htjela roditi
Ole Jacks — zamišljeno nastavi Alamo — htjeli su više nego što su mo- naše dijete pod tuđim krovom. Htje-
gli dobiti. A ja sam htio samo dom za li smo samo kolibu, vrt i nešto po-
lja. A sada imamo cijelo bogatstvo!

KRAJ

U pripremi:

221. J. T. Edson: VELIKI LOV

Ako su vam
se svidjele
priče u
RS Magazinu,

ne
zaboravite
na kiosku
potražiti
novi
RS
Magazin!